

အာတာ

သာဓု · အတာ

ပဒု နှစ်တွဲပေါင်း၊ တတိယအကြိမ်

ဆိုရသလားဆိုတာက ဒီသားသမီးရဲ့ အကုသိုလ်က ဘယ်လောက်တောင်မှ ကြီးခဲ့မှန်းမှ မသိတာ၊ ဝဋ်ခံရတာပါလို့၊ သဘောကတော့ အဲဒါပါပဲ’ ဟု ဖြေခဲ့သည်။

ဆရာသာဓုသည် ဤဝတ္ထုကိုရေးရာတွင် မိခင်အပေါ် နာကြည်းသည့် သဘောမျိုးမဟုတ်ဘဲ ဘဝအဆက်ဆက်က ပါလာခဲ့သော မိမိ၏ အကုသိုလ် အကျိုးဆက်ကို ခံစားရခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း၊ ဝဋ်ကြွေးရှိလျှင် ဤဘဝမှာပင် ကျေပါစေတော့ ဟူ၍ ခွင့်လွှတ်စိတ်ဖြင့် ရေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို ဖတ် ကြည့်လျှင် နားလည် သဘောပေါက်လာကြလိမ့်မည်ဟု ယူဆပါသည်။

ဤဝတ္ထုသည် ဆရာသာဓု ရေးခဲ့သော လုံးချင်းဝတ္ထုများထဲတွင် လက်ရာအမြောက်ဆုံးဟု စာပေပညာရှင်များက သတ်မှတ်ခဲ့ကြသလို ဆရာ သာဓုကိုယ်တိုင်လည်း အနှစ်သက်ဆုံး ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်အနေဖြင့် စွဲစွဲမက်မက် ဖတ်ကောင်းရုံမျှသာမက ကလေး လူငယ်များရော လူကြီး မိဘများအတွက်ပါ သင်ခန်းစာယူစရာ အကြောင်း အရာများစွာ ပါဝင်သော အကျိုးပြု စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်သဖြင့် ပြန်လည် ထုတ်ဝေတင်ဆက်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

(ဤစာအုပ်ကို ပထမတွဲ ဒုတိယတွဲအဖြစ် နှစ်အုပ်ခွဲ၍ ၁၉၅၅ ဒီဇင်ဘာတွင် ပထမအကြိမ်၊ ၁၉၇၀ ဩဂုတ်တွင် ဒုတိယအကြိမ် ထုတ်ဝေ ခဲ့ပါသည်။ ၁၉၇၈ ဖေဖော်ဝါရီတွင် စုပေါင်းပုံနှိပ်ခြင်း ပထမအကြိမ်အဖြစ် ထုတ်ဝေခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ယခု ထုတ်ဝေခြင်းမှာ စတုတ္ထအကြိမ် သို့မဟုတ် စုပေါင်းပုံနှိပ်ခြင်း ဒုတိယအကြိမ် ဖြစ်ပါသည်)

စိစဉ်သူ

‘ဒိမှာ ကိုတာကြီး’

အသက်အရွယ်ကိုစစ်သော်

ဆယ့်ခြောက်နှစ်ထက် ပိုပုံမရသေးသော လူငယ်တစ်ဦးသည်သို့လျှင်
ခေါ်လိုက်သော အသံကြောင့် ဈေးထဲသို့လှမ်းလှလှ ဖြစ်နေသည့် ခြေလှမ်းသည်
ရုတ်တရက် တန့်သွားရာမှ ချာခနဲ သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်၌
တုတ်တုတ်ဝဝနှင့် အပျိုဖော်ဝင်စ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ပြုံးစေ့စေ့အသွင်
ဖြင့် မမျှော်လင့်ဘဲ မြင်လိုက်ရသောကြောင့် လူငယ်တွင် ရုတ်ခြည်း မျက်နှာပျက်
သွားကာ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောတော့မည်ပြုစဉ်

‘ဘယ်သွားမလို့လဲ ကိုတာကြီး’ ဟူ၍ပင် မချို့မချည်မျက်နှာထားဖြင့်
မိန်းကလေးက ထပ်ဆင့် မေးလိုက်ပြန်သောကြောင့်

‘ငါ ဟိုဘက်ဈေးမှာ မုန့်ဟင်းခါးသွားစားမလို့၊ ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး၊ နင်
ဘာပြုလို့ ငါ့နောက်လိုက်လာတာလဲ’

လူငယ်သည် တောင်မြောက်လေးပါးသို့ စိုးရိမ်တကြီး မျက်လုံးကစား
ရင်းက မေးလိုက်သည်ကို

‘ပြောစရာရှိလို့ပေါ့’

‘ပြောစရာရှိရှိ ဘာဖြစ်ဖြစ်၊ နင် ဒီလိုလိုက်လာတာ မကောင်းဘူး၊ လမ်း
ထဲက အသိတစ်ယောက်ယောက် မြင်သွားရင် နင့်ကို ဘယ်လိုထင်မလဲ၊
ငါ့အဖို့ မကောင်းဘူး’

လူငယ်သည် အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် တည်ငြိမ်သော မျက်နှာထားဖြင့်
သို့ပြောလိုက်သည့်တိုင်အောင်

‘အမယ် ကျွန်မက အကောင်းပြောမလို့ဟာ’

‘နားမလည်ဘူး သွား၊ ငါ အခုပြန်လာမှာပဲ၊ လမ်းထဲရောက်မှ ပြော၊
နင် နောက်ကို ဘယ်တော့မှ ဒီလို လိုက်မလာနဲ့၊ လူမြင်မတော်ဘူး’

ဆိုးရသလားဆိုတာက ဒီသားသမီးရဲ့ အကုသိုလ်က ဘယ်လောက်တောင်မှ ကြီးခဲ့မှန်းမှ မသိတာ၊ ဝဋ်ခံရတာပါလို့၊ သဘောကတော့ အဲဒါပါပဲ' ဟု ဖြေခဲ့သည်။

ဆရာသာဓုသည် ဤဝတ္ထုကိုရေးရာတွင် မိခင်အပေါ် နာကြည်းသည့် သဘောမျိုးမဟုတ်ဘဲ ဘဝအဆက်ဆက်က ပါလာခဲ့သော မိမိ၏ အကုသိုလ် အကျိုးဆက်ကို ခံစားရခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း၊ ဝဋ်ကြွေးရှိလျှင် ဤဘဝမှာပင် ကျေပါစေတော့ ဟူ၍ ခွင့်လွှတ်စိတ်ဖြင့် ရေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို ဖတ် ကြည့်လျှင် နားလည် သဘောပေါက်လာကြလိမ့်မည်ဟု ယူဆပါသည်။

ဤဝတ္ထုသည် ဆရာသာဓု ရေးခဲ့သော လုံးချင်းဝတ္ထုများထဲတွင် လက်ရာအမြောက်ဆုံးဟု စာပေပညာရှင်များက သတ်မှတ်ခဲ့ကြသလို ဆရာ သာဓုကိုယ်တိုင်လည်း အနှစ်သက်ဆုံး ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်အနေဖြင့် စွဲစွဲမက်မက် ဖတ်ကောင်းရုံမျှသာမက ကလေး လူငယ်များရော လူကြီး မိဘများအတွက်ပါ သင်ခန်းစာယူစရာ အကြောင်း အရာများစွာ ပါဝင်သော အကျိုးပြု စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်သဖြင့် ပြန်လည် ထုတ်ဝေတင်ဆက်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

(ဤစာအုပ်ကို ပထမတွဲ ဒုတိယတွဲအဖြစ် နှစ်အုပ်ခွဲ၍ ၁၉၅၅ ဒီဇင်ဘာတွင် ပထမအကြိမ်၊ ၁၉၇၀ ဩဂုတ်တွင် ဒုတိယအကြိမ် ထုတ်ဝေ ခဲ့ပါသည်။ ၁၉၇၈ ဖေဖော်ဝါရီတွင် စုပေါင်းပုံနှိပ်ခြင်း ပထမအကြိမ်အဖြစ် ထုတ်ဝေခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ယခု ထုတ်ဝေခြင်းမှာ စတုတ္ထအကြိမ် သို့မဟုတ် စုပေါင်းပုံနှိပ်ခြင်း ဒုတိယအကြိမ် ဖြစ်ပါသည်)

စိစဉ်သူ

‘ဒီမှာ ကိုတာကြီး’

အသက်အရွယ်ကိုစစ်သော်

ဆယ့်ခြောက်နှစ်ထက် ပိုပုံမရသေးသော လူငယ်တစ်ဦးသည်သို့လျှင်
ခေါ်လိုက်သော အသံကြောင့် ဈေးထဲသို့လှမ်းလှလှ ဖြစ်နေသည့် ခြေလှမ်းသည်
ရုတ်တရက် တန့်သွားရာမှ ချာခနဲ သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်၌
တုတ်တုတ်ဝဝနှင့် အပျိုဖော်ဝင်စ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ပြုံးစေ့စေ့အသွင်
ဖြင့် မမျှော်လင့်ဘဲ မြင်လိုက်ရသောကြောင့် လူငယ်တွင် ရုတ်ခြည်း မျက်နှာပျက်
သွားကာ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောတော့မည်ပြုစဉ်

‘ဘယ်သွားမလို့လဲ ကိုတာကြီး’ ဟူ၍ပင် မချို့မချဉ်မျက်နှာထားဖြင့်
မိန်းကလေးက ထပ်ဆင့် မေးလိုက်ပြန်သောကြောင့်

‘ငါ ဟိုဘက်ဈေးမှာ မုန့်ဟင်းခါးသွားစားမလို့၊ ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး၊ နင်
ဘာပြုလို့ ငါ့နောက်လိုက်လာတာလဲ’

လူငယ်သည် တောင်မြောက်လေးပါးသို့ စိုးရိမ်တကြီး မျက်လုံးကစား
ရင်းက မေးလိုက်သည်ကို

‘ပြောစရာရှိလို့ပေါ့’

‘ပြောစရာရှိရှိ ဘာဖြစ်ဖြစ်၊ နင် ဒီလိုလိုက်လာတာ မကောင်းဘူး၊ လမ်း
ထဲက အသိတစ်ယောက်ယောက် မြင်သွားရင် နင့်ကို ဘယ်လိုထင်မလဲ၊
ငါ့အဖို့ မကောင်းဘူး’

လူငယ်သည် အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် တည်ငြိမ်သော မျက်နှာထားဖြင့်
သို့ပြောလိုက်သည့်တိုင်အောင်

‘အမယ် ကျွန်မက အကောင်းပြောမလို့ဟာ’

‘နားမလည်ဘူး သွား၊ ငါ အခုပြန်လာမှာပဲ၊ လမ်းထဲရောက်မှ ပြော၊
နင် နောက်ကို ဘယ်တော့မှ ဒီလို လိုက်မလာနဲ့၊ လူမြင်မတော်ဘူး’

ဆိုဆိုပြောပြောပင် လူငယ်လည်း စကားကို ဤတွင်ဖြတ်၍ ခတ်သုတ်သုတ် လှည့်ထွက်သွားသောကြောင့် မိန်းကလေးတွင်အကြောင်းသားငေးကျန်ရစ်ခဲ့တော့၏။

ထို့နောက် မိနစ်လေးဆယ်ခန့်အကြာတွင် အဆိုပါလူငယ်သည် သိမ်ကြီးဈေး ဈေးရုံဘက်မှ ခပ်မှန်မှန်လျှောက်လာသည်ကို တွေ့ရပြီး နာရီစင်အောက်အရောက်တွင် လက်ဝဲဘက်သို့ ချိုးကွေ့ကာ လမ်းကျယ်ကြီးတစ်ခုထဲသို့ လှည့်ဝင်သွား၏။

လမ်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာသော ထိုလူငယ်၏ ယခု အမူအရာကိုကြည့်ရသည်မှာ ထွက်သွားစဉ်ကနှင့်မတူဘဲ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ရှာသည့်နှယ် ဝဲယာနှစ်ဘက်သို့ မျက်လုံးတလည်လည်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

သူတွေ့လိုသူကို မမြင်ရသောကြောင့်လော မသိ၊ ထိုလူငယ်လည်း နောက်ဆုံးအကြိမ်အနေဖြင့် ထိုထိုဤဤ ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ကုလားလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဘေးရှိ လှေကားပေါ်သို့ ခြေလှမ်းကြုံဖြင့် လှမ်းတက်သွားတော့၏။

ချက်ချင်းဆိုသလို ထိုကုလားလက်ဖက်ရည်ဆိုင်အပေါ်ထပ်ရှိ ဝရန်တာသို့ လူငယ်သည် စူးစမ်းရှာဖွေသော မျက်လုံးများဖြင့် ရောက်လာသည်ကို တွေ့ရပြန်၏။

ယခုအကြိမ်တွင်မူ လူငယ်၏ မျက်လုံးများသည် မျက်စောင်းထိုးရှိ တိုက်ခန်းတစ်ခုဆီတွင်သာ အာရုံစူးစိုက်နေသည်ကိုတွေ့ရပြီး သုံးလေးမိနစ်ခန့်အကြာတွင် ဘာကိုမြင်လိုက်ရသည်မသိ၊ သုတ်သုတ်ပျာပျာ လှည့်ဆင်းသွားပြန်လျက် တစ်စုံတစ်ယောက်အား စောင့်ကြည့်သလိုဖြင့် လှေကားရင်းတွင် ရပ်ရင်းလမ်းတစ်ဖက်သို့ စူးစိုက်နေ၏။

စောစောက သူ အာရုံစူးစိုက်နေခဲ့သော မျက်စောင်းထိုး တိုက်ခန်း၏ လှေကားဆီမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဆင်းလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် လူငယ်သည် ခပ်သွက်သွက်ကူးသွားကာ

‘ကဲ အေးချို၊ နင် ငါ့ကို ဘာပြောချင်သလဲ၊ ခု ပြောနိုင်တယ်’ လှေကားရင်း၏ အပြင်ဘက်သို့ ခြေနှစ်လှမ်းလောက် လှမ်းမိနေပြီဖြစ်သော အဆိုပါမိန်းကလေးအား လူငယ်က -မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်ရင်း ဣန္ဒြေရရပင် ပြောလိုက်၏။

ခပ်စောစော ဈေးဝတွင်တွေ့စဉ်က မိန်းကလေး၏ အမူအရာ ရဲတင်းပျက်လာတံ့ခဲ့သလောက် ယခုမူ ရှက်အမ်းအမ်းဖြစ်နေ၏။

‘ပြောလေ အေးချို၊ နင် ဘာပြောမလို့လဲ ငါ့ကို’ မိန်းကလေးသည် တစ်စုံတစ်ရာကို စိုးရိမ်ကြောင့်ကြသလိုဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်နေပြန်သဖြင့်

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး ဟဲ့၊ ဒီနေ့ သောကြာနေ့ပါ၊ ကုလားဆိုင်တွေ ပိတ်တာပဲ’
လူငယ်သည် ၎င်းတို့ရပ်နေရာ လှေကားတစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ ပိတ်ထား
သော ကုလားကုန်တိုက် နှစ်တိုက်ကိုကြည့်ရင်း ပြောလိုက်မှ မိန်းကလေးလည်း
ရဲရဲတင်းတင်း ပြောတော့မည်ကဲ့သို့ နှုတ်ခမ်းပြင်တဲ့ကာ

‘တခြားအကြောင်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး ကိုတာရဲ့၊ မမစိုးကလေး’
ဟူ၍ အေးချိုက စကားစလာသည် မှန်သော်လည်း ရှေ့မဆက်သေးဘဲ
ဤမျှနှင့်တန့်သွားပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားသလို တွေ့နေပြန်၏။

အတာတွင်လည်း မမစိုး ဟူသော အမည်နာမကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့်
ထူးထူးခြားခြား မျက်နှာထားပြောင်းသွား၏။

သူတို့ရပ်ကွက်ထဲမှ ကာလသားများသာမက ရန်ကုန်မြို့၏အစွန်အဖျားဖြစ်
သော ကမာရွတ် အင်းစိန် စသည်တို့မှ လူပျိုပရိသတ်သည်ပင် တကူးတထောက်
လာရောက်ပိုးပန်းရလောက်အောင် ချောသော ခင်စိုးလှ။ ချော၍ လှပြီး လှ
သလောက် ကျက်သရေရှိသော ခင်စိုးလှ၏ မျက်နှာကလေးကို အတာသည်
ချက်ချင်း မြင်ယောင်လာ၏။

‘အင်း၊ ဘာပြောသလဲ၊ နင့် မမစိုးက’
သို့ အတာက မေးလိုက်မှပင် အေးချို၌ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာကာ
ပြောင်စိစိကလေး ပြုံးတဲ့ပြုံးမှ

‘မမစိုးက ပြောနေတယ်၊ ဒီလမ်းထဲက လူပျိုတွေဆိုရင် သူ့ကို အားလုံး
စာပေးဖူးတာချည့်ပဲတဲ့၊ ကိုတာတစ်ယောက်သာ’

ဤလိုစကားမျိုးကြားရလိမ့်မည်ဟု အဘယ်သောအခါကမျှ မျှော်လင့်
မထားခဲ့၍လော မသိ၊ အတာတွင် မျက်ဆံတပြူးနှင့် အေးချိုအား စူးစိုက်ကြည့်
နေမိသည်မှအပ ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောနိုင်ရှိနေ၏။

‘နို့ ကိုတာကကော မမစိုးကို ဘာလို့ စာမပေးတာလဲ ဟင်’

‘ဒါ နင်နဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ’
ဤတွင် အတာက ခပ်သွက်သွက် ပြန်မေးလိုက်၏။

‘ကျွန်မနဲ့တော့ မဆိုင်ပါဘူး၊ မမစိုးက မေးခိုင်းလို့ပါ’

‘ဘာ ခင်စိုးလှက မေးခိုင်းတယ်ဟုတ်လား၊ ဘာမေးခိုင်းတာလဲ’

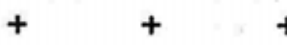
‘ကိုတာက သူ့ကို ဘာလို့ စာမပေးတာလဲတဲ့’

ထိုစကားကို ရုတ်တရက် မဖြေ၊ အတာသည် မျက်မှောင်တစ်ချက် ကြုတ်
လိုက်ပြီးမှ

‘ငါ သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ စာပေးရမှာလဲ၊ သူ့ကို ငါမှ မကြိုက်တာ’
‘ဟင်’

တအံ့တဩပင် အေးချိုက ရေရွတ်ရင်း အတာအား မော်ကြည့်နေ၏။
 ‘အေး၊ နင့်ကိုမေးရင် ငါဒီလိုပဲပြောတယ်လို့ ပြောလိုက်’
 ‘ကိုတာ မမစိုးကို မချစ်ဘူး၊ ဟုတ်လား’
 အတာက ခပ်တင်းတင်းပင် ခေါင်းခါပြလိုက်သောကြောင့်
 ‘တကယ်ပဲ မချစ်ဘူးလား ဟင်၊ မမစိုး ဘယ်လောက်လှသလဲ’
 ‘သူ လှတာနဲ့ ငါကချစ်ရမှာလား၊ ကဲ နင်ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ သွားတော့’
 စကားကို ဤတွင်ဖြတ်၍ အတာလည်း သူ့အိမ်ဘက်သို့ ကူးလာခဲ့၏။
 အိမ်ပေါ်ရောက်၍ မိနစ်ပိုင်းလောက်မျှ မထိုင်ရသေးမီ လမ်းမဆီမှ
 လေချွန်သံတစ်ခု ပေါ်လာသည်နှင့် အတာလည်း ဝရန်တာသို့ အပြေးကလေး
 လှမ်းထွက်လာ၏။

‘ဟေ့ အတာကြီး၊ လာလေကွာ မလိုက်ဘူးလား’
 ရွယ်တူလူငယ်တစ်ဦးက အောက်မှနေ၍ လှမ်းခေါ်နေသည်ကို
 ‘သွားနှင့်ကြတော့ကွာ၊ ငါလိုက်လာခဲ့မယ်’
 ထိုအဖြေကို အောက်မှလူငယ်က ကျေနပ်ပုံမရဘဲ တစ်စုံတစ်ရာထပ်ပြော
 တော့မည်ရှိစဉ်မှာပင် အတာလည်း ချာခနဲ လှည့်ဝင်လာခဲ့တော့၏။
 ‘ဘာလို့ စာပေးရမှာလဲ၊ ငါမှ သူ့ကို မကြိုက်တာ’
 ဤလို ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောခဲ့သော အတာသည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင်
 ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ရင်း ထိုပြဿနာကိုပင် စဉ်းစားခန်းဝင်နေသည် ထင်ရ၏။

လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်ကျော်ကျော်လောက်က ခင်စိုးလှနှင့် ပတ်သက်၍ ကြုံတွေ့ခဲ့
 ရဖူးသော အဖြစ်ကလေးတစ်ရပ်ကို အတာသည် အမှတ်တရ မြင်ယောင်လာ၏။
 အတာသည် ဆယ်နှစ်သားအရွယ်လောက်ကပင်စ၍ ကွမ်းကို ကောင်း
 ကောင်းကြီး စားတတ်နေခဲ့၏။ ဤသည်မှာ စင်စစ် အတာ၏ မိုက်တွင်း
 နက်မှုကြောင့် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ဆေးလိပ်သောက်တတ်နေခြင်း မဟုတ်။
 အဒေါ် အစ်မများက အတာကလေး လေးငါးခြောက်နှစ်သားအရွယ်ကပင်
 ဆေးလိပ်ညှိခိုင်းလေ့ရှိသောကြောင့် တစ်စတစ်စနှင့် သောက်တတ်သွားခြင်း
 ဖြစ်၏။

သို့တိုင်အောင် မိဘများကမူ အတာအား ကွမ်းစားခွင့်ကို လုံးဝ
 မျက်နှာသာမပေးဘဲ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် တားမြစ်ထား၏။ အတာတွင်သော်ကား
 ဆေးလိပ်ကို သရေစာသဖွယ် အရသာခံတတ်နေပြီဖြစ်သည့်အတိုင်း မိဘကွယ်ရာ

တွင် မြန်မြန်ရှက်ရှက် စားလေ့ရှိခဲ့၏။

တစ်ခါက အတာသည် ကွမ်းဝယ်ရန် လမ်းထဲရှိ ကွမ်းယာဆိုင်သို့ လျှောက်သွားစဉ်

‘ထွီ’ ခနဲ တံတွေးထွေးလိုက်သော အသံကြောင့် အတာတွင် ရုတ်တရက် ခြေလှမ်းတန်သွားကာ အသံလာရာဆီသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်၌ ခင်စိုးလှနှင့် တကွသော မိန်းမပျိုတစ်စုကို တွေ့ရ၏။ ၎င်းတို့ထိုင်နေကြသည်မှာ အတာ ကွမ်းဝယ်ရန်သွားသည့် ကွမ်းယာဆိုင်နှင့် ကပ်လျက်ရှိသော ပိုးထည်ဆိုင် တစ်ဆိုင်၏ မျက်နှာစာတွင်ဖြစ်သောကြောင့် အတာသည် အားလုံးသော မိန်းမပျို လေးများ၏ အမူအရာကို ပြတ်ပြတ်သားသား အကဲခတ်မိ၏။ တခါခါနှင့် ပါးစပ် တွင် လက်ဝါးကိုယ်စီအုပ်၍ ရယ်နေကြသည့်အသံကိုလည်း ကြားရ၏။

‘ငါလာတာမြင်လို့ တမင်ထွေးတဲ့ တံတွေးများလား’ ဟု အတာသည် ခပ်သုတ်သုတ် တွေးလိုက်သေး၏။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ထန်းသီးကြွေခိုက် ကျီးနင်းခိုက် ဟူသကဲ့သို့လည်း ဖြစ်နိုင်သည်ကို တွေးမိပြန်သည့်အတိုင်း သူ မူတည်လာရာ ကွမ်းယာဆိုင်သို့ပင် ဣန္ဒြေမပျက် လှမ်းထွက်သွားတော့၏။

ကွမ်းတစ်ရာဝယ်၍ ပြန်လာရာ၌ အတာသည် အဆိုပါ မိန်းမပျိုတစ်သိုက် ထိုင်နေကြသော ပိုးထည်တိုက်ရှေ့မှပင် ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့၏။ ဤတွင်လည်း တစ်ဖန် ‘ထွီ’ ခနဲ ထွေးလိုက်သော တံတွေးသံကို ကြားလိုက်ရပြန်၏။

ဤအကြိမ်တွင်မူ အတာသည် အတော်ကလေး ဒေါသဖြစ်သွားပုံရ၏။ မိန်းမပျိုတစ်စုထိုင်နေရာ ခုံတန်းရှည်လေးအနီးတွင်ပင် အတာသည် ခြေစုံရပ်လျက် တင်းမာသော မျက်နှာထားဖြင့် စိန်းစိန်းစားစား ကြည့်မိ၏။

အတာ၏ မာတင်းလှသော အမူအရာကို တွေ့ရသောကြောင့်လား မသိ၊ မိန်းမပျိုတစ်စုသည် ပထမအခေါက်ကကဲ့သို့ လှောင်ရယ် ရယ်သံများ ပေါ်မလာ တော့ဘဲ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ရင်း ယောင်ပေပေဖြစ်နေ တော့၏။

ဤလို ထွီခနဲ ထွေးလိုက်သော တံတွေးသံသည် မည်သူ၏အသံဖြစ် ကြောင်း အတာသည် ကောင်းကောင်းကြီးသိ၏။ ပျက်ပြားနေသော မိန်းမပျို တစ်စု၏ ဣန္ဒြေအရလည်း ထိုတံတွေးမှာ သူ့အားရည်ရွယ်၍ ထွေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်ကို သူသဘောပေါက်၏။ သို့သော် အတာသည် ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြော။ ‘ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ’ ဟူသော သဘောမျိုးဖြင့်သာ စောင်းကြည့်၍ ထွက်လာခဲ့၏။

အတာလည်း သို့လျှင် မဖွယ်မရာ ကြိုလိုက်ရသည့်အဖြစ်ကြောင့် ထင် သွားသည့်စိတ်ဖြင့် မကျေမချမ်း လျှောက်လာခဲ့ပြီး ထိုမိန်းမပျိုတစ်သိုက်ထိုင်နေ သည့် တိုက်ခန်းနှင့် သုံးတိုက်ခန်းအကွာ ဝိုဒေါင်တစ်ခုရှေ့တွင် စကားပြောနေ

ကြညော လူရွယ်ကာလသားတစ်စုနှင့် ရော၍ထိုင်လိုက်၏။

‘ဟေ့ အတာကြီး၊ ဘာဖြစ်လာတာလဲကွ၊ မျက်နှာကြီး မှန်ကုပ်ကုပ်နဲ့’
အတာ၏ အမူအရာကို သတိထားမိသူ လူငယ်တစ်ယောက်က သို့လျှင်
ကောက်ကာငင်ကာ လှမ်းမေးလိုက်သဖြင့်

‘ဟိုငတိမပေါ့ကွ၊ ငါ ကွမ်းသွားဝယ်တာ ငါ့ကိုစောင်းပြီး တံတွေးနဲ့
ထွေးတယ်’

ထိုစကားကြောင့် တဒေါင်ဒေါင်နှင့် မယ်ဒလင်ခေါက်နေသူရော သိချင်း
ဆိုနေသည့် လူငယ်များပါ အဆိုအတီးရပ်သွားပြီး အတော့စကားတွင် အာရုံစိုက်
လာကြ၏။

‘ဘယ်သူလဲ၊ ခင်စိုးလှလား’

ပထမ စ၍ မေးသူကပင် ဆက်လက်မေးခွန်းထုတ်လိုက်သောကြောင့်

‘အေးပေါ့ မောင်မောင်၊ သူ့အပြင် ဘယ်သူရှိဦးမှာလဲ၊ အားလုံးထဲမှာ
ဒီငတိမ အကဲဆုံးပဲ၊ တောက်’

အတာသည် သို့ပြောရင်း တောက်တစ်ချက်ကိုပင် ခပ်ပြင်းပြင်းခေါက်
လိုက်၏။

ဤတွင် မောင်မောင်မှအပသော အခြားလူငယ်များကမူ တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက် လက်တို့၍လည်းကောင်း၊ အတာအား မသိမသာ မေးငေါ့သူက
ငေါ့၍ မဲပြသူက ပြကြ၏။

‘အဲဒီတော့ သူ့ကို မင်း ဘုမ္မတ်ခဲရောလား’ဟု မောင်မောင်က မေးသဖြင့်

‘ဘာမှမပြောခဲဘူးကွ၊ ငါ့ကို စောင်းပြီး ထွေးတာရယ်လို့ အတပ်စွပ်စွဲရမှာ
ကလဲ’

အတာလည်း စကားကို ရှေ့မဆက်သေးဘဲ စဉ်းစားသလိုတွေနေပြီးမှ

‘ဒါပေမဲ့ အသွားရောအပြန်ရော သူတို့ရှေ့ကို ငါ့ရောက်မှချည်းထွေးတယ်
ဆိုတော့၊ ဒါ ရှင်းနေတာပဲကွ’

မကျေနပ်နိုင်သလို အံတကြိတ်ကြိတ်နှင့် ပြောနေရာမှပင် အတာသည်
ထိုင်ရာမှ ထရပ်တဲ့ပြီး

‘တစ်ခေါက်ထပ်သွားဦးမယ်ကွာ၊ ဒီတစ်ခါထွေးရင်တော့ သေချာပြီ၊
ငါ့ကို စောင်းထွေးတာ ဖြစ်မှာပဲ’

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ကွမ်းကို ဟန်မပျက်စားရင်း လှမ်းထွက်သွားသော
ကြောင့် လူငယ်တစ်စုတွင် အကြောင်သားငေးရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏။ သို့လျှင်
လူငယ်ကာလသားတစ်စုက ပွဲကြီးပွဲကောင်းတစ်ခုကို တွေ့ရတော့မည်ကဲ့သို့
ရင်တလှုပ်လှုပ်ဖြင့် အတာသွားရာသို့ ငေးကြည့်နေကြသကဲ့သို့ပင် မိန်းမပျို

တစ်သိုက်ကလည်း အတာလျှောက်လာသည်ကို မြင်ရသည်နှင့် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် လက်တို့သူကတို့၍ အချို့ကလည်း ခင်စိုးလှအား မြောက်ထိုးပင့်ကော် လုပ်ပေးသည့် လက္ခဏာမျိုးဖြင့် တီးတိုးပြောဆိုနေကြ၏။

သို့နှင့် အတာလျှောက်လာခဲ့၍ ထိုအပျိုတစ်သိုက်ရှေ့ရောက်သည်ဆိုလျှင် ပင် ထို့ခနဲ ထွေးလိုက်သော တံတွေးသံသည် စောစောကအတိုင်း ပေါ်လာပြန်၏။

အတာကမူ တစ်စုံတစ်ရာ ဘာမျှမပြောသေး၊ တစ်ချက်မျှသာလှည့် ကြည့်ပြီး ကွမ်းယာဆိုင်သို့ လျှောက်သွားကာ ကွမ်းတစ်ရာထပ်ဝယ်၍ အိတ်ထဲ ထည့်ပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့၏။

‘ထို’

ထိုတံတွေးသံသည် စောစောကထက်ပင် ကျယ်လောင် ပြတ်သားစွာ ပေါ်လာပြန်၏။

ဤတစ်ကြိမ်တွင်သော်ကား အတာသည် ထိုမိန်းမပျိုတစ်စုနှင့် ထိလုနီး ပါးကပ်သွားပြီး လက်ထဲမှ ကွမ်းကို ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ပေါက်၍ လွင့်ပစ် လိုက်ပြီးမှ ခါးကို တင်းတင်းကလေး ထောက်တဲ့ကား ခင်စိုးလှတစ်ဦးတည်း ကိုသာ ခပ်စူးစူးစိုက်ကြည့်နေသဖြင့် ကျန် မိန်းမပျိုတစ်စုတွင် ရင်ကလေး တဒုဒုခုန်ကာ ကြုံလာမည့်အရေးကို အထိတ်တလန့် စိတ်စောနေမိကြ၏။

‘နင် ဘာလူဝါးဝတာလဲ ခင်စိုးလှ ဟင်၊ နင့်ကို ငါ ဘာလုပ်လို့ ဒီလို တံတွေးနဲ့ စောင်းထွေးလား ဘာလား လုပ်ရတာလဲ’

အတာသည် ပြတ်သားပီသလှသော အသံဖြင့် မေးလိုက်၏။ ခင်စိုးလှ ထံမှမူ ရုတ်တရက် အဖြေထွက်မလာသေး။ စောစောက တံတွေးထွေးရဲခဲ့ သလောက် ယခုမူ ကွဲအက်တုန်လှုပ်နှင့် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေ၏။

‘ဒါဟာ သိက္ခာရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အပြုအမူ မဟုတ်ဘူး သိလား’

‘ရှင့်ကို ကျွန်မ ကျွန်မ ဘာ ဘာလုပ်လို့လဲ’

ယခုမူ ခင်စိုးလှတွင် မနေသာတော့သည့်အတိုင်း စကားလုံးများသည် သို့လျှင် အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ ထွက်လာ၏။

‘ဟဲ့ ဘာဖြစ်ကြတာတဲ့’

မိန်းမပျိုများထိုင်နေရာ ပိုးထည်တိုက်အတွင်းမှ အသက်ငါးဆယ်ခန့် အရွယ် အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်သည် ထိုမေးသံနှင့်အတူ ရုတ်တရက် ရောက် လာ၏။

ထိုအချိန်၌ လူပျိုတစ်သိုက်သည်လည်း ထိုအခင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းသို့ ရောက်လာကြလျက် မောင်မောင်နှင့် အခြားတစ်ယောက်သော လူငယ်သာလျှင်

အတော့အနီးသို့ထိအောင် ချဉ်းကပ်လာကြ၏။

‘ကျွန်တော် ရှင်းပြပါမယ်၊ ကျွန်တော် လွန်တယ်ထင်ရင် ကျွန်တော့်ကို ရိုက်ပြီးဆုံးမပါ’

အတာက သို့လျှင် စကားပလ္လင်ခံနေသည်ကို

‘ဟဲ့ ဒါတွေပြောနေဖို့တောင် မလိုဘူး အတာ၊ မင့်အကြောင်း တို့သိသား ပဲဟာ၊ ကဲ ဆိုစမ်းပါဦး ဘာဖြစ်တာလဲ’

‘ဒီလိုပါ ဒေါ်ဒေါ်မေ၊ ခုန ကျွန်တော့်ဟာ ကျွန်တော် ကွမ်းလာဝယ် တာကို ခင်စိုးလှက တံတွေးနဲ့ လှမ်းထွေးတယ်’

‘ဟေ ဟုတ်လား၊ မင်း ဘယ်နေရာပေသွားသလဲ’

ထိုမေးခွန်းကြောင့် ဝါးခနဲ ပွဲကျသွားတော့၏။ အတာတွင်လည်း ရှက်ပြီးကြီး ဖြစ်သွားရာမှ

‘ဒါက စကားအဖြစ်ပြောတာပါ ဒေါ်ဒေါ်မေ၊ ဆိုလိုတာက ကျွန်တော့်ကို စောင်းပြီး တံတွေးထွေးတာကို ပြောတာပါ’

‘ဩ ဩ’

‘အဲဒါ တစ်ခါမဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ၊ အသွားရော အပြန်ရော နှစ်ခါစလုံး ဒီနားရောက်တိုင်း ကျွန်တော့်ကို စောင်းပြီး တံတွေးနဲ့ထွေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကြုံကြိုက်သွားလို့ ဖြစ်မှာပဲဆိုပြီး ကျွန်တော် ဘာမှ မပြောဘူး၊ နောက်တစ်ခေါက် ကွမ်းလာဝယ်တော့လဲ သူ အသွားရော အပြန်ပါ နှစ်ခါစလုံး ဒီလိုပဲ တံတွေးနဲ့ စောင်းထွေးလို့ ကျွန်တော် စိတ်ဆိုးပြီး ဘာလို့ ဒီလိုလုပ်ရသလဲမေးတော့’..

‘အေး ခင်စိုးလှက ဘာပြောသလဲ’

‘ကျွန်မ ဘာလုပ်လို့လဲတဲ့ မြောင်လိမ်တယ်’

‘နို့ သူက မင်းကိုထွေးတာမဟုတ်ဘူးလို့ ပြောသလား’

‘ဒီလိုတော့ မပြောဘူး၊ တံတွေးထွေးတာတော့ သူ အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ တံတွေးအကြောင်း ထည့်မပြောဘူး၊ ဒီကတည်းက သူ မူမမှန်လို့ဖြစ်မှာပဲ’

ဤတွင် ဒေါ်ဒေါ်မေက ခင်စိုးလှဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း

‘ဟဲ့ အတာပြောတာ ဟုတ်သလား ခင်စိုးလှ၊ ဟင်’

‘မ မဟုတ်ပါဘူး’

ခင်စိုးလှလည်း သို့လျှင် ရှက်အမ်းအမ်း အမူအရာဖြင့် ထစ်တငေါ့ငေါ့ ဖြေလိုက်စဉ်

‘တံတွေးတော့ ထွေးမိတယ်ဆိုပါတော့၊ ဟုတ်လား’

‘ဟင့်အင်း မထွေးပါဘူး၊ ကျွန်မ’..

‘နင် အလကားမိန်းမပဲ၊ အမှန်ကို ဝန်ခံရဲတဲ့သတ္တိ မရှိဘူး’

အတာလည်း ခင်စိုးလှအား ဤလို ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောလိုက်ပြီးမှ
ဒေါ်ဒေါ်မေဘက်သို့ လှည့်ကာ

‘ဒီမှာ ဒေါ်ဒေါ်မေ၊ သူ့ကိုမေးလို့တော့ ဇွတ်ငြင်းနေမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့
ကျွန်တော် သိတယ်၊ သူထွေးတာ အမှန်ပဲ၊ ခု ဒီမှာ ထိုင်နေကြတဲ့ မိန်းကလေး
တွေဟာ အားလုံးလိုလိုပဲ ကျွန်တော့်ကို ခင်မင်ကြတယ်၊ လေးစားကြတယ်၊
ခင်ခင်မင်မင် မရှိတောင် သူ့လိုတော့ မိုက်မိုက်ရိုင်းရိုင်းလုပ်မဲ့ မိန်းကလေး
တစ်ယောက်မှ မပါဘူး၊ ခင်စိုးလှတစ်ယောက်သာ ကျွန်တော့်ကို မျက်မှန်းကျိုး
နေတယ်၊ ဘာကြောင့်ဆိုတာတော့ ကျွန်တော်လဲ မသိဘူးခင်ဗျ’

အတာသည် ဒေါ်ဒေါ်မေအား မျက်နှာမူရင်း ပြောနေရာမှ ဤတွင်
စကားကို ရုတ်တရက်ရပ်၍ ခင်စိုးလှဘက် တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်သေး၏။
အတော့နည်းတူပင် ဒေါ်ဒေါ်မေကပါ အကဲခတ်သလိုဖြင့် ခင်စိုးလှဘက်သို့
မျက်လုံးရောက်သွားသည်တွင်

မျက်နှာမမော် ခေါင်းလည်းမဖော်ဘဲ လက်သည်းချင်းကုတ်၍ မလှုပ်
မရှက် ငြိမ်သက်နေသော ခင်စိုးလှ အမူအရာမှာ အတာ၏ စွပ်စွဲချက်ကို
ရာလုံးပြည့် ဝန်ခံသကဲ့သို့ ရှိနေ၏။

‘အေး၊ မင်းကို သူက မျက်မှန်းကျိုးနေတယ်ဆိုတာ အကြောင်းတော့
ရှိလိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ မင်းကများ ခင်စိုးလှကို’...

ဒေါ်ဒေါ်မေ စကားမဆုံးမီပင်

‘ပေးချင်တဲ့သစ္စာပေးပါ ဒေါ်ဒေါ်မေ၊ ဒီလမ်းထဲ ကျွန်တော်ရောက်တာ
ရှစ်နှစ်ရှိပါပြီ၊ ကနေ့အထိ ခင်စိုးလှကို စကားလဲ မပြောဖူးပါဘူး၊ သူ့ကို
နောက်ဖို့ပြောင်ဖို့ ဆိုတာလဲ ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မကူးခဲ့ပါဘူး၊ မယုံရင်
မျက်နှာစုံညီ ခုပဲ မေးကြည့်ပါ’

‘ကဲ ကဲ သွားတော့ အတာ၊ ဒေါ်ဒေါ်မေ ကြည့်ဆုံးမမယ်၊ ဒီကောင်မလေး
တွေကလဲ တော်တော်ခက်တာပဲ’ ဟု ဒေါ်ဒေါ်မေက ညည်းညည်းညူညူ ပြောလိုက်
သဖြင့် အတာလည်း ဒေါ်ဒေါ်မေအား ခပ်ရို.ရို. နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်လာခဲ့၏။

ဤကိစ္စ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပြီးနောက် သုံးရက်မြောက်သောနေ့တွင် ခင်စိုးလှတို့
၏ အခိုင်းအစေတစ်ဦးဖြစ်သော အေးချိုမှတစ်ဆင့် အတော့ထံသို့ စာတစ်စောင်
ရောက်လာ၏။

ကိုတာ

ဟိုတစ်နေ့က ဒေါ်ဒေါ်မေတို့ဆိုင်ရှေ့မှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စနဲ့
ပတ်သက်လို့ မှန်တဲ့အတိုင်းပြောရရင် ကျွန်မ တော်တော်ပဲ ရှက်သွားတယ်။

ကိုတာ စွပ်စွဲတဲ့အတိုင်း ဟိုနေ့က တံတွေးထွေးတယ်ဆိုတာ မှန်ပါတယ်၊ ကျွန်မပါပဲ။ ပြီးတော့ ကိုတာပြောသွားသလို ကျွန်မ ကိုတာ့ကို မျက်မှန်းကျိုးနေတယ်ဆိုတာလဲ ကျွန်မ မငြင်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အလကားသက်သက်မဲ့ မျက်မှန်းကျိုးတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိစေချင်ပါတယ်။

တစ်ဦးမေတ္တာ တစ်ဦးမှာ ဆိုတဲ့စကားလိုပေါ့၊ ကျွန်မ မျက်မှန်း ကျိုးတာဟာ ကိုတာက ကျွန်မကို ကြည့်လို့မရဘူး၊ မျက်စိနောက်တယ်၊ ပျံတန်တန် နန့်တန့်တန့်နဲ့ မိန်းမ မပီသဘူး ဘာညာနဲ့ ကွယ်ရာမှာ ပြောတယ်မဟုတ်လား၊ ကိုတာပြောသမျှစကားတွေ ကျွန်မ အကုန်ကြား ပါတယ်ရှင်။

အမှန်အတိုင်းထုတ်ပြောရရင် ကျွန်မအကြောင်းကို ကွယ်ရာမှာ ကိုတာက ဘာပဲပြောပြော ဘယ်လိုပဲပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ် အဲဒီစကားတွေ ကိုဘဆွေက အကုန်လာလာပြောတာပဲ။

အဲဒီလို ကိုတာက ကျွန်မကို ပျံသလေး နန့်သလေး မျက်စိနောက် သလေးနဲ့ ပြောပြောနေတယ်ဆိုတော့ ကျွန်မကကော ကိုတာ့ကို မျက်မှန်း မကျိုးဘဲ နေမလား၊ ကိုတာပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး၊ ကဲ။

ကျွန်မရေးချင်တာကတော့ ဒါပါပဲ၊ ကျွန်မ ကိုတာ့ကို မျက်မှန်း ကျိုးနေတယ်ဆိုတာ အဲဒီလိုအကြောင်းကြောင့်ပဲလို့ ကိုတာ သိစေချင် တာနဲ့ ဒီစာကို ရေးလိုက်တာပါပဲ။

ကိုတာက အဲသလိုပြောတယ်ဆိုတာကော ဟုတ်ပါသလား၊ ကျွန်မ သိချင်ပါတယ်၊ မဟုတ်ပါစေနဲ့လို့လဲ ကျွန်မ ဆုတောင်းပါ တယ်။

ကျွန်မလဲ ကိုတာ့ကို မျက်မှန်းမကျိုးချင်ပါဘူး၊ ကျွန်မကိုလဲ ကိုတာက ပျံတန်တန် နန့်တန့်တန့်အစားထဲကလို့ မထင်စေချင်ဘူး၊ ပြောလဲ မပြောစေချင်ဘူး။

(ဒီစာကို ဘယ်သူ့မှ မပြပါနဲ့လို့ တောင်းပန်ပါတယ်။)

ခင်မင်စွာဖြင့်
ခင်စိုးလှ

ထိုစာကို အတာသည် နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ပြန်ဖတ်၏။ ပြီးလျှင် စာရွက် ကလေးကို အသာခေါက်၍ အိတ်ထဲ ထည့်လိုက်ပြီးမှ တွေ့တွေ့ဝေဝေနှင့် တစ်စုံတစ်ရာကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် စဉ်းစားနေပြန်၏။

မှန်သည်။ ခင်စိုးလှရေးလိုက်သည့်အတိုင်း အတာသည် ခင်စိုးလှအား မြင်ပြင်းကပ်ခဲ့၏။ ဤသည်မှာ အခြားကြောင့်မဟုတ်။ ရပ်ကွက်ထဲရှိ မိန်းမပျို များအနက် ခင်စိုးလှနှင့် အခြားသော မိန်းကလေး တစ်ယောက် နှစ်ယောက် လောက်သာ ဂါဝန်ဝတ် သီလရှင်ကျောင်းတွင်နေကြပြီး ကျန်ဆယ်ယောက်သော မိန်းကလေးများမှာမူ မြို့မမိန်းကလေးကျောင်း စသည့်ကျောင်းများတွင် မျှနေကြ၏။ ဂါဝန်ဝတ်ကျောင်းတွင်နေကြသည့် မိန်းကလေးသုံးယောက်အနက်တွင် လည်း နှစ်ယောက်မှာ ဆယ်နှစ် ဆယ့်နှစ်နှစ်ရွယ် ကလေးများသာဖြစ်လျက် ခင်စိုးလှတစ်ဦးတည်းသာလျှင် ဆယ့်ခြောက်နှစ်ရွယ်ဖြစ်၏။

ကျောင်းကလည်း ဘိုကျောင်း၊ စကားလည်း ဘိုလိုသာပြောရသောကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ ခေတ်ကလည်း ဘိုကို အထင်ကြီးနေကြသောကာလဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ ခင်စိုးလှမှာလည်း ကျောင်းသူချင်းတည်းဟူသော ပတ်ဝန်းကျင်၏ ရောင်ပြန်ဟပ်မှု (ဝါ) တံငါနားနီးတံငါ ဟူသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ အသက် အရွယ်ကလည်း ငယ်သေးသူဖြစ်သည်နှင့်အမျှ မိန်းမသားလည်းဖြစ်သောကြောင့် ဂုဏ်နှင့် အထင်ကြီးခံလိုမှုတွင် ယစ်မူးနေသဖြင့်လည်းကောင်း၊ ချမ်းသာကြွယ်ဝသော မိဘနှစ်ပါး၏ တစ်ဦးတည်းသော သမီးကလေးဖြစ်သည့်အတိုင်း အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်ခြင်းကို ခံယူနေရသဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကျောင်းတက်သည့်အချိန် များတွင်သာမဟုတ် ကျောင်းမှ ပြန်လာသည့်အခါ၌လည်း ဘိုဝတ်စုံကို မချွတ်၊ ဂါဝန်ကလေးတကားကားဖြင့် ဥဒဟို လမ်းသလားနေတတ်၏။

ဤမျှလောက်ဖြင့်ဆိုလျှင် အတာသည် ခင်စိုးလှအား ဘာမျှ မြင်ပြင်းကတ် စရာမလို၊ အတာကလည်း မြင်ပြင်းကတ်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

ထိုစဉ်အချိန်က လက်ရှိခေတ်မှာကဲ့သို့ ဒူးပေါ် ပေါင်ပေါ် ရေကူးဝတ်စုံ ဝတ်၍ လူပရိသတ်အလယ်တွင် မယ်အရွေးခံဝံ့ရန် မဆိုထားဘိ၊ မိန်းမပျိုများအဖို့ သလုံးသားကလေး ပေါ်သွားမည်ကိုပင် အတော်ကြီးစိုးရိမ် ရှက်ကြောက်တတ်သော ခေတ်ဖြစ်၏။

ယင်းသို့သော ခေတ်မျိုးတွင် ဂါဝန်ကလေးတိုနန့်နန့်နှင့် သွားလာနေတတ်သော ခင်စိုးလှကိုကြည့်ရသည်မှာ ခေတ်အခြေအနေအရ မျက်စိနောက်စရာဖြစ်နေ၏။ ကျောင်းတက်ရာတွင် ဝတ်ဆင်ရန်အတွက် ကျောင်းက သတ်မှတ်ပေးသည်မှာ နက်ပြာရောင်ဂါဝန်တစ်မျိုးတည်းသာ ဖြစ်သော်လည်း ခင်စိုးလှကမူ ဂါဝန်ကို မျိုးစုံအောင် ချုပ်ထား၏။ ကျောင်းသွားစဉ် နက်ပြာကိုဝတ်၍ ကျောင်းပြန်ချိန်နှင့် အခြားသော ပိတ်ရက်များတွင်မူ မြန်မာပီပီဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းမပျိုများထဲတွင် ခင်စိုးလှတစ်ဦးတည်းသာ ဂါဝန်ရောင်စုံထည်လဲဖြင့် မျက်စိနောက်စရာ တကားကား ဖြစ်နေတော့၏။

ခင်စိုးလှသည် ချိုင်းအိုးကိုပါအတိုင်းသားမြင်ရတတ်သော ဂါဝန်လက်ပြတ် ကိုလည်း ဝတ်ဆင်တတ်သေး၏။ ထိုင်ရာတွင်လည်း ဘိုစတိုင် ဘိုမများကဲ့သို့ ခြေချိတ်၍ ထိုင်တတ်ပြန်သောကြောင့် ဝတ်ထားသည့် တိုနန့်နန့်ဂါဝန်နှင့် ဆိုသော် အဘယ်လိုကြည့်၍မျှ အမြင်မလျော် ဖြစ်နေပြန်၏။ ဤသည်ကို အတာ စက်ဆုတ်၏။

တစ်ဖန် ခင်စိုးလှသည် ဣန္ဒြေမရ ခြေတစ်ဖက်ဆတ်တောက်နှင့် ဘောက် ဆတ်ဆတ်ပြေးရင်း သွားတတ်၏။ လွှားခနဲ ကားခနဲ ခုန်ပေါက်၍ တက်တတ်၏။ အတာ အမုန်းဆုံးသော အပြုအမူမှာ အခြေအနေ နိမ့်ပါးသူများကို အဖက်မတန် သလို ဆက်ဆံတတ်သော ခင်စိုးလှ၏ အမူအရာပင်ဖြစ်၏။

ထိုထိုသော အကြောင်းများကြောင့်ပင် အတာသည် ခင်စိုးလှအား ကြည့် မရနိုင် ဖြစ်နေခဲ့၏။ ကစားဖော် ယောက်ျားသူငယ်ချင်းများနှင့် စကားစပ်မိ တိုင်းလည်း

‘ဒီငတိမလေးတော့ ငါ့မျက်စိထဲမှာ နည်းနည်းမှ ကြည့်လို့မရဘူး’

‘ကြည့်လို့သာမရတာ မင်း သူ့ကိုရရင်တော့ ယူမှာပဲမဟုတ်လား’ ဟု တစ်ယောက်သော သူငယ်ချင်းက မေးလိုက်သည်ကို

‘စိတ်ချပါ ဘဆွေ၊ ခင်စိုးလှကိုတော့ ငါ ပိုးလဲ မပိုးဘူး၊ ရအောင်လဲ မကြိုးစားဘူး၊ ငါနဲ့လဲ မတန်ပါဘူးကွာ၊ မင်းသာ မိနစ်ပိုင်းရှိသလောက် စိတ်ချ လက်ချ ပိုးပါ၊ သူ့ကိုပိုးတဲ့အထဲမှာတော့ ငါမပါဘူးဆိုတာ စိတ်သာချ’

ခင်စိုးလှ၏ ပေးစာထဲ၌ ကွယ်ရာမှာ ကိုတာက ကျွန်မအကြောင်းတွေ ဘာပဲပြောပြော ဘဆွေက ကျွန်မဆီ သတင်းလာပေးတာပဲ၊ ဘဆွေဟူသော စာပိုဒ်တစ်ပိုဒ် ပါလာသည်ဖြစ်ရာ ဤမည်သော ဘဆွေသည်ပင် ခင်စိုးလှအား သဲသဲမဲမဲ ပိုးပန်းနေသူဖြစ်ဟန်ရှိလျက် သူသည်ပင် အတာပြောသမျှစကားများကို ခင်စိုးလှအား မျက်နှာလိုမျက်နှာရ ဖောက်သည်ချနေဟန်တူ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ခင်စိုးလှ၏ စာကို ဖတ်ပြီးသည်၏အဆုံး၌မူ အတာသည် သူ့အမှားကို သူသတိရလာ၏။

အကယ်တိ ခင်စိုးလှသည် ထို့ထက်မက ကာယိန္ဒြေမဲ့ ဝတ်ဆင်နေသည် ဖြစ်စေ၊ ပျံချင်တိုင်းပျံ၍ နန့်ချင်တိုင်း နန့်နေစေကာမူ အတာသည် မြင်ပြင်းကတ်က မကြည့်ဘဲနေရုံသာရှိသည်။ ဝစီကံမြောက် မှိုချိုးမျှစ်ဖဲ့ ကဲ့ရဲ့စရာ ဘာမျှ အကြောင်း မရှိ။ ယင်းသည့်အချက်ကို အတာသည် ကွက်ခနဲ တွေးမိလာ၏။ ဤသည်မှာ လည်း ခင်စိုးလှ၏စာရမှပင် ဖြစ်၏။

သို့နှင့် အတာသည် စာတစ်စောင်ကို ချက်ချင်းပင် ကောက်ရေးတော့၏။

မခင်စိုးလှ

ပေးစာကိုရတဲ့အတွက် ကိုယ် အတော်ပဲစိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိတယ်။ မခင်စိုးလှ ရေးလိုက်တဲ့အတိုင်းပဲ ကိုယ်ပြောမိဆိုမိတာတွေကို ဝန်ခံပါတယ်။

မခင်စိုးလှကို ကြည့်လို့မရဘူး၊ မျက်စိနောက်တယ်လို့ ကိုယ်ပြောမိတာတွေဟာလဲ အမှန်ကတော့ မခင်စိုးလှရဲ့ အနေအထိုင်ရော ဝတ်ပုံစားပုံတွေပါ ဣန္ဒြေမရဘူးလို့ ထင်တဲ့အတွက် ပြောမိဆိုမိတာပဲ၊ အဲဒါ ကိုယ်မှားတယ်။

မခင်စိုးလှရေးလိုက်သလို တစ်ဦးမေတ္တာတစ်ဦးမှာ ဆိုတဲ့စကားဟာ အင်မတန်မှ မှန်ကန်လေးနက်တဲ့စကားဆိုတာ ခု ကိုယ်သေသေချာချာ သိပါပြီ၊ ဟုတ်တယ်၊ မခင်စိုးလှရေးလိုက်သလိုပဲ ကိုယ်က မခင်စိုးလှကို ပုတ်ခတ်တဲ့စကားတွေ ပြောမိတာကို မခင်စိုးလှကြားရရင် ဘယ်ကျေနပ်လိမ့်မလဲ၊ အမှန် ဒေါသဖြစ်မှာပဲ၊ ဒါကြောင့် မခင်စိုးလှကလဲ ကိုယ့်ကို မျက်မှန်းကျိုးတာ ဖြစ်မှာပေါ့။

အဲဒါ ကိုယ်က မေတ္တာမဲ့လို့ မခင်စိုးလှကလဲ ကိုယ့်အပေါ် မေတ္တာမရှိတာ ဖြစ်မှာပဲ၊ ဟုတ်လိမ့်မယ်၊ ကိုယ်ငယ်ငယ်က ကိုယ်တို့အဘိုး ပြောပြဖူးတဲ့ မေတ္တာအကြောင်းကို မခင်စိုးလှရဲ့စာရမှပဲ ပြန်ပြီး သတိရမိသေးတယ်။

ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ ရှေးတုန်းက တောကြီးမျက်မည်းထဲမှာ တရားအားထုတ်နေတဲ့ ဦးသီလဆိုတဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးနဲ့ တပည့်ဘိုးသူတော်တို့ဟာ တစ်ညတော့ ချမ်းလွန်းအားကြီးတာနဲ့ မီးလှုံနေကြသတဲ့။ အဲဒီအခိုက်မှာ ကျားကြီးတစ်ကောင်ကလဲ မီးလာလှုံသတဲ့။ အဲဒီကျားကြီးဟာ မီးလှုံရင်းနဲ့ သူ့ပါးစပ်ကြီး ဖြဖြဲပြီးသမ်းတာကို ဘိုးသူတော်ကကြည့်ပြီး ‘တယ် ဒီကောင်ကြီး အလကားသမ်းသမ်းနေတယ်၊ ပါးစပ်ထဲ မီးစကြီးထိုးထည့်လိုက်ရ’ လို့ စိတ်ထဲက ရေရွတ်လိုက်မိတာကို ကျားကြီးက ဘိုးသူတော်ကိုကြည့်ပြီး သွားတဖြဲဖြဲနဲ့ မာန်ဖိပြသတဲ့။

အဲသလို ကျားက မာန်ဖိတာဟာ ဘိုးသူတော်က အရင် စိတ်နဲ့ မတရားပြစ်မှားလို့ ဆိုတာကို ဘုန်းတော်ကြီးက သိသတဲ့၊ ဒါနဲ့ ချက်ချင်းပဲ ‘ဟဲ့ သူတော်၊ စိတ်ကိုငြိမ်ငြိမ်ထားမှပေါ့’ လို့ ဘုန်းတော်ကြီးက မိန့်တော်မူသတဲ့ ။

ခု ကိုယ်ရေးလိုက်တဲ့အတိုင်း စိတ်နဲ့ မေတ္တာမဲ့တာတောင် အဲသလို အကျိုးယုတ်ရင် ဝစီကံမြောက် ကိုယ်ပြောမိ ပုတ်ခတ်မိတယ်။

ဆိုတော့ မခင်စိုးလှ စိတ်ဆိုးမယ်ဆို ဆိုးစရာပေါ့။

နောက်ဆုံးမှာ မခင်စိုးလှ ဘယ်လို ဝတ်စားလို့ ဘယ်လောက်ပဲ အနေအထိုင် မိန်းမ မပီသနဲ့ဦး၊ ကိုယ် ဒီလို မပုတ်ခတ်သင့်ဘူး၊ အမြင် မတော်ရင် မျက်နှာလွဲနေရုံပဲရှိတယ်၊ အဲဒီတော့ ကိုယ့်အမှားကို ဝန်ခံ ပါတယ်၊ ပြောမိဆိုမိတာတွေလဲ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ခွင့်လွှတ်ပါ၊ နောက်နောင်ကို ကိုယ်မပြောတော့ပါဘူး၊ ကတိပေးပါတယ်။

ခင်မင်စွာပါပဲ

အတာ

သို့လျှင် လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်ကျော်ကျော်လောက်က ခင်စိုးလှနှင့် ပတ် သက်၍ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော အဖြစ်သနစ်များကို အတိုချုပ် အကျဉ်းရုံး၍ အလော သုံးဆယ် တွေးလိုက်၏။ သို့ တွေးနေရာမှပင် စောစောက အေးချိုကလေး ပြောလိုက်သောစကားကို ယုတ္တိရှိ မရှိ သုံးသပ်နေမိပြန်၏။

အတာသည် အရပ်ထဲရှိ မိန်းမပျိုကလေးများအပေါ်၌ ဖြူစင်သောစိတ်ထား ဖြင့် ခင်မင်သည်၊ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ဆက်ဆံသည်။

‘ဒီကောင်လေးဟာ မိန်းကလေးတွေနဲ့ပတ်သက်ရင်တော့ အင်မတန် ရိုးသားတဲ့သူငယ်ပဲ’ ဟူသော ရပ်မိရပ်ဘများ၏ ထောမနာချက်ကို လေးလေး နက်နက် တန်ဖိုးထား၍ ခံယူခဲ့သူဖြစ်၏။ ထိုဂုဏ်ကိုလည်း သူ အလွန်မြတ်နိုး၏။

ခင်စိုးလှ၏ မိဘ မောင်ဘွားများကပါ စကားစပ်မိတိုင်း အတော့ဂုဏ်ပုဒ်ကို ထုတ်ဖော်ချီးကျူးခဲ့ကြရ၏။ ခင်စိုးလှအဖို့၌လည်း ထိုချီးကျူးသံကို နားငြီးမတတ် ကြားပြီးရင်း ကြားနေခဲ့ရ၏။ သို့သော် ဆိုခဲ့ပြီးသော အကြောင်းကြောင်းတို့ ကြောင့် အတော့အပေါ်၌ မျက်မှန်းကျိုးနေသော ခင်စိုးလှအဖို့၌ ထိုချီးမွမ်းသံကို အရသာခံ၍ ရချင်မှ ရပေလိမ့်မည်။ အတော့အား သူ အမှန်းကြီးမှန်းနေခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။

နောက်ဆုံး အပြန်အလှန်ပေးစာအရ ခင်စိုးလှနှင့် အတာတို့ ကျေရာကျေ ကြောင်းနှင့် ကောင်းမြတ်သောဆက်ဆံရေးသို့ ရှေ့ရှုခဲ့ကြပြီမှန်သော်လည်း အတာ သည် အများသော အရပ်ထဲမှကာလသားများနည်းတူ ခင်စိုးလှအပေါ်၌ ကြိုက် သောစိတ်မျိုး မမွေးခဲ့။ ချစ်ရေးဆိုရန်လည်း ယောင်၍မျှ ထည့်စဉ်းစားမိခြင်း မရှိ။

သို့လျှင် ချစ်ရေးငင်သော အမူအရာမျိုးဖြင့်သော်မှ ခင်စိုးလှအား မကြည့်ခဲ့ဘူးပါလျက်

‘ကိုတာကကော မမစိုးကို ဘာကြောင့် စာမပေးတာလဲတဲ့၊ မမစိုးက

မေးခိုင်းတယ်’ ဟူသော စကားမျိုးကို ကြားလိုက်ရသည်၌ အတာတွင် အတော်
ကလေး ဗျာများသွားတော့၏။ သို့ကလို့ ဗျာများသွားရသည်မှာလည်း စင်စစ်
အေးချိုပြောစကားကို ကြားရခဲ့ပြီးသည့်နောက် အိမ်ပေါ်ရောက်၍ ကရွတ်ကင်း
လျှောက် တွေးနေမိမှသာလျှင် ဦးနှောက်ခြောက်မတတ် အစဉ်းစားရကြပ်နေခြင်း
ဖြစ်၏။

အမှန်အားဖြင့်ဆိုသော် ဤလိုစိတ်အိုက်၍ ဘာမျှ ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့်
တွေးနေစရာမလို၊ သူ၏ ပင်ကိုသဘောကို အေးချိုအား ပြောခဲ့ပြီးပြီဖြစ်၏။

‘ငါ ဘာပြုလို့ စာပေးရမလဲ၊ သူ့ကိုမှ မကြိုက်တာ’

အကယ်တိ အတာသည် ခင်စိုးလှအပေါ်၌ လူပျိုဘာဝ မရိုးသားသည့်
စိတ်မျိုး အရိပ်အရောင်မျှ ရှိလျှင်ပင် ဤကဲ့သို့သော စကားဖြင့် ပြတ်ပြတ်
သားသား ပြောလိမ့်မည်မဟုတ်။ သို့ပြောခဲ့သည့်အတိုင်းပင် အတာသည် ခင်စိုးလှ
အပေါ်၌ ရိုးသားခဲ့၏။ ရိုးသားသည်ဆိုရာတွင်ပင် သာမန် ရိုးသားပုံမျိုးမဟုတ်ဘဲ
ခင်စိုးလှအား အခြားသော မိန်းမပျိုတစ်ယောက်နှင့် ယှဉ်၍ ကြိုက်ရာကို
ရွေးခိုင်းအံ့။ အတာသည် လှသော ချောသော ခင်စိုးလှကို ပယ်၍ အရုပ်ဆိုးသော်
ဆိုးစေ၊ အခြားသော မိန်းကလေးကိုသာ ရွေးမည်ဖြစ်၏။

ဆိုခဲ့ပြီးဖြစ်သော အကြောင်းကြောင်းတို့ကြောင့်ပင် အတာသည် ခင်စိုးလှ
အပေါ်၌ ချစ်ကြိုက်သောစိတ်မျိုး လုံးဝ မွေးမြူခဲ့ခြင်းမရှိသဖြင့် ရိုးသားသည်
ဆိုသော စကားထက်ပင် အတာသည် ခင်စိုးလှအပေါ်၌ ပြတ်သား၏။ ထို့
ကြောင့်ပင်

‘သူ့ကို ငါ ချစ်မှ မချစ်ဘဲ၊ နင့် မမစိုးက မေးရင်လဲ ဒီလိုပဲ ပြောတယ်
လို့ ပြောလိုက်’ ဟု တိကျသောအဖြေကို ဝမ်းထဲရှိသည့်အတိုင်း ပေးခဲ့ပြီးဖြစ်ပါ
လျက် အတာသည် အဘယ်သို့သောအကြောင်းကြောင့် ခေါင်းရှုပ်ခဲ၍ စဉ်းစား
နေရပါဘိသနည်း။

ခင်စိုးလှသည် လမ်းထဲရှိ မိန်းမပျိုများအထဲတွင် အချောဆုံး အလှဆုံး
ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ကာလသားထုက သူ့အား (ရပ်ကွက်၏အလှဘုရင်မ)
ဟူသော ဂုဏ်ပုဒ်ဖြင့်ပင် ခေါ်ဝေါ်သမုတ်နေကြ၏။ ဤလို ချောသော လှသော
ငွေကြေးလည်း ချမ်းသာသော မိန်းမပျိုတစ်ယောက်က အံ့ဘွယ်ဘနန်း ချစ်စကား
ကမ်းလှမ်းလာသည့် သတင်းမျိုးကို ကြားရသည်၌ အတာသည် အနည်းနှင့်
အများ တုန်လှုပ်မိပေမည်သာ။

အထူးသဖြင့် အရပ်ထဲရှိ ကာလသားအပေါင်းတို့၏ ပေးစာကို မကြာခဏ
ရဖူးနေပါလျက်နှင့် ခင်စိုးလှသည် မည်သူ့ကိုမျှ ချစ်တုံ့မပြန် ဟန်မပျက်
နေနိုင်ခဲ့ပြီး အတာနှင့်ကျကာမှ သူကပင် စတင်၍ ချစ်ရေးကို ငင်လာသည်မှာ

အတော့အဖို့ စဉ်းစားစရာဖြစ်နေ၏။

စဉ်းလည်း စဉ်းစား၏။ အတာသည် အတန်ကြာအောင် တွေးနေပြီးမှ တစ်စုံတစ်ရာကို အတိအကျ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည့်ပမာ ကြည်ကြည်သာသာကြီး ပြုံးလိုက်၏။

‘သူဟာ ငါလိုအကောင်နဲ့ မတန်ပါဘူးလေ’

နှုတ်ဖျားမှပင် အသံထွက်လာအောင် အတာသည် ပီပီသသကြီးရေရွတ် လိုက်ရင်း ထိုင်ရာမှထ၍ ဦးထုပ်ပျော့ကလေးဆွဲဆောင်းကာ အိမ်ပေါ်မှဆင်းသွား တော့၏။

+ + +

မဟာဗန္ဓုလပန်းခြံ အနောက်တောင်ဘက် အပေါက်မှ ခပ်သုတ်သုတ် လှမ်းဝင် လာသော အတာကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ပန်းခြံအတွင်း၌ ကရစ်ကက်ရိုက်ကစား နေကြသော လူငယ်တစ်စုသည် ရုတ်တရက် အကစားရပ်ရင်း အတာဆီသို့ စုပြုံပြေးလာကြပြီး

‘တို့ဖြင့် မင်းမပါလို့ ကစားရတာ စိတ်တောင်မရှိဘူး’ ဟူ၍လည်းကောင်း

‘အေးကွ၊ အတာ မပါတော့ ပျင်းကပ်ကပ်ကြီး၊ မင်းက ဘာလို့လိုက်မလာ တာလဲ အတာကြီး၊ ဟင်’ ဟူ၍လည်းကောင်း

‘ကဲ လာကွာ၊ တို့ဘက်က ဝင်ကစား’

‘ဟေ့ ဒီလိုဘာရမလဲ၊ အတာကြီးက တို့ဘက်က အမြဲကစားနေကျ၊ တို့ဘက်ကပဲ ကစားရမှာပေါ့’ ဟူ၍လည်းကောင်း

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောရင်း အတာအား ဝိုင်း၍ ဆွဲနေကြသော ကြောင့် အတာတွင် ဘာပြောရမည်မသိဘဲ ပြုံးကာရယ်ကာနှင့်ပင် ဝိုင်းဆွဲနေကြ သော သူငယ်ချင်းနှစ်စု အကြားတွင် ထိုဘက် ဤဘက် တစ်ပြန်စီ ယိမ်းနေ တော့၏။

‘မင်းတို့ တစ်ဖက် လေးယောက်စီ လူညီနေပြီပဲကွာ၊ ငါ ဘေးကထိုင် ကြည့်ပါ့မယ်၊ မင်းတို့ဟာ မင်းတို့ပဲ’

‘ဟာ မရဘူး၊ တို့ဘက်က ငါ ထွက်ပေးမယ်၊ မင်း ဝင်ကစား’ ဟု မောင်မောင်က ပြောလိုက်သည်နှင့်

‘ဒီလိုဆို တို့ဘက်ကလဲ ငါထွက်ပေးမှာပေါ့’ ဟု လှမောင်ကလည်း အားကျမခံ ပြောလိုက်ပြန်သဖြင့် အတာတွင် ရုတ်တရက် မကြိုတတ်အောင် ဖြစ်နေရပြန်၏။

‘ဒါဖြင့် ဒီလိုလုပ်ကွာ၊ ငါဝင်ကစားတဲ့ဘက်က လေးယောက်ပဲထား၊

ဟိုဘက်ကို ငါးယောက်ပေးကစားရမယ်၊ သဘောတူမလား’

‘တူတယ်၊ လာ တို့ဘက်ကို အတာကြီးလာ၊ ဟိုဘက်က ငါးယောက်ကစား’

ဤတွင်လည်း နှစ်ဖက်စလုံးကပင် အတာကိုသာ မရအရ ဆွဲနေကြပြန်သဖြင့်

‘ကဲ ဒီလိုဆိုရင် မင်းတို့နှစ်ဖက် မျောက်ပန်းလှန်ကြကွာ၊ နိုင်တဲ့ဘက်က ငါပါမယ်’

ဤသည်မှာ အတာ၏ ဝါဒဖြစ်၏။ နှစ်ဖက်စလုံးက ကျေနပ်အောင် ဤလိုနည်းမျိုးသုံးခဲ့ရသည်မှာ အကြိမ်ပေါင်း မရေမတွက်နိုင်အောင်ပင် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် အတာအား သူငယ်ချင်းများက ချစ်ခင်လေးစားကြ၏။

အတာပါသောဘက်မှ လေးယောက်နှင့် အခြားတစ်ဖက်မှ ငါးယောက်တို့ ယှဉ်ပြိုင်ကစားကြပြီး၍ ပွဲသိမ်းသောအခါ၌ အတာတို့ဘက်မှပင် ပိုပိုသာသာ အနိုင်ရရှိခဲ့၏။ ဤသည်မှာလည်း အတာ၏ ကျွမ်းကျင်မှုကြောင့် ဖြစ်၏။

အတာမှာ အဘယ်သို့သော ပါရမီနှင့် မွေးဖွားလာခဲ့သည်မသိ။ အစစအရာရာ၌ ရွယ်တူချင်းယှဉ်လိုက်လျှင် သူကသာ အရည်အချင်းသာနေတတ်၏။ ရံဖန်ရံခါဆိုသလို လူလတ်ပိုင်းနှင့်သာဆိုင်သည့် ကိစ္စပင်ဖြစ်စေ အတာသည် အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ထူးချွန်စွာ ဆောင်ရွက်တတ်ချေသေး၏။

နေမွန်းတည့်ချိန် ကစားပွဲသိမ်း၍ ပြန်ခဲ့ကြရင်း ရောက်တတ်ရာရာ ပြောဆိုလျှောက်လာကြရာမှ

‘ဟေ့ အတာကြီး၊ မနက်က အေးချိုနဲ့ စကားပြောနေတာ ဘာကိစ္စလဲကွ၊ အချစ်ပြဿနာလား’ ဟု မောင်မောင်က ကောက်ကာငင်ကာ မေးလိုက်သောကြောင့်

‘ခဲယဉ်းသားပဲကွာ၊ ခင်စိုးလှနဲ့ ငါနဲ့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မျက်နှာချင်းဆိုင်မရတာ မင်းတို့လဲ အသိသားနဲ့’

အတာသည် နံနက်က အေးချိုနှင့် လမ်းလယ်ကောင်တွင် စကားပြောခဲ့ကြစဉ်ကတည်းက တစ်ယောက်ယောက်သော သူငယ်ချင်း၏ အမေးကိုခံရတော့မည်ဟု တွက်မိထားသည့်အတိုင်း မည်သို့ဖြေရမည်ကို ကြိုတင်ပြင်ဆင် ထားခဲ့၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ယခု သူ သွက်သွက်လက်လက် အဖြေပေးနိုင်ခဲ့၏။

‘အေး အဲသလို တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မကြည့်ချင်အောင် မုန်းနေတဲ့ အပျို လူပျိုဟာ တစ်နေ့ ချစ်မိရင် အသည်းစွဲ ဖြစ်သွားတတ်တယ်ဆရာ’

‘တော်စမ်းပါ မောင်မောင်ရာ၊ အေးချိုနဲ့ပြောတဲ့စကားက ဒီနေ့ ဥပုသ်နေ့ မဟုတ်လား၊ အဲဒါ ဒေါ်ဒေါ်အေးတို့ ည ဘုရားသွားကြမှာမို့ ထုံးစံအတိုင်း’

ပေါ့ကွာ၊ ငါ့ကို ပန်းဝယ်ပေးဖို့ လာပြောတာပါ’

ဤတွင်မှ မောင်မောင်ရော အခြားလူငယ်များပါ အတုအပေါ် သံသယ ကင်းသွားကြ၏။ အတာလိုမ့်လိုက်ပုံကလည်း အချက်ပိုင်လှတော့၏။ ရပ်ကွက် ထဲတွင် အတာသည် အသွက်လက် အချက်ချာဆုံးသော လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း တစ်စုံတစ်ရာကိစ္စရှိလျှင် အတုကိုသာ ခေါ်လေ့ရှိကြ၏။

အဘယ်သို့သောပစ္စည်းမျိုး ဝယ်လိုသနည်း၊ အတာသည် အနည်းဆုံး ဈေးဖြင့် အကောင်းဆုံးရအောင် ဝယ်ပေးနိုင်၏။ မည်သည့်အရပ်သို့ ခိုင်းမည်နည်း၊ အိမ်နံပါတ်ပင် ပြောစရာမလို၊ လူအမည်နှင့် အလုပ်အကိုင် နေသည့်လမ်း ပြောရုံဖြင့် မရအရ ကိစ္စပြီးအောင် ဆောင်ရွက်တတ်၏။

ခင်စိုးလှနှင့် အတာတို့သည်သာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သူဘု ငါဘောက် ဖြစ်နေကြသော်လည်း ခင်စိုးလှ၏မိခင် ဒေါ်ဒေါ်အေးအဖို့၌မူ အတာသည် လက်စွဲတော်ဖြစ်၏။

ဒေါ်ဒေါ်အေးသည် သို့လျှင် မီးဖိုဆောင်ပစ္စည်း ဝယ်ခြမ်းသည်ကအစ အတုအား ပထမဆုံး စုံစမ်းသေး၏။ အတာကလည်း မရ ရအောင်စုံစမ်း ဝယ်ယူပေးလေ့ရှိ၏။ ဤသည်ကို မောင်မောင် အစရှိသော သူငယ်ချင်းများက သိ၍လည်း အတာ၏ အကြောင်းပြချက်ကို ယုံကြည်သွားကြ၏။

‘ပြောမဲ့သာ ပြောတာပါကွာ၊ တကယ်လို့များ မင်းနဲ့ ခင်စိုးလှနဲ့သာ စွဲသွားကြရင် ကိုယ်တို့တော့ ကျွမ်းပစ်ပြီးတော့ ဝမ်းသာမှာပဲ’

မောင်မောင်ကပင် စကားစ လာပြန်သဖြင့်

‘အေး ရန်ကုန်မြစ်ကြီးသာ ခန်းပြီးခြောက်ရင် ခြောက်သွားမယ်၊ ခင်စိုးလှ နဲ့ ငါ မျက်နှာကြောတည့်ဖို့ကတော့ အိုကွာ၊ ငါ ကုန်ကုန်ပြောမယ် မောင်မောင်၊ သူက စပြီး ချစ်ပါရစေလို့ပြောတောင် ငါက မချစ်ပါရစေနဲ့လို့ တောင်းပန် မှာပဲ၊ သူဟာ ငါလိုအကောင်နဲ့ မတန်ပါဘူး’

‘သူကလဲ ချစ်ပါရစေလို့ ပြောမှာမဟုတ်ပါဘူးကွာ’

ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ဘဆွေက သို့လျှင် ဝင်၍ ပြောလိုက်သဖြင့် အတာ လည်း ဘဆွေအား ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ အဘယ်သို့သော စိတ်ထားဖြင့် ဘဆွေ ပြောလိုက်သည်ကို အတာသိ၏။ သို့သော် အပြုံးမပျက်၊ ရွှင်ရွှင်ချိုချို မျက်နှာထားနှင့်ပင်

‘ဟုတ်ပါတယ် ဘဆွေရာ၊ သူကလဲ ချစ်ပါရစေလို့ စပြောမှာ မဟုတ် ပါဘူး၊ ငါဟာ သူလို ဥစ္စာပေါ် ရုပ်ချောနဲ့ တန်တဲ့အကောင်မှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဒါလဲ ဒါဝန်ခံထားပြီးပါရောလားကွာ’

အကယ်၍ ဤနေရာ၌ အတာ မဟုတ်ဘဲ အခြားတစ်ယောက်ယောက်

သာ ဖြစ်ပါက ခင်စိုးလှ၏ စာကို ထုတ်ပြကာ အရသာကို မြိန်မြိန်ရှက်ရှက် ခံရင်း မျက်နှာထား တင်းတင်းနှင့် အနိုင်ယူမိမည်မှာ သေချာသလောက် ဖြစ်၏။

ယင်းသို့သောအပြုအမူ စိတ်နေသဘောထားမျိုး မရှိသောကြောင့်ပင် အတာ သည် ထူးခြားနေ၏။ အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် လူကြီးဆန်သောကြောင့် တစ်နည်းအားဖြင့် အချို့သော လူကြီးများထက်ပင် သိုသိုသိပ်သိပ်နှင့် စိတ်ကို ထိန်းနိုင်သောကြောင့် အတာသည် ပို၍ ထူးခြားသော သတ္တဝါကလေးလို ဖြစ်နေ တော့၏။

အတာသည် အဘယ်သို့သောအကြောင်းကြောင့် ခင်စိုးလှနှင့် ပတ်သက်သည့် အကြောင်းခြင်းရာ ပြဿနာပေါ်လာတိုင်း ‘ငါလိုကောင်နဲ့ မတန်ပါဘူး’ ဟူသော စကားမျိုးကို ပြောလေ့ရှိနေသနည်း။

အကြောင်းသည် ရှိ၏။

အတာမှာ အနောက်နိုင်ငံသားပိုင် ကုန်တိုက်တစ်တိုက်မှ သာမန်စာရေး တစ်ယောက်၏ သားဖြစ်လျက် သူ့အားမွေးဖွားခဲ့သည်မှ သုံးနှစ်သားလောက် အရွယ်အထိ သူ့အား တိုက်ကျွေးခဲ့ရသော ဆေးများကိုသာ စုပေါင်းချိန်တွယ် ထားခဲ့မည်ဆိုလျှင် သူ့ကိုယ်အလေးချိန်ထက်ပင် အတော်များများ ပိုနေဖွယ်ရာ အကြောင်းရှိ၏။

သို့လျှင် စိတ်ပျက်စရာကောင်းလောက်အောင် ရောဂါအမယ်မယ် ကပ်ရောက်၍ အနာမျိုးစုံ ပေါက်ခဲ့သည်နှင့်အမျှ မိဘများမှာလည်း ရသမျှ ငွေကြေးကို အတုအတွက် ဆေးဖိုးတွင်သာ အများဆုံးသုံးနေကြရသဖြင့် ဝင်ငွေ မလုံလောက်သော အိမ်ထောင်သည်တို့၏ သဘာဝအတိုင်းပင် ကြာသော် အတာ ကလေးအပေါ်၌ပင် သူ့မိဘများ ငြိုငြင်စ ပြုလာတော့၏။

အတာသည် ထူးခြားသော သတ္တဝါကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်လာရန် အကြောင်းရှိခဲ့၍ပင် ထင်၏။ လူမှန်း မသိတသိအရွယ် သုံးလေးနှစ်သားလောက်က သူ့အတွက် ဆေးဖိုးဖြင့် လုံးလည်လိုက်ခဲ့ရသော သူ့မိခင်၏ ညည်းညူသံကိုပင် ယခုတိုင် မှတ်မိနေ၏။

‘ဒီမသာလေးကလဲ သေ မသေနိုင်ဘူး’ ဟူသော သူ့မိခင်၏ စိတ်မရှည် နိုင်တော့သလို ရေရွတ်သံကို အကြောင်းဆိုက်တိုင်း အတာသည် ကြားယောင် လာ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ စေ့စေ့တွေးမိတိုင်းလည်း လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ မျက်ရည်

အရွဲသားနှင့် ဝမ်းနည်းနေတတ်သေး၏။

သို့ မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့် ဝမ်းနည်းမိသည်မှာ စင်စစ် သူ့မိခင်သည် သူ့အား ‘ရက်စက်လေခြင်း’ ဟူသော မကျေမချမ်းစိတ်ဖြင့် ဝမ်းနည်းခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ သူ့မိခင်သည် သူ့အား (ချစ်မှ ချစ်ပါလေစ) ဟူ၍ စိတ်ထိခိုက်သော ကြောင့်သာ ကျရသော မျက်ရည်မျိုးဖြစ်၏။

လေးနှစ်ကကျော်သည်နှင့် အတာသည် အတော်ကလေး အသားအရည် စိုပြေလာ၏။ ရောဂါဘယလည်း ဝေးလာ၏။ ဆေးဖိုးနှင့် ဆရာခြေကြွအတွက် ထွက်ငွေကလေး သက်သာခဲ့၍မျှ သုံးလမရှိတရှိအချိန်တွင် အတာ့ ဖခင်မှာ လေဖြတ်သောရောဂါဖြင့် ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားတော့၏။

အသက်အားဖြင့် အစိတ်နှင့် သုံးဆယ်၏ အလယ်ပတ်ဝန်းကျင်တွင်သာ ရှိသေးသော အတာ၏ မိခင်မှာ သို့လျှင် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် မုဆိုးမဘဝသို့ မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်ခဲ့ရသည်၌ ရှေ့ရေးကို အဘယ်ပုံစံ၍ အဘယ်နည်းဖြင့် စခန်းသွားရမည်ကို ရုတ်တရက် စဉ်းစား၍မမြင်။ ချစ်လင်တစ်ယောက်လုံး ဆုံးပါးသွား၍ စိတ်ထိခိုက်သည်တစ်ဒုက္ခ၊ အတာနှင့် အမာ တည်းဟူသော ကလေးနှစ်ယောက် အရေးကလည်း ပြဿနာတစ်ရပ်လို ဖြစ်နေသည်တွင် အဘယ်မည်သော ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် ဟူ၍မသိ အသုဘကိစ္စပြီးသည်နှင့် အတာ့ ရော အမာကိုပါ ဘွားအေကြီးရှိရာ မော်လမြိုင်သို့ ပို့ထားလိုက်၏။

ယင်းသည့်နောက်ပိုင်းတွင် အတာ့မိခင်သည် ရန်ကုန်၌ အဘယ်ပုံစခန်း သွားနေသည်ကို မသိ၊ မိခင်ကိုလွမ်း၍ ကြည့်ချင်မြင်ချင်ပါသော်လည်း အတာတို့ မောင်နှမခမျာ မာတာမိခင်ကို အရိပ်သော်ပင် မမြင်ရဘဲ ဘွားအေ အဒေါ်နှင့် ဦးလေးများအလယ်တွင် ရယ်တစ်ခါ မဲတစ်ကြိမ် မပျော်တပျော်နှင့်ပင် အချိန် ကုန်ခဲ့ကြရရှာ၏။

မော်လမြိုင်မှ ရန်ကုန်သို့ ကုန်ဝယ်နှင့် အလည်အပတ်သွားကြသော အိမ်နီးချင်းများ ပြန်ရောက်လာတိုင်း အတာနှင့် အမာသည် သူ့မိခင်အကြောင်းကို စုံစမ်း မေးမြန်းလေ့ရှိ၏။

‘အေး မင်းတို့အမေကိုတွေ့ခဲ့တယ်လေ၊ ကုလားကြီးတစ်ယောက်နဲ့ သိမ်ကြီး ဈေးမှာ ဆိုင်ထွက်နေတယ်၊ ဘကြီးတို့ကမေးကြည့်တော့ အဲဒီကုလားကြီးဟာ သူ့ယောက်ျားတဲ့’ ဟူ၍ ကလေးများကို ကျီစားလျက် အချို့သော ကရုဏာသက် သူများကမူ

‘ကလေးတို့မေမေလေ သိမ်ကြီးဈေးမှာ အထည်ဆိုင်ကြီး ဖွင့်ထားတယ် ကွဲ့၊ နောက် လေးငါးရက်ကြာရင် မင်းတို့ဆီ လာမယ် ဆိုပြီးတော့လေ အရုပ် တွေတောင် မင်းတို့ဖို့ ဝယ်ထားတာ စုံနေတာပဲ၊ ကြီးကြီးကိုတောင် ထုတ်ပြလိုက်

သေးတယ်’

ဤမျှနှင့်ပင် အတာတို့ ကျေနပ်ကြရရှာ၏။ တစ်လလည်းမဟုတ်၊ နှစ်လလည်းမက လေးငါးခြောက်လမျှသော အချိန်တွေသာ ကုန်လွန်ခဲ့သည်။ အတုမေမကား မော်လမြိုင်သို့ တစ်ခေါက်တလေပင် ပေါ်မလာခဲ့။

အတုမေမောက်မှ တော်စပ်သော ဘွားအေကြီးတွင်လည်း ချောင်ချောင်လည်လည်ရှိသူများ မဟုတ်သောကြောင့် ဝမ်းရေးအတွက် ဈေးရောင်းရင်း အသက်ဆက်နေရသည်ကတစ်ပါး၊ သူ့သမီးက လာထိုးထားသော မြေးနှစ်ယောက်ကိုကြည့်ရှုပြုစုနေရသည်ကတစ်ဖက်ဖြင့် ဘွားအေကြီးတွင်လည်း လက်မလည်နိုင်အောင် ရှိနေရှာ၏။

‘ဟဲ့ မနှင်းခိုင်၊ ညည်း ရန်ကုန်သွားတာ သိန်းမေတစ်ယောက်များ မတွေ့ခဲ့ဘူးလား၊ ဟေ’

အတာနှင့် အမာသာ မဟုတ်၊ သူတို့အဘွားမှာလည်း ရန်ကုန်မှပြန်လာသူတွေတိုင်း ကွယ်ရာသို့လက်တို့ခေါ်ကာ သို့လျှင် သမီးအရေးကို မေးမြန်းစုံစမ်းလေ့ရှိ၏။ အချို့က မတွေ့ကြောင်းပြော၍ အချို့ကမူ

‘တွေ့ခဲ့သားပဲ ဒေါ်ဒေါ်ယု၊ သိမ်ကြီးဈေးမှာ ထီးတို့ ဖိနပ်တို့ရောင်းနေတယ်၊ ကျွန်မတောင် ပုသိမ်ထီးတစ်လက် မသိန်းမေဆီကပဲ ဝယ်ခဲ့သေးတယ်’

‘ဟန်ဟန်ပန်ပန်ရှိရဲ့လားကွဲ့’
‘ဆိုင်ကြီး ကနွားကြီးနဲ့တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ ဒေါ်ဒေါ်၊ ဒါပေမဲ့လဲ’

‘အေးလေ လူမြင်လို့ တင့်တယ်တဲ့ အခြေကလေးရှိရင် ပြီးတာပါပဲ၊ နို့ကလေးတွေအကြောင်းကော ဘာမှ မမေးဘူးလား၊ ညည်းနဲ့တွေ့တော့’

‘ဟုတ်ကဲ့ မေးပါတယ်ဒေါ်ဒေါ်၊ အတာတို့ အမာတို့ နေထိုင်ကောင်းကြရဲ့လားတဲ့၊ သူလဲ လာမယ်လာမယ်နဲ့ဟာ ဆိုင်မှာ လူခွဲကမရှိသေးတာနဲ့’

‘တယ် ငါပြောလိုက်ရ မကောင်းဘဲနေတော့မယ်၊ တစ်နေ့တလေ ဆိုင်ပိတ်ပြီးလာတော့ ဘာဖြစ်သတဲ့လဲ၊ ကလေးတွေတော့ ဒီမှာ လာထိုးထားပြီး သူကတော့၊ တောက်’

ကြီးဒေါ်ယုသည် သူ့သမီး ပြုမူပုံ သဘောမကျနိုင်သည့်အတိုင်း တက်တခေါက်ခေါက် ဖြစ်နေပြီးမှ

‘ညည်းတို့သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဒေါ်ဒေါ်အဖို့မှာတော့ မထူးပါဘူး၊ သားတွေ သမီးတွေ ချွေးမတွေရော လူတစ်ကျိပ်လောက် ကျွေးထားရတာပဲ၊ ဒီမြေးနှစ်ယောက် ပိုလာလို့ ဘာမှ တာဝန်မကြီးပါဘူး၊ အေး တကယ်ဆိုရင် တစ်လတစ်ခေါက် ဖြစ်စေ၊ မျက်နှာကလေးတော့ လာပြဖို့ကောင်းတယ်၊ ဘယ်လောက်သနားစရာ

ကောင်းသလဲ ကလေးတွေဟာ၊ မေမေ ဘယ်တော့လာမလဲဘွားဘွား ဆိုတာ နေ့ရှိသလောက် မေးနေကြတာပဲ။ ဟင်း သူကတော့ တစ်ယောက်ထဲ ရန်ကုန်မှာ အပျိုလုပ်နေထင်ပါရဲ့’

ကြီးဒေါ်ယုတွင် ရန်ကုန်မှ ပြန်လာသူတွေတိုင်း မေးရ ပြောရလွန်းသဖြင့် အမောသာ အဖတ်တင်ခဲ့သည်။ သူ့သမီး (ဝါ) အတာတို့မေမေ မသိန်းမေကား လေးငါးရှစ်လသို့ တိုင်ခဲ့သည် တစ်ခေါက်တလေမှ ပေါ်မလာခဲ့ပေ။

တစ်ရံတစ်ခါ အတာနှင့် အမာအတွက် အင်္ကျီစကလေးများ လူကြိုပါး လိုက်ဖော်ကား ရပေသေး၏။ သို့တိုင်အောင် ကြီးဒေါ်ယုသည် ဝမ်းပန်းတသွာ လက်ခံလေ့မရှိ။

‘ဒါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ငါ့မြေးတွေအတွက် ဒီထက်ကောင်းတာ ငါ ဝယ်ပြီးဆင်နိုင်တယ်၊ ကိုယ့်သားသမီးရယ်လို့ မျက်နှာကလေးမှ လာမပြနိုင်အောင် ဘယ်လောက်များ အလုပ်ရှုပ်နေလို့လဲလို့ မေးခဲ့စမ်း၊ မိသိန်းမေကို’

တစ်ယောက်သော သားဖြစ်သူ ရန်ကုန်မှပြန်လာစဉ်ကလည်း ကြီးဒေါ်ယု သည် ဤလို တဖျစ်တောက်တောက် မြည်တွန်နေခဲ့သေး၏။ သို့နှင့် ဆယ်လ နီးပါးခန့်ကြာသော် သတင်းတစ်ခုသည် ထူးထူးခြားခြား မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် ဘွားခနဲ ရောက်လာ၏။ ထိုသတင်းမှာ အတာတို့မေမေ နောက်ယောက်ျား ယူလိုက်ပြီဟူသော သတင်းပင်ဖြစ်၏။

ကြီးဒေါ်ယုတွင်လည်း ထိုသတင်းကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် လူမမယ် မြေးကလေးနှစ်ယောက်အတွက်သာ ဦးစားပေးသော ဝမ်းနည်းခြင်းဖြင့် ရုတ်တရက် ဘာမျှမပြောနိုင်အောင်ပင် အငိုငိုကြီး ငိုငိုသွားတော့၏။

‘ဘာအလုပ် လုပ်သတဲ့တုံး၊ သူယူတဲ့ယောက်ျားက’

‘ရုံးစာရေးလို့ ပြောတာပဲ၊ ကြည့်ရတာ မသိန်းမေထက် နည်းနည်းငယ်ပုံ ရတယ်၊ လူကတော့ လူချောပဲ ဒေါ်ဒေါ်ယုရဲ့’

‘ဒါတွေက အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ စိတ်ကောင်းရှိရင် ပြီးတာပါပဲ’

မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်နှင့် နားစွင့်နေခဲ့သော ကြီးဒေါ်ယုတွင် ရုတ် တရက် ရောက်လာသော မသိန်းမေတို့စုံတွဲကို တွေ့လိုက်ရမှ သက်ပြင်းချရင်း ထိုသတင်းကို အတည်ပြုလိုက်ရတော့၏။

အတာတို့မောင်နှမ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်၍ သူတို့ချစ်သော မေမေနှင့် အတူနေရ သည်ပင် နှစ်လမပြည့်သေးမီ မသိန်းမေတို့နေသောအိမ်ကို ပျက်၍ တိုက်သစ် ဆောက်မည်ဖြစ်သဖြင့် အိမ်ငှားအားလုံး ဖယ်ရှားပေးရန် အကြောင်းနှင့် ကြိုလာ

ပြန်သဖြင့် အခြေအနေမှာ တစ်မျိုးတစ်မည် ဖြစ်သွားပြန်တော့၏။

ထိုခေတ်က ရန်ကုန်မြို့တွင် လမ်းတိုင်းလိုလို၌ အိမ်ခန်းအားများ ငှားရန် အသင့်ရှိနေခဲ့သော်လည်း မသိန်းမေတို့ကဲ့သို့ ယနေ့လုပ်မှ ယနေ့စားရသူများအဖို့၌ လုံးခနဲတင်ရမည့် စပေါ်ငွေမှာ ပြဿနာတစ်ရပ် ဖြစ်နေ၏။

တိုက်ခန်းဆိုလျှင် တစ်လအစိတ် အနည်းဆုံးပေးရ၏။ စုတ်စုတ်ချာချာ ပျဉ်ထောင်အိမ်ပင် လခအားဖြင့် အနည်းဆုံး နှစ်ဆယ်ပေးမှ ရနိုင်၏။ ထိုထက် ပေါသော အိမ်ခန်းများကား မြို့ထဲတွင်မရှိ၊ မြို့စွန်မြို့ဖျားတွင်သာ ရနိုင်သောကြောင့် မသိန်းမေအဖို့ အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းနှင့် ခရီးကွာဝေးလွန်းနေပြန်၏။

စုစုပေါင်းမှ ငွေကလေး လေးငါးခြောက်ဆယ်နှင့် အရင်းတည်၍ ရောင်း ဝယ်နေရရှာသော မသိန်းမေအဖို့ ထိုအရင်းအနှီးထဲမှ ငွေအစိတ်နုတ်၊ အိမ်ခန်း အတွက် စပေါ်အဖြစ် ပေးလိုက်ရန်မှာ အတော်စဉ်းစားရမည့် စီးပွားရေးပြဿနာလို ဖြစ်နေသည့်အတိုင်းပင် မသိန်းမေလည်း သီးသန့်အခန်းတစ်ခု ငှားနေရန်ကိစ္စကို လုံးဝ စဉ်းစားခြင်း မပြုတော့ဘဲ အခြားသော အိမ်ထောင်စုတစ်ခုခုဖြင့် စပ်တူ ငှားနေကြရန် အမြန်ဆုံး စိုင်းပြင်းရတော့၏။

နောက်ဆုံးတွင် ရပ်ကွက်လည်းကောင်း၍ ဈေးလည်းနီးသော မောင်ခိုင် လမ်း (ယခု ဗိုလ်ရွဲလမ်း) ထဲရှိ အိမ်ခန်းတစ်ခု၏ အထပ်ခိုးပေါ်တွင် ဆယ်ပေ ပတ်လည်ခန့်ရှိသောနေရာ တစ်ခုရ၏။ အခကြေးငွေမှာလည်း စပေါ်မတင်ရ၊ တစ်နေ့လျှင် တစ်မတ်ကျပေးရမည်ဖြစ်သောကြောင့် မသိန်းမေတို့အဖို့ ထိုင်ချင်တုန်း ချော်လဲသလိုအတော်ပဲဖြစ်နေ၏။ သို့သော် နေရာထိုင်ခင်းမှာ ကျဉ်းမြောင်းလွန်းလှသဖြင့် ယခင်က အတာတို့ အမာတို့အား ကြည့်ရှုရန်ခေါ် ထားသော မသိန်းမေ၏ ညီမဝမ်းကွဲတစ်ယောက်ပါနှင့် စုစုပေါင်း ငါးဦးအတွက် နေရာမှာ မလူးသာ မလိမ့်သာ ဖြစ်နေပြန်၏။

နောက်ဆုံးတွင်မူ မသိန်းမေလည်း အတာတို့မောင်နှမကို မော်လမြိုင် ပို့၍ ညီမဝမ်းကွဲကို နေရပ်ပြန်လွှတ်ခြင်းအားဖြင့် ထိုပြဿနာကို ဖြေရှင်းလိုက် တော့၏။

တစ်ဖန် စိတ်ကူးပေါက်လာလျှင် အတာတို့မောင်နှမကို ရန်ကုန်ပြန်ခေါ်၍ စိတ်မထင်လျှင်လည်း မော်လမြိုင်သို့ ပြန်ပို့တတ်သော မသိန်းမေ၏ စိတ်ထားနှင့် အပြုအမူကို ကြီးဒေါ်ယုနှင့် တကွသော မသိန်းမေ၏ အစ်ကိုများ မောင် ညီမ များကပါ သဘောမကျနိုင် ရှိနေခဲ့ကြ၏။

‘ဒီတစ်ခါ မမလာရင် မထည့်လိုက်နဲ့တော့ အမေ၊ ဒီကလေးနှစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်တို့ပဲ မွေးမယ်’

အတာတို့ ဦးလေးတော်များက ကရုဏာဒေါသောဖြင့် ပြောကြသည်ကို

‘ဟဲ့ သူ့သားသမီးနဲ့ သူ့အမေပဲဟာ လာခေါ်ရင် ထည့်ရမှာပေါ့၊ သား သမီး ကိုးယောက်ရှိတဲ့ ငါတောင် မိသိန်းမေတစ်ယောက်ပဲပြီး ရန်ကုန်ရောက်နေတာ ငါ မကျေနပ်ဘူး၊ ပြောမရလို့သာပေါ့၊ မိဘဆိုတာ ကိုယ့်သားသမီးကို ကိုယ့် မျက်စိအောက်မှာပဲ ရှိနေစေချင်တာပေါ့ကွဲ့၊ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ်’

‘အလကားပါဗျာ၊ အမေ့သမီးက အမေ့လိုမိဘမျိုး မဟုတ်ပါဘူး’

ကြီးဒေါ်ယုကမူ ဤလို သဘောမထားနိုင်။ သူ့သားသမီးများကို သူ အလွန်ချစ်သကဲ့သို့ မသိန်းမေသည်လည်း အတာတို့အား ချစ်လိမ့်မည်။ မလွဲသာ လွန်း၍သာ ယခုလို တကွဲတပြား ထားရသည်ဟူ၍သာ ယူဆ၏။

တစ်နေ့သော် မသိန်းမေတို့ ဇနီးမောင်နှံ မော်လမြိုင်သို့ ရုတ်တရက် ရောက်လာ၏။

‘ဘာတုံး သိန်းမေ၊ ကလေးတွေကို လာခေါ်ပြန်တာလား’

‘ဟုတ်တယ်အမေ၊ သူတို့အဖေက ကလေးတွေကို ကျောင်းထားချင်လို့တဲ့’ ဟု မသိန်းမေက သူ့ခင်ပွန်းဖြစ်သူအား မေးငေါ့ပြရင်း ပြောလိုက်သောကြောင့်

‘အေး ခေါ်ချင်လဲ ခေါ်သွား၊ ဒါပေမဲ့’ ဟူသော ကြီးဒေါ်ယု၏ စကားမှ မဆုံးသေးမီ

‘ဟဲ့ သိန်းမေ၊ ကလေးတွေကို တကယ်ကျောင်းထားမယ် ဆိုမှလဲခေါ် သွားနော်၊ ခေါ်သွားလိုက် ပြန်ပို့လိုက်တော့ မလုပ်နဲ့၊ ခုထိ ကလေးတွေ ယောင် ချာချာပဲ၊ ဒီက စည်းကမ်းကတစ်မျိုး၊ နင်တို့စည်းကမ်းတစ်မျိုးနဲ့ တော်ကြာ ကလေးတွေ အပိုးသေမှာမဟုတ်ဘူး’

ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ဆေးပြင်းလိပ်ဖွာနေသော အတာတို့ဘိုးဘိုးက သို့လျှင် လှမ်းပြောလိုက်ပြီးမှ

‘ဒီမှာ ထွန်းအောင်၊ ငါကတော့ ခပ်ရှင်းရှင်းပဲ ပြောတတ်တယ်၊ သိန်းမေကိုတော့ ငါ နည်းနည်းမှ မယုံဘူး၊ အဲဒီတော့ ဒီကိစ္စကို မင်းပြောကွာ၊ မင်းပြောရင် တို့ယုံမယ်’ ဟု အဘိုးကြီးကပင် မေးခွန်းထုတ်လိုက်ပြန်သော ကြောင့်

‘ကျွန်တော် တာဝန်ယူပါတယ် ဦးရဲ့၊ ခု ကလေးတွေကို လာခေါ်တာ ဟာလဲ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် မသိန်းမေအနေနဲ့ဆို ခေါ်ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီကလေးတွေရဲ့ နောင်ရေးအတွက် ကျွန်တော့်မှာ တာဝန်ရှိတယ်ဆိုတာ နားလည် လို့ လာခေါ်တာပါ၊ ပြီး ကျွန်တော်ကလည်း ကလေးဆိုရင် ချစ်တတ်ပါတယ်’

သို့နှင့် အတာလည်း ရန်ကုန်သို့ ပါသွားရပြန်တော့၏။ အမာမှာမူ

‘ဟင့်အင်း အမာတော့ မလိုက်ဘူး၊ ဒီမှာပဲ ညီမလေးနဲ့ နေမယ်’

ဦးလေးတော်တစ်ယောက်၏ မွေးကင်းစဖြစ်သော ကလေးကိုချစ်နေသည်

နှင့် မလိုက်လိုကြောင်း ငြင်းဆန်နေသည်တွင် မသိန်းမေကလည်း ကလေး တစ်ယောက်ဆိုလျှင် တစ်ယောက်နှင့်အမျှ သိသိသာသာ တာဝန်ပေါ်မည်ဖြစ်သည့် အတိုင်း အမာကို ဘွားအေများနှင့်ပင်ထားခဲ့ပြီး အတာတစ်ယောက်တည်းကိုသာ ခေါ်၍ ပြန်သွားကြ၏။

+ + +

‘ဒီလုံချည်တွေက ဘာလို့ထုတ်ထားတာလဲ ကိုထွန်းအောင်’

အတာတို့ ရန်ကုန်ရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့ညနေပိုင်း မသိန်းမေ ဆိုင် သိမ်း၍ ပြန်လာလျှင် လာချင်း အိပ်ရာလိပ်ပေါ်တွင် ဆန့်ဆန့်ရနံ့ရနံ့ ခေါက်တင် ထားသော ပိုးလုံချည်နှစ်ထည်ကို ယူကြည့်ရင်း မေးသောကြောင့်

‘သွားပေါင်မလို့လေ’

အဝတ်အစားလဲနေရာမှ ကိုထွန်းအောင် ဤသို့ဖြေလိုက်သည်ကို

‘ဘာလုပ်ဖို့ ပေါင်မှာတုန်းရှင့်၊ ပြောစမ်းပါဦး’ ဟု မသိန်းမေက အနီးသို့

ကပ်လာရင်း မေးလိုက်ပြန်သဖြင့်

‘ဖိန်းနွဲခါ တနင်းလာနေ့မဟုတ်လား၊ အဲဒါ ကောင်လေးကို ကျောင်းအပ်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်အောင်လို့ပါ’

‘ဖြစ်ရလေရှင်၊ လခထုတ်တဲ့နေ့ကျမှပဲ သွားအပ်တော့ကော မပြီးဘူးလား’

‘ဟာ ဒီနေ့မှ ရှစ်ရက်နေ့ပဲရှိသေးတာ၊ လခထုတ်တဲ့နေ့အထိ စောင့်နေရင် တစ်လနီးပါး ကျောင်းနောက်ကျနေမှာပေါ့၊ ခုနေအပ်ရင်တောင် ဒီကောင် စာ အတော်လိုက်နေရမှာ’

မသိန်းမေလည်း အတန်ကြာတွေနေပြီးမှ

‘နေပါဦးရှင့်၊ သူ့ကျောင်းအပ်ဖို့က ဘယ်လောက်လောက် ကုန်မှာလဲ’

‘ကျောင်းအပ်တဲ့ စရိတ်ကတော့ ဒီလောက်မများပါဘူး၊ ကျောင်းစဖွင့်ခဲ့တဲ့ လတွေအတွက်ပါ ပေးရမှာမို့ ဆယ့်လေးငါးကျပ် နှစ်ဆယ်လောက်တော့ ကျလိမ့်မယ် ထင်တာပဲ’

‘နို့ ရှင့် ဒီလုံချည် နှစ်ထည်ပေါင်တော့ ဘယ်လောက်ရမှာလဲ၊ အရေးကုန် ခုနစ်ကျပ်အပြင် ပိုရမတဲ့လား၊ လိုတဲ့ငွေကကော’

ထိုအမေးကို ကိုထွန်းအောင် ရုတ်တရက်မဖြေ။ အတန်ကြာ သူတွေနေပြီးမှ

‘ကျုပ်ကို မဆူနဲ့ဦးနော်၊ ကျုပ် အတာကို ကျောင်းထားမယ်ဆိုပြီး

လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလလောက်ကတည်းက ကြားပေါက်ရတဲ့ ငွေကလေး စုထားခဲ့တာ နှစ်ဆယ်လောက်ရှိသေးတယ်လေ’

အကယ်၍သာ ဤလို ကြားပေါက်ရသော ငွေကို အခြားသောအကြောင်း ဖြင့် ကြိတ်၍ စုခဲ့သည်ဆိုလျှင် ပွက်လောရိုက်အောင် ဆူတော့မည်မှာ မသိန်းမေ အဖို့ သေချာ၏။ ယခုမူ အခြားသော အကြောင်းမဟုတ်ဘဲ ရည်ရွယ်ချက် ကောင်းနေသည်နှင့် ဘာမျှမပြောသာဘဲ ရှိနေတော့၏။

‘ဒါဖြင့်လဲ ရှင့်ဆီရှိတဲ့ ငွေနှစ်ဆယ်နဲ့ ပြီးသားပဲ မဟုတ်လား၊ ဒီလုံချည်တွေ ဘာလို့ ပေါင်တော့မှာလဲ’

‘ငွေက နည်းနည်းလိုဦးမယ်လေ၊ ကျုပ်ဆီရှိတဲ့ငွေက ကျောင်းအပ်စရိတ်နဲ့ ကုန်မှာပဲ၊ နောက်ပြီး ကောင်လေးအတွက် အင်္ကျီလေး ဘာလေးလဲ ဝယ်ပေးရ ဦးမှာ မဟုတ်လား’

ထိုစကားအတွက် မသိန်းမေ ဘာမျှ စောဒကမတက်နိုင်။ အတာတွင် ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် ဝတ်နိုင်သည့် သင့်သင့်တော်တော် အဝတ်အစားဆို၍ တစ်ထည်တလေမျှပင် မရှိ။ သို့နှင့် ကိုထွန်းအောင်၏ ကောင်းမြတ်သောအစီအစဉ် ကို မသိန်းမေ ဘာမျှ ဝင်မပြောသာတော့သည့်အတိုင်းပင် ကျေနပ် ခွင့်ပြုလိုက်ရ တော့၏။

အတာတွင်လည်း ကျောင်းနေရတော့မည့်အရေးကိုတွေး၍ ဝမ်းအသာကြီး သာနေသည်သာမက ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် ဆင်းမကစားတော့ဘဲ မော်လမြိုင်မှ ပါလာသော သူငယ်တန်း ဖတ်စာအုပ်ကလေးဖြင့်သာ အိမ်ပေါ်တွင် ကုပ်၍ အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ဖတ်ရှုရင်း အချိန်ကုန်နေတော့၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက် ၉ နာရီလောက်အချိန်တွင် ရုံးတက်ရန်ခေါင်းပြီး နေသော ကိုထွန်းအောင်အနီးသို့ မသိန်းမေ ရောက်လာကာ

‘ဒီမှာ ကိုထွန်းအောင်၊ ဘယ်မလဲ ဟိုပိုက်ဆံ ကျွန်မကို ခဏပေးစမ်းပါ’
သို့ မသိန်းမေက ပြောသည်နှင့်ပင် ကိုထွန်းအောင်၌ ရုတ်တရက် မျက်နှာပျက်သွားကာ

‘ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ မသိန်းမေ’
‘ဘာလုပ်လုပ်ပေါ့ရှင်၊ ကျွန်မ ပြန်ပေးမှာပေါ့’
‘ဘာလဲ၊ ခင်ဗျား ဒီနေ့ မြင်းပွဲသွားဦးမှာမဟုတ်လား’
‘သွားမှာပေါ့၊ ဒါများ အဆန်းလုပ်မေးနေပြန်ပြီ’
‘မဟုတ်ပါဘူး၊ မြင်းပွဲသွားတာက သွားပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီပိုက်ဆံကိုတော့’
‘ကျွန်မ ပြန်ပေးရင် ပြီးတာပဲမဟုတ်လား’
‘ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်လေး ကျောင်းအပ်ဖို့ ပိုက်ဆံကိုတော့ မလုပ်စေချင်ဘူး မသိန်းမေ’
‘ပေးမှာသာပေးစမ်းပါ ကိုထွန်းအောင်၊ မြင်းပွဲသွားခါနီး စိတ် အနှောင့်

အယုတ်ဖြစ်အောင် မလုပ်စမ်းပါနဲ့၊ တနင်းလာနေမနက် ကလေးကျောင်းအပ်အမိ ရှင့်ပိုက်ဆံ ပြန်ပေးမယ်လို့ ပြောနေပြီဟာ’

မသိန်းမေလည်း စောစောကထက် မျက်နှာကိုတင်းပြီး အသံကိုပါ အနည်းငယ် မာ၍ ပြောလိုက်သောကြောင့် ကိုထွန်းအောင်တွင် နောက်ထပ် ငြင်းချက်မထုတ်နိုင်တော့ဘဲ အတာကလေး ကျောင်းအပ်ရန်ဟု ရည်စူး၍ ကျစ် ကျစ်ပါအောင် စုထားခဲ့သော ငွေအပြင် မနေ့က လုံချည်နှစ်ထည် ပေါင်ထားသော ငွေခြောက်ကျပ်ပါ စုစုပေါင်း နှစ်ဆယ့်ခုနစ်ကျပ်ကို ကြီးစွာသော စိတ်မချမ်းသာ ခြင်းနှင့်ပင် အကုန်ပေးလိုက်ရတော့၏။

မသိန်းမေ၏ မျက်နှာထား၊ လေသံနှင့် စကားပြောပုံ အသုံးအနှုန်းကို ထောက်ရှုခြင်းအားဖြင့် ကိုထွန်းအောင်အပေါ်၌ အတော်ကလေး ဩဇာညောင်း နေသည်မှာ ထင်ရှား၏။

ထိုအချိန်က အတာကလေး အိမ်ပေါ်တွင်မရှိ၊ မြင်းပွဲသွားလျှင်ဝတ်ရန် အတွက် မသိန်းမေ၏ ရှန်သားအင်္ကျီကို မီးပူတိုက်ရန် ပင်မင်းဆိုင်သို့ ခိုင်းထား သဖြင့် ထိုထိုအရေးအခင်းကို ဘာမျှ မသိ။ သူ ကျောင်းနေရတော့မည့် အရေး အတွက်သာလျှင် ပျော်တပြုံးပြုံးနှင့်ရှိနေပြီး ပင်မင်းဆိုင်မှ ပြန်ရောက်လာလျှင် လာခြင်း

‘လူကြီးကော မေမေ၊ ရုံးသွားပြီလား ဟင်’

‘သွားပြီပေါ့၊ ဘာလုပ်မလို့လဲ’

မသိန်းမေက သို့လျှင် ပြန်မေးလိုက်သော မျက်နှာထားမှာ မိမိရင်သွေး ဖြစ်သော သားကလေးတစ်ယောက်ကို မေးသည့်အသွင်မျိုးမရှိဘဲ မျက်နှာထား ကလည်း တင်း၊ အသံက ပြတ်ပြတ်နှင့် ခပ်ဆတ်ဆတ် မေးလိုက်သည်ဖြစ်သော ကြောင့် အတာမှာ ပြောလိုသည့်စကားပင် ရုတ်တရက် မထွက်ဝံ့တော့သလို မျက်နှာကလေး ညိုသွားရှာ၏။

‘အတာ၊ ငါမေးတာ မကြားဘူးလား၊ နင် ဘာလုပ်ဖို့မေးတာလဲ ကိုထွန်းအောင်ကို’ ဟု မသိန်းမေက ခပ်ငေါက်ငေါက် ပြန်မေးလိုက်မှပင်

‘သူက သူက အတာ့ကို ပြောထားတယ်၊ ဒီနေ့ နေ့တစ်ဝက် ရုံးက ပြန်လာမယ်၊ ဝေးဝေး လျှောက်မကစားနဲ့တဲ့၊ သူပြန်လာရင် အတာ့ကို အင်္ကျီ လိုက်ချုပ်ပေးမယ် ပြောထားလို့’

အတာက ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့်ပင် ပြောနေပါလျက် အဘယ်ကြောင့် ဟူ၍ မသိ၊ မသိန်းမေသည် စောစောကထက်ပင် ပို၍ မျက်နှာထားတင်းလိုက်ပြီး

‘လာဦး ဒီနားကို’ ဟု ခေါ်လိုက်သဖြင့် အတာတွင် ရုတ်ချည်းပင် ကြက်သီးမွေးညှင်းထသွားတော့၏။ သူ့မေမေ စိတ်ဆိုးလျှင် ရိုက်တတ်သည့်

ခါတိုင်းနည်းတူ နားရင်းပူအောင် အုပ်လေမည်လားဟူသော စိုးရိမ်စိတ်ကလေး ဖြင့် တထိတ်ထိတ်ကပ်သွား၍ လက်လှမ်းမမီတမီတွင် မရဲတရဲ ရပ်လိုက်သည်နှင့်

‘သေသေချာချာ မှတ်ထားနော်၊ ကိုထွန်းအောင် နေ့လယ်ပြန်လာရင် ကျွန်တော့်ကို အကျီဝယ်ပေးမယ်ဆို ဘာ ညာနဲ့ နင် ဘာမှမပြောရဘူး၊ သူက အကျီသွားဝယ်မယ် လာဆိုမှ လိုက်သွား၊ နင်က စပြီး ဘာတစ်ခွန်းမှ မပူဆာ ရဘူး ကြားရဲ့လား’

‘ဟုတ်ကဲ့ ကြားပါတယ် မေမေ’

‘အေး ငါပြန်လာလို့ နင် ဘာဘာညာညာ ပြောတယ်ကြားရင်တော့ သေမဲ့သာပြင် ဒါပဲ မြဲမြဲမှတ်ထား’

‘ဟုတ်ကဲ့’

အဘယ်သို့သောအကြောင်းကြောင့် သူ့မေမေက ဤလိုမှာသည်ကို အတာ မသိ။ သို့သော် တွေးကား တွေးကြည့်မိသေး၏။ ဘာအဓိပ္ပာယ်ဟူ၍ကား လုံးလုံးသဘောမပေါက်။ ခြောက်နှစ်သာသာမျှသာ ရှိသေးသောအရွယ်ကလေး ဖြင့် တွေးဖော်ရသည်ပင် တော်လှပေပြီ။

မသိန်းမေ ထွက်သွားသည်နှင့် အတာလည်း မြူးတူး ခုန်ပေါက် အိပ်ရာလိပ်ပေါ်တွင် ကျွမ်းသုံးလေးပတ်လောက် ထိုးလိုက်ပြီးမှ သူ့ခေါင်းအုံး အောက်တွင် တရိုတသေ သိမ်းထားသော သူငယ်တန်းဖတ်စာအုပ်ကလေး ဆွဲထုတ်၍ နှုတ်ခမ်းတလှုပ်လှုပ်ဖြင့် ရွတ်အံနေတော့၏။

သွားချေပြန်ချေပင် ဖြစ်သော်လည်း မော်လမြိုင်တွင် အတာနေခဲ့ရသည့် နေ့ရက်များကို ပေါင်းလိုက်လျှင် နှစ်နှစ်နီးပါးမျှ ဖြစ်၏။ ထိုရက်များအတွင်း မဲနေတတ်သော အဒေါ်နှင့် ဦးလေးအချို့၏ သင်ပြပေးမှုကြောင့် အတာသည် သင်ပုန်းကြီးနှင့် ဒေါင်းတံဆိပ် သူငယ်တန်းဖတ်စာကို အတော်ကလေး နိုင်နိုင် နင်းနင်း ခေါက်မိခဲ့၏။

‘အတာ မင်း သူငယ်တန်းစာအုပ်ကို သေသေချာချာ ကျက်ထားနော်၊ ကျောင်းသွားအပ်တဲ့နေ့ကျရင် မင်းကို အဲဒီစာတွေ မေးလိမ့်မယ်’ဟု ကိုထွန်း အောင်က သတိပေးသဖြင့်

‘ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် အလွတ်တောင် ဆိုတတ်ပါတယ်’

‘ပြီးတော့ တစ် နှစ် သုံးကော’

‘ကျွန်တော် တစ်ရာအထိ ဆိုလဲ ဆိုတတ်တယ်၊ ရေးလဲ ရေးတတ်ပါတယ်’

‘အေး အဲဒါတွေမေးလို့ပဲ မင်းဖြေနိုင်ရင် သူငယ်တန်းထက်ကြီးတဲ့ ပထမတန်းမှာ နေရမှာသိလား’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ဤအရွယ်ကလေးကစ၍ အတာသည် သူငယ်တန်းထက် ပထမတန်းကို မက်မောသောစိတ်မျိုး ရှိနေ၏။ ထိုနေ့မှစ၍ စာကိုချည့် ဖိ၍ ကျက်နေတတ်၏။ ယနေ့လည်း မသိန်းမေ ထွက်သွားသည်မှစ၍ တကြော်ကြော်နှင့် စာကို အော်ဖတ်နေသည်မှာ အဘယ်မျှကြာသွားသည်ဟူ၍ သူပင်မသိ။

‘ဟဲ့ကောင်လေး တိုးတိုးဖတ်၊ ဒီမှာ ကလေးအိပ်နေတယ်’

အောက်ထပ်မှ သံပြတ်နှင့် ငေါက်လိုက်သော အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက် အသံကြားမှပင် သူ့အသံကလေး တိမ်သွားတော့၏။

အတာတို့နေရသော အိမ်မှာ ပေအစိတ်ခန့်ရှိသော အိမ်တစ်ဆောင်၏ အပေါ်ထပ်တွင် တစ်ဆင့်တင်ထားသော အထပ်ခိုးကလေးတွင်ဖြစ်၏။ ထိုအထပ်ခိုး မှာလည်း အိမ်၏ အတွင်းပိုင်းကျကျတွင် အနံ ၁၀ ပေ သာသာမျှသာရှိပြီး အလျားမှာမူ ပေအစိတ်ပြည့် ဖြစ်၏။ သို့သော် ထိုပေအစိတ်ကိုပင် နှစ်ခန်း ဖွဲ့၍ ခွဲခြမ်းထားပြန်သောကြောင့် ကြားထရံနှင့် ဘေးအကာအကွယ် ပုပ်သွား သောနေရာများကို နုတ်လိုက်သော် တစ်ခန်းလျှင် ၁၀ ပေ ၁၁ ပေ ခန့်သာ ရှိ၏။ တစ်ခန်းတွင် အတာတို့နေ၍ အခြားတစ်ဖက်တွင် တရုတ်လင်မယား ရှိ၏။

ထိုအခန်းကို ခြံ၍ ငှားထားသူမှာ ပေအစိတ် ပေခြောက်ဆယ်ရှိသော အောက်ထပ်၏ တစ်ဝက်တွင်နေ၍ ကျန်တစ်ဝက်ကို ဆွေဦးမျိုးစပ် အပျိုညီအစ်မ တစ်စုကို လခဖြင့် ငှားထား၏။ လခပင်ဆိုသော်လည်း ထိုငွေအတွက်ကျကို နေ့စဉ်ပေးရ၏။

အိမ်ခန်းကို ခြံ၍ ငှားထားသူမှာ နေ့ပြန်တိုးနှင့် ငွေချေးစားသူ ပွဲစား ကတော်တစ်ဦး ဖြစ်သည့်အတိုင်း အလွန်စေ့စပ်၏။ ငွေကြေးနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် မည်သူ့မျက်နှာမျှ မထောက်ဘဲ ပက်ပက်စက်စက် ပြောတတ်သောကြောင့် သူ့ ပါးစပ်ကို လူတိုင်းကြောက်၏။

အတာဆိုလျှင် ထိုပွဲစားကတော်အား မော်၍ပင် ကြည့်ဝံ့သူ မဟုတ်သော ကြောင့် စောစောက အော်ထားသည့် အရှိန်ဖြင့် အတာမှာ အိမ်သာတက်ချင် သည်ကိုပင် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းမလာရဲဘဲ ရှိနေရှာ၏။

‘ဩ ငါ့မောင်လေး စာဖတ်နေသလား ဟေ’

သို့ပြောရင်း တက်လာသူမှာ ပွဲစားကတော်ကြီး၏ ဆွေမျိုးစုတစ်သိုက် ထဲမှ တစ်ယောက်သော မိန်းမပျိုဖြစ်၏။

‘ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် သူငယ်တန်းဖတ်စာတွေ ကျက်နေတယ်၊ လူကြီးက ကျွန်တော့်ကို တနင်းလာနေ ကျောင်းထားမယ်ဆိုလို့’

မိန်းမပျိုလည်း ဘာတစ်ခွန်းမှ နောက်ထပ် မဆက်သေးဘဲ အတာ

ကလေး၏ ဘိုကေကို တယုတယသပ်နေပြီးမှ
 ‘အတာ၊ နင် ကိုထွန်းအောင်ကို လူကြီးလို့ခေါ်တယ် ဟုတ်လား’
 ‘ဟုတ်ကဲ့၊ သူ့ရှေ့မှာတော့ ဒီလိုမခေါ်ပါဘူး’
 ‘နို့ သူ့ရှေ့ကျတော့ ဘယ်လိုခေါ်သလဲ’
 ‘ဒီမှာ လို့ ခေါ်တာပေါ့’
 မိန်းမပျိုလည်း အတာ၏ပါးကလေးကိုဆွဲရင်း နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ရယ်နေ

ပြီးမှ
 ‘သူ မင်းအမေယောက်ျား ဖြစ်နေပြီဟာ မင်းအဖေပေါ့၊ အဖေလိုပဲ ခေါ်ပါလား’

အတာ ရုတ်တရက်မဖြေ၊ ခေါင်းကလေးငုံ့၍ တွေ့နေပြီးမှ
 ‘ကျွန်တော် ရှက်တယ်ဗျာ’
 ဤတွင်တစ်ကြိမ်၊ မိန်းမပျိုလည်း ပါးကလေး ခွက်လိမ်သွားသည်အထိ ရယ်နေရာမှ

‘ဒါနဲ့ အတာ၊ မင်းစာဖတ်နေတာ ၁၀ နာရီလောက်ကတည်းက မမသက် စပြီး ကြားနေရတယ်၊ ခု ၁၂ နာရီ ထိုးပြီ၊ ထမင်းကော စားပြီးပလား’

‘ဟင့်အင်း မစားရသေးဘူး’
 စာထဲတွင် စိတ်ဝင်စားနေမိသော အတာသည် မမသက်ဆိုသူက ယခုလို မေးလိုက်မှပင် ထမင်းမစားရသေးသည့်အဖြစ်ကို သတိရလာ၏။ ဆာ သလိုလိုလည်း ရင်ထဲတွင် ဟာသွား၏။

‘ဘာဟင်းချက်သလဲကွဲ့၊ ထုံးစံအတိုင်း အမဲသားကြော်ပဲလား အတာ’
 ‘ဒီနေ့ ဘာမှမချက်ဘူးလေ၊ မေမေ မြင်းပွဲသွားစရာရှိလို့ အဲဒါ ကျွန်တော့်ကို ပိုက်ဆံတစ်ပဲ ပေးသွားတယ်’

‘ပိုက်ဆံတစ်ပဲ ဟုတ်လားအတာ၊ အဲဒါက ဘာလဲ၊ ထမင်းဖိုးလား’
 ‘ဟုတ်ကဲ့’

မမသက်သည် မျက်စိမျက်နှာပျက်၍ စိတ်မသက်သာသလို တွေ့သွား၏။ ထိုခေတ် ထိုအချိန်က တစ်ပဲဆိုသော ပိုက်ဆံမှာ ကလေးတစ်ယောက်အဖို့ ထမင်းနှင့်တန်းတူ စားနိုင်သော မည်သည့်မှန်ပဲသရေစာမဆို စားနိုင်လောက်သော တန်ဖိုးရှိသည်မှန်သော်လည်း ထမင်းအနေဖြင့် အပေါ့ဆုံးဆိုင်တွင် ဝင်၍ထိုင်သည့် တိုင်အောင် ထမင်းနှစ်ပြား ဟင်းတစ်ပဲသည် အနည်းဆုံးနှုန်း ဖြစ်၏။

ဤသည်ကို သဘောပေါက် တွေးမိ၍လော မသိ၊ မမသက်က
 ‘ဒီပိုက်ဆံတစ်ပဲနဲ့ နင် ဘယ်လိုလုပ် ထမင်းစားမလဲ အတာ’

‘မနေ့ညကတောင် ပိုက်ဆံတစ်ပဲနဲ့ပဲ သွားစားပြီးပြီလေ၊ ထိပ်ဝက နှစ်ပြား လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာပေါ့၊ အစတော့ ထမင်းနဲ့ပဲဟင်းပဲရမယ်တဲ့၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က ကာကာကြီးရယ် ဆလံပေးပါတယ်၊ ထမင်းနဲ့ အမဲသားဟင်း နည်းနည်းပေးပါလို့ ပြောတော့မှ ကျွန်တော့်ကို သနားလို့ဆိုပြီး ဟင်းနဲ့ပဲ တစ်ပဲဖိုး ကျွေးလိုက်တယ်၊ ခုလဲ ဒီဆိုင်သွားစားမှာပေါ့’

အတာကမူ ပိုက်ဆံတစ်ပဲနှင့် ထမင်းရောဟင်းပါရပြီး သူ့အစွမ်းအစ ကြောင့် ဝခဲ့သည့်အနေဖြင့် ဂုဏ်ယူသလို ဟန်နှင့်ပန်နှင့် ရယ်ကာမောကာ ပြောနေနိုင်သလောက် မမသက်တွင်မူ မျက်ရည်ကလေးပင် ဝဲလာသည်အထိ မချိတရီနှင့် အတာအား ငေးကြည့်နေမိတော့၏။

ရွံ့နှင့်လုပ်သည့် ကြောင်ပင်ဖြစ်စေ ကြွက်သေသည်သာ မူလ ဟူသော စကားသည် မြန်မာတွင်ရှိ၏။ သို့သော် ထိုရွံ့နှင့် လုပ်ထားသော ကြောင်ရုပ် ကလည်း ရွံ့ပုပ်စော်မနံဖို့ အရေးကြီး၏။

ထိုသဘောမျိုးပင် မည်သို့သောနည်းဖြင့် ထမင်းဝခဲ့သည်ဖြစ်စေ အတာလို လူမမယ်ကလေးတစ်ယောက်အဖို့ ဆိုင်သို့သွားပြီး ကုလားထည့်ပေးသမျှ စားရ သည့်အဖြစ်မှာ အမြင်အားဖြင့် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် နိုင်လှတော့၏။ စင်စစ် အတာတို့မေမေမှာ ဤအခြေထိ ဣန္ဒြေပျက်လောက်အောင် နွမ်းပါးသူမဟုတ်သေး။ မသိန်းမေ၏ ပြီးစလွယ်နိုင်မှု (ဝါ) သားသမီးအပေါ်၌ အကြင်နာကင်းမဲ့မှုကြောင့် သာလျှင် သို့ အထင်အမြင်သေးစရာ ဖြစ်နေတော့၏။

‘မမသက် ဘာလို့ ဒီနေ့ဆိုင်မထွက်တာလဲ ဟင်၊ နေမကောင်းလို့လား’
ထိုထိုဤဤ တသိကြီးတွေးနေသော မမသက်မှာ အတာ၏ မေးသံ ပေါ်လာမှ ရုတ်တရက် လှုပ်ရှားလာပြီး

‘အေး မမ နေမကောင်းလို့ ဆိုင်မထွက်တာပေါ့၊ လာ အတာ ထမင်းမစားရသေးရင် မမကျွေးမယ်၊ အောက်ကိုလိုက်ခဲ့’

ထိုစကားကြားလိုက်ရနှင့် အတာလည်း ဝမ်းသာအားရ ပြုံးလိုက်ပြီးမှ သူ့အိတ်ကို နှိုက်၍ ပိုက်ဆံတစ်ပဲကို ထုတ်ကြည့်ရင်း ကြည်နူးနေသည်တွင်

‘အေး အဲဒီပိုက်ဆံကို မင်း မုန့်ဝယ်စားပေါ့ ဟုတ်လား၊ ထမင်း မမကျွေးမယ်’

‘ဟင့်အင်း ဒီပိုက်ဆံ ကျွန်တော် သိမ်းထားမယ်၊ တနင်းလာနေ့ ကျောင်း နေတော့ ကျောက်တံတို့ ဘာတို့ဝယ်ဖို့၊ ဟုတ်တယ်နော် မမ ကျွန်တော် စုထားမယ်’

ထိုစကားကြောင့် မမသက်တွင် ရင်ထုမနာနှင့် အတာအား ဖက်၍ပင် နမ်းနေမိပြန်တော့၏။

အတာလည်း မမသက်၏ ကောင်းမှုကြောင့် ထမင်းကောင်းဟင်းကောင်း ဖြင့် မြန်မြန်ရှက်ရှက်ကြီး နံနက်စာအတွက် မြက်မြက်ကလေး ကိစ္စပြီးခဲ့၏။ ထိုနေ့မှာ ကျောင်းပိတ်ရက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း ပွဲစားကတော်ကြီး၏ သားများက ကစားရန် ခေါ်သည်ကိုပင် အတာသည် ခေါင်းတွင်တွင်ခါ၍ အိမ်ပေါ်သို့ပြန်တက် သွား၏။

သုံးလက်မခန့်သာရှိသော ခဲတံတိုကလေးဖြင့် အထည်ဆိုင်သုံး စာအိတ် တစ်ခု၏ ကျောဘက်တွင် ၁၊ ၂၊ ၃ အစရှိသော အင်္ဂလိပ်နှင့် မြန်မာ ဂဏန်း များကို တစ်လုံးချင်း အရေးကျင့်နေစဉ်မှာပင် ရုံးမှ နေ့တစ်ဝက်ဆင်းလာသော ကိုထွန်းအောင် ရောက်လာ၏။ မြင်လျှင် မြင်ချင်းပင် အတာသည် ကိုထွန်းအောင် အား အပြုံးနှင့် နှုတ်ဆက်လိုက်ရာမှ

‘ကျွန်တော့်ဖို့ အင်္ကျီဝယ်ပေးမယ်ဆို’

အတာသည် ဤသို့မေးလိုက်ချင်သည်မှာ ပါးစပ်တယားယားဖြစ်နေ၏။ လောလောဆယ်၌ တစ်မတ်နှစ်ပြားတန် စွပ်ကျယ်ဖြင့်သာ နေ့ရှိသလောက် အချိန်ကုန်ခဲ့ရပြီး အကောင်းဆုံးဆို၍ ငါးမူးတစ်ပဲတန် ဈေးချုပ် ရှုပ်အင်္ကျီ တစ်ထည်သာ ရှိသော အတာသည် ကျောင်းသားတစ်ယောက်အနေဖြင့် ဝတ်ဆင်ရ တော့မည်ဖြစ်သော ဝတ်ကောင်းစားလှကလေးကို အဘယ်မှာလျှင် အတာသည် ငမ်းငမ်းတက် မလိုချင်ဘဲ ရှိပါလေမည်နည်း။

သို့သော် သူ့မေမေ မှာခဲ့သည့်စကားက ရှိနေသဖြင့် ထိုအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဘာတစ်ခွန်းမျှ မမေးဝံ့၊ စိတ်ထဲမှာသာ ‘အင်္ကျီသွားဝယ်ဖို့ ခေါ်ပါ စေတော့’ ဟု ကြိတ်၍ ဆုတောင်းရင်း ကိုထွန်းအောင်၏ လှုပ်ရှားမှုကို အရိပ် တကြည့်ကြည့် ရှိနေရှာ၏။

အတော့ တောင့်တချက်ကား လုံးဝ တွက်ခြေမကိုက်။ ကိုထွန်းအောင် အဝတ်အစားလဲ၍ ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် လှဲအိပ်ပြီး မျက်လုံးများပါ မှိတ် လိုက်သောကြောင့် အတာလည်း စိတ်ပျက်လက်လျှော့ကာ မျက်တောင်ကော့ ကလေးဖြင့် တွေးရင်း ငေးကြည့်နေမိရှာတော့၏။

ထိုထွန်းအောင်၏ မျက်လုံးများမှာလည်း မှိတ်မြဲ မှိတ်ထားသည်ကိုသာ တွေ့ရသောကြောင့် အတာသည် သူ့မျက်နှာကလေးကို ဖြည်းဖြည်းချင်း လှည့် လာပြီး ရေးလက်စ ဂဏန်းများကို ဆက်လက် အရေးကျင့်နေပြန်၏။

စင်စစ် ကိုထွန်းအောင်မှာ ပျော်အောင် အိပ်တော့မည်ကဲ့သို့ မျက်လုံးကို မှိတ်ထားခြင်းမဟုတ်ဘဲ အမောပြေ မှိန်းနေသည်သာဖြစ်သောကြောင့်လော မသိ။ မကြာမီပင် မျက်လုံးများသည် ကြည်ကြည်လင်လင် ပွင့်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။

သို့ မျက်လုံးများ ပွင့်မိလျှင် ဖွင့်မိခြင်း ကိုထွန်းအောင်သည် အတာ ဆီသို့ အာရုံစိုက်သွားတော့၏။ ခဲတံလေးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ကိုင်ဆုပ်၍ တလှုပ်လှုပ်နှင့် ရေးနေသော အတာ၏ ကြိုးစားမှု၊ လုံ့လဝီရိယရှိမှု၊ ပညာကို လိုလားမှု အစရှိသော ချစ်စရာ အရည်အချင်းကလေးများကို တွေးမိတိုင်း နှစ်ထောင်းအားရနှင့် သဘောကျနေမိသလောက် နံနက်ပိုင်းက မသိန်းမေအား ပေးအပ်လိုက်ရသည့် ငွေများကို တွေးမိသည်နှင့် ကိုထွန်းအောင်တွင် စိတ် အမောကြီးမောကာ တဟောဟော သက်ပြင်းချနေမိတော့၏။

‘ဘုရားသိကြားမလို့ မသိန်းမေ နိုင်လာပါစေ’

အလောင်းအစားကို လားလားမျှ ဝါသနာမပါသော ကိုထွန်းအောင်သည် မသိန်းမေအား ပြောမရနိုင်၍သာ မြင်းပွဲသွားသည်ကို ကြည့်နေခဲ့ရသော်လည်း အဘယ်သောအခါကမျှ ဤလို ‘နိုင်လာပါစေ’ ဟူ၍ ဆုတောင်းဖူးသည် မရှိခဲ့။ လောင်းကစားမှုဖြင့် ရသောငွေဖြင့်လည်း သုံးလို စားလိုသူ မဟုတ်။ ယနေ့သော် ထူးထူးခြားခြား ဆုတောင်းနေမိ၏။

သို့ ဆုတောင်းမိသည်မှာလည်း စင်စစ် သူ့အတွက်မဟုတ်။ ကျောင်း နေရတော့မည်ဟု မျှော်လင့်တကြီး ဝမ်းသာနေရှာသော အတာကလေးအတွက် သာလျှင် ဖြစ်၏။ နောက်ဆုံး အနိုင်မရှိသည်တိုင်အောင် ပါသွားငွေကလေး အရှုံးမရှိဘဲ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ပြန်လာသော မသိန်းမေကို ကိုထွန်းအောင်သည် အထူးတလည် မျှော်နေမိ၏။

သို့နှင့် ၆ နာရီခွဲလောက်တွင် မသိန်းမေ ရောက်လာ၏။ ထိုထွန်းအောင် မျှော်လင့်သော အမူအရာမျိုး မတွေ့ရ။ မျက်နှာထားတင်းတင်း ခြေသံပြင်းပြင်း နှင့် တက်လာ၍ အပေါ်ထပ်သို့ရောက်သည် ဆိုလျှင်ပင်

‘ရှင် ဘယ်အချိန်က ပြန်ရောက်သလဲ ကိုထွန်းအောင်’

‘တစ်ချက်တီးလောက်ကလေး’

‘ထမင်းကော ချက်ထားသလား’

‘ဘယ်ချက်ထားမလဲ၊ ခင်ဗျာအစီအစဉ်က ဘယ်လိုမှန်းမှမသိတာ’

ထိုအဖြေကို မကျေနပ်သလိုဖြင့် မသိန်းမေသည် လုံ့ချည်လဲနေရာမှ ဆတ်ခနဲ လှည့်လိုက်၏။

‘ထမင်းချက်တာတောင် အစီအစဉ်ရှိရဦးမှာလားဟင်၊ ပြောစမ်းပါဦး’

‘ဒီမှာ မသိန်းမေ၊ ဆူဆူပူပူတော့ မလုပ်နဲ့ဗျာ၊ ချက်ဆိုရင်လဲ ခုသွားပြီး’

‘ဘာလဲ ခုမှချက်ပြီး ဘယ်အချိန်စားရမှာလဲ၊ ဟင်း သိပ်စိတ်ညစ်စရာ

ကောင်းတယ်၊ အဟုတ်ပဲ’

ဤအပြောအဆိုနှင့် ဟန်အမူအရာကို မတွေ့ရသေးမီ မသိန်းမေ အိမ်ပေါ်

ရောက်စကတည်းက မျက်နှာထားကြည့်ရုံမျှဖြင့် မြင်းရုံးလာပြီကို ကိုထွန်းအောင် အတပ်သိလိုက်၏။ ဤလို မြင်းရုံးလာပြီဆိုလျှင် တစ်ခုခုကိုရမယ်ရှာ၍ ဤအတိုင်း ဆူဆူပူပူ လုပ်တတ်သည်မှာ ကိုထွန်းအောင်အဖို့ ရိုးသလောက် ရှိနေပြီဖြစ်၏။

ယခု ထမင်းတစ်လုံးလောက်မှ ချက်မထားရကောင်းလား ဟူသော အကြောင်းပြချက်ဖြင့် အပြစ်ဖို့နေသည်၌ ကိုထွန်းအောင်တွင် နောက်ထပ် အဖြေပေးရန် အချက်အလက် အများပင်ရှိ၏။

မသိန်းမေမှာ ထမင်းကို မှန်မှန်ချက်စားလေ့ရှိသူ မဟုတ်။ စိတ်ပါသော နေ့တွင်သာ ချက်၍ ဆိုင်ထွက်စားတတ်သည်ကများပြီး တစ်ခါတစ်ရံ ထမင်း ချည့် ချက်၍ ဟင်းကို ဝယ်စားတတ်ပြန်သေး၏။ သူ့အလုပ်မှာ ဈေးသည်ဖြစ်သည့် အတိုင်း နံနက် ခြောက်နာရီလောက် ထွက်သွားပြီး ညနေတွင် အစောဆုံး ခြောက်နာရီလောက်မှ ပြန်လာတတ်၏။

‘ကိုထွန်းအောင် ညနေ ရုံးကပြန်လာရင် ထမင်းတစ်လုံးချက်ထားနော်၊ ကျွန်မ ဈေးထဲက ဆိတ်ကလိစာဟင်း ဝယ်လာမယ်’

ကိုထွန်းအောင်တွင် ထမင်းချက်ရသောအလုပ်သည် ယောက်ျားအလုပ် မဟုတ် ဟူသော စိတ်မျိုးမထား၊ မသိန်းမေကို ချစ်မြတ်နိုးသည်နှင့်အမျှ အတတ်နိုင်ဆုံး အကူအညီပေးလေ့ရှိ၏။ ထမင်းချက်ရန်သာ မဟုတ်။ ငရုတ်သီး ထောင်းခိုင်းလျှင်လည်း သူ ငြင်းလေ့မရှိ။

သို့တိုင်အောင် ယနေ့ ထမင်းချက်ရန်မှာ၍ နောက်တစ်နေ့ပါဆက်ချက် ထားလျှင် ဖြစ်စေ၊ ယနေ့မခိုင်းသဖြင့် နောက်နေ့တွင်လည်း မချက်ဘဲနေလျှင် ဖြစ်စေ ထိုအခါမျိုးနှင့် မသိန်းမေ အရောင်းအဝယ် အပေါက်အလမ်းမတည့်သည့် အခိုက်အတန့် (ဝါ) မြင်းပွဲရုံးလာသည့် အချိန်အခါမျိုးနှင့် တိုက်ဆိုင်နေခဲ့သော် ဤအတိုင်းပင် ရမယ်ရှာ၍ ဆူလားပူလား လုပ်တတ်၏။

ဤအချက်အလက်များကို အကြောင်းပြ၍ အဖြေပေးပြန်လျှင်လည်း ထိုထက် ကဲတော့မည်ကို သိထားသည့်အတိုင်း ကိုထွန်းအောင်တွင် နောက်ထပ် ဘာမျှမပြောဘဲ ငြိမ်နေလိုက်ရတော့၏။

‘တစ်အိမ်လုံးလဲ ဖုန်တွေကို ပွနေတာပဲ၊ တံမြက်စည်းလေး ဘာလေး လှည်းထားတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီမအေ လေးကကော တစ်နေ့လုံး ဘာလုပ်နေသလဲ’

ကြောက်လွန်းသဖြင့် နံရံတွင်ကပ်၍ ပုမတတ် ငြိမ်နေသော အတာ ကလေးအား မေးမေးကန်ကန်ပင် ဆတ်ခနဲ ကန်လိုက်သောကြောင့်

‘မသိန်းမေ၊ ခင်ဗျား ကောင်ကလေးကိုတော့ မလုပ်နဲ့ဗျာ၊ သူ ကလေးပဲ၊ အိမ်မှုရေးရာ ဘာသိမှာတုံး’

လုံးဝ အဓိပ္ပာယ်မရှိသော မသိန်းမေ၏ အပြုအမူကို သည်းမခံနိုင်တော့

သည့်အတိုင်း ကိုထွန်းအောင်လည်း ရုတ်တရက် ထသွားကာ အတော့ရှေ့မှ ဆီးကာ ပိတ်ရပ်လိုက်ပြီးမှ

‘ဒါ သက်သက် အပြစ်ရှာတာပဲ၊ ခုနပဲ ကျုပ် တစ်ခါလည်းထားပြီးပြီ သိလား’

ဤတွင်မှပင် မသိန်းမေကလည်း အတော့အနီးမှ လှည့်ထွက်သွားတော့၏။

‘အရက်သမားဟာ မူးလာရင် အေးအေးမနေဘူး၊ ဟိုရမ်း ဒီရမ်းလုပ်သလို ခင်ဗျားတို့ မြင်းသမားလဲ အတူတူပဲ၊ မြင်းရှုံးလာရင် ဟိုမဲ ဒီမာန်နဲ့’

ထိုစကားကြောင့် မသိန်းမေလည်း ထဘိတစ်ထည် လဲဝတ်နေရာမှ ကိုထွန်းအောင်အား မျက်စောင်းနှင့် လှည့်ကြည့်တဲ့ပြီး

‘မြင်းရှုံးလာတယ်လို့ ရှင့် ဘယ်သူပြောသလဲ’

‘ခင်ဗျား အိမ်ပေါ်တက်လာကတည်းက ကျုပ် သိတယ်၊ နို့ နိုင်ကော နိုင်လာသလား’

‘ဒါ ရှင်နဲ့မဆိုင်ဘူး’

ထိုအခိုက်တွင် အတာ၏ မမသက် ရုတ်တရက် အိမ်ပေါ်သို့ ရောက်လာပြီး

‘လာ အတာ၊ မမနဲ့ ခဏလိုက်ခဲ့စမ်း ထိပ်ဝကို’ ဟု ပြောရင်း မမသက် ဆွဲခေါ်နေသည်ကို အတာ၏ ကိုယ်ကလေးသည် ဆွဲရာသို့မပါ၊ မသိမသာ ရုန်းနေရာမှ မသိန်းမေအား မရဲတရဲ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ဤတွင် အကင်းပါး လှသော သူ့မမသက်က

‘ဒီမှာ ဒေါ်ဒေါ်၊ အတော့ကို ခဏခေါ်သွားမယ်၊ လမ်းထိပ်မှာ မုန့်သွားစားချင်လို့ နော်’

‘အေး ခေါ်သွားလေ မခင်သက်’

မသိန်းမေ၏ ခွင့်ပြုသံ ကြားလိုက်ရသည်နှင့် အတာလည်း မမသက် အဆွဲကိုပင် မစောင့်တော့ဘဲ ဆတ်ခနဲ ထ၍ ဆင်းလိုက်သွားတော့၏။ အမှန်အားဖြင့် မခင်သက်က အတာအား တက်ခေါ်သွားသည်မှာ မသိန်းမေအကြောင်းကို သိ၍ အတာကလေး အချောင်အရိုက်ခံရမည် စိုးသောကြောင့် ဉာဏ်ဆင်သွားခြင်း ဖြစ်သည်ကို ကိုထွန်းအောင်ကမူ ကောင်းကောင်း ရိပ်မိလိုက်၏။

နာရီဝက်သာသာခန့်အကြာ မခင်သက်တို့ပြန်လာ၍ အတာတစ်ယောက် တည်း အထပ်ခိုးပေါ်သို့ တက်လာသောအခါတွင်မူ ကိုထွန်းအောင်ရော မသိန်းမေပါ မရှိတော့သည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အတာလည်း သူ့ခဲတံတိုကလေးနှင့် စာအိတ်ကို တရိုတသေ သိမ်းဆည်းထားပြီးမှ သူ့ခေါင်းအုံး သူယူ၍ ဖျာကလေး တစ်ချပ် ဆွဲခင်းကာ အစင်းသား လှဲအိပ်လိုက်တော့၏။

ထမင်းလည်း မချက်၊ ဟင်းကလည်း မရှိ၊ မသိန်းမေတို့လည်း အဘယ်သို့ ထွက်သွားမှန်း မသိလေရာ အကယ်တိ မခင်သက်ကသာ သူ့အား ခေါ်သွားပြီး ညဈေးတန်း၌ မုန့်ဟင်းခါး ဝယ်မကျွေးခဲ့လျှင် အတာအတွက် ညစာအရေးသည် တွေးဝံ့စရာပင် မရှိတော့ပေ။

ကြီးစွာသော မျှော်လင့်ခြင်းဖြင့် စောင့်စားနေခဲ့သော တနင်းလာနေသည် ယခု ရောက်လာပြီဖြစ်၏။ ကျောင်းသွားအပ်မည်ဆိုသောနေ့ ဖြစ်သည့်အတိုင်း အတာသည် နံနက် ၅ နာရီလောက်ကတည်းက ထ၍ ရေနံဆီမီးခွက်ကလေး ထွန်းကာ သူငယ်တန်းဖတ်စာကို တတွတ်တွတ်ရွတ်နေ၏။ ခြောက်နာရီထိုးသည် နှင့် ထိုစာအုပ်ကိုသိမ်းကာ ခဲတံတို့ စာအိတ်စုတ်ဖြင့် တလှုပ်လှုပ် ရေးခြစ်နေပြန်၏။

မကြာမီပင် မသိန်းမေတို့ နိုးလာ၏။ ကိုထွန်းအောင်လည်း တကုန်းကုန်း ရေးနေသော အတာကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားတော့ကာ ‘မင်း ဘယ်အချိန်က နိုးနေသလဲ အတာ’

‘ကြာလှပြီ၊ ကျွန်တော်နိုးတော့ မိုးမလင်းသေးဘူး၊ စာအုပ်လဲ ကျွန်တော် ဖတ်ပြီးပြီ၊ ခု ကကြီး ခကွေး ရေးနေတယ်’

ကိုထွန်းအောင်တွင် အတော်ကလေး စိတ်ထိခိုက်သွားသည့်ပမာ ချာခနဲ မျက်နှာ လွှဲပစ်လိုက်၏။

‘ဟဲ့ကောင်၊ ရော့ လက်ဖက်ရည်သွားဝယ်’

မူးစေ့ကလေးတစ်စေ့ပစ်ပေးရင်း ပြောလိုက်သော မသိန်းမေ၏ အမူအရာမှာ ကိုထွန်းအောင်နှင့် အပြတ်အသတ် ကွာနေတော့၏။ ယနေ့သည် အတာကလေး ကျောင်းအပ်ရမည့်နေ့ဖြစ်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ သို့လျှင်ကျောင်းနေရတော့မည့်အရေးကြောင့် မိုးမလင်းမီထ၍ စာကျက်နေသော ချစ်စရာအတာလုံ့လကို လည်းကောင်း မသိန်းမေသည် ဘာမျှ ထည့်သွင်းစဉ်းစားမိဟန်မတူ။ ကိုထွန်းအောင် ရင်ထဲတွင် ပူနေသလောက် မသိန်းမေကမူ ခပ်အေးအေးပင် လက်ဖက်ရည် ဝယ်ခိုင်းလိုက်၏။

လက်ဖက်ရည်ချိုင့်ကလေးဆွဲကာ အတာဆင်းထွက်သွားသည်နှင့် ကိုထွန်းအောင်လည်း သနပ်ခါးလိမ်းနေသော မသိန်းမေအနီးသို့ မလှမ်းချင်လှမ်းချင်နှင့် လျှောက်သွားကာ

‘မသိန်းမေ၊ ဘယ်နဲ့လဲ ကောင်လေးကို ကျောင်းအပ်ဖို့ပိုက်ဆံ ဒီနေ့ ရမလား’

ကိုထွန်းအောင် ဤသို့မေးလိုက်သည်နှင့် မသိန်းမေလည်း သနပ်ခါးလိမ်းရင်း တန်းလန်းက ပါးတစ်ဖက်ပေါ် လက်တင်လျက်သား မော်ကြည့်ကာ

‘ပေးနိုင်တဲ့နောက် ညကတည်းက ရှင်ကို ပေးထားမှာပေါ့၊ ဘယ်နဲ့လဲ
စောစောစီးစီး ရှင် တော်တော်အလိုက်မသိတဲ့လူပါလား ကိုထွန်းအောင်’

‘ဩ၊ ကျုပ်က အလိုက်မသိဘူး ဟုတ်လား၊ ကဲ ကဲ ရှိပါစေတော့၊
အမှန်က ကောင်လေးအတွက်မို့ ပြောတာပါ၊ ဘုရားစူးရစေရဲ့၊ ဒီပြင်ကိစ္စအတွက်
ဆိုရင် ယောင်လို့တောင် ကျုပ် မတောင်းဘူး မသိန်းမေ၊ ယုံပါ’

‘ဘယ်သူ့အတွက်ဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ကျွန်မက ဈေးသည်ရှင် နားလည်လား၊
ဈေးသည်ဆိုတာ စောစောစီးစီး အကြွေးတောင်းတာကို နည်းနည်းမှမကြိုက်ဘူး၊
နို့ နေပါဦး၊ ဒီလောက်တောင် ရှင်ဖြစ်နေရတာက ဘယ်လိုလဲ၊ ဒီ ကျောင်း
ထားဖို့က ဒီလောက်ပဲ အရေးကြီးနေသလား၊ ဟင်’

ကိုထွန်းအောင်လည်း အသက်ရှူကျပ်သွားသလို မတ်တတ်က ထိုင်ချ
လိုက်ရင်း

‘ကဲ တော်ပါတော့ဗျာ၊ ခင်ဗျား ပေးချင်မှပဲ ပေးတော့၊ ကျုပ် မတောင်း
တော့ဘူး၊ ဟုတ်လား’

‘ဘာလဲ ရှင် ကျွန်မကို ငေါ့တာလား၊ နို့ ဒီကျောင်းကကော ဒီနေ့
မအပ်ရင် မရတော့ဘူးတဲ့လား’

တစ်ယောက်က နံ့သာနီတောင်ဆိုနေပါလျက် တစ်ဖက်က ဘီလူးဆိုင်းတီး
သလိုစည်းဝါးမကိုက်ဖြစ်နေသည်နှင့် ကိုထွန်းအောင်လည်း နောက်ထပ်ဘာတစ်ခွန်း
မျှ မပြောတော့ဘဲ မျက်နှာသုတ်ပဝါကိုဆွဲ၍ သက်ပြင်းချရင်း ဆင်းသွားတော့၏။

မရှေးမနှောင်းမှာပင် လက်ဖက်ရည်ချိုင့်နှင့်အတူ အတာကလေး အိမ်ပေါ်
ရောက်လာ၏။

‘အတာ လာဦး ဒီကို’

အတာလည်း လက်ဖက်ရည်ချိုင့်ကို အသာချ၍ မသိန်းမေအနီးသို့ ခပ်
ရို.ရို. ကပ်လာ၏။

‘နင့်ကို ဒီနေ့ ကျောင်းမအပ်ဖြစ်ဘူး ကြားလား၊ ကိုထွန်းအောင်ကို
ဘာမှ မမေးနဲ့နော်၊ ခုလဲ မမေးနဲ့၊ နောင်လဲ မမေးနဲ့၊ သူက ကျောင်းသွားအပ်မယ်
လိုက်ခဲ့ဆိုမှ လိုက်သွား၊ နားလည်လား ငါပြောတာ’

အတာလည်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် နားထောင်နေရာမှပင် ‘ဟုတ်ကဲ့
မေမေ’ ဟု ဖြေရင်း ခေါင်းကလေးငုံ့၍ တွေ့သွားရှာ၏။

စနေနေ့ နေ့တစ်ဝက် ရုံးမှပြန်လာလျှင် အင်္ကျီလိုက်ဝယ်ပေးမည်ဟု
ကိုထွန်းအောင် ပြောခဲ့သဖြင့် အတာက သူ့အမေမေအား မေးမိရာတွင်လည်း
ဤအတိုင်းပင် ပိတ်ပင်ခြင်းခံခဲ့ရ၏။ အင်္ကျီလည်း မရခဲ့။ ယခုတစ်ဖန် ကျောင်း
အပ်မည့်ကိစ္စနှင့်လည်း ထိုနည်းနှင့်တူ တားမြစ်လာပြန်ချေပြီ။

ဤတွင် အတာလည်း အင်္ကျီကိစ္စနှင့် ကြုံခဲ့ရသောအသိဖြင့် ယနေ့ ကျောင်းအပ်မည်ဆိုသည့် အရေးလည်း ပျက်ကွက်ပေတော့မည်ဟု ဆက်စပ်တွေး ဖြင့် တွေးမိရှာ၏။ အင်္ကျီမဝယ်ဖြစ်စဉ်က မျက်နှာကလေး ညိုရုံသာ ညိုသွားသော အတာသည် ယခုသော် မျက်ရည်များပင် တဝေဝေလည်လာတော့၏။ ပါးပြင်ပေါ် သို့ ဒလဟော စီးကျမလာမီပင် အတာသည် သူ့မေမေအနီးမှခွာပြီး အိမ်သာ တက်ချင်လိုဟန်ဖြင့် အောက်ထပ်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် ပြေးဆင်းသွားတော့၏။

အောက်ထပ်ရှိ အိမ်သာမှာ ရန်ကုန်ထုံးစံအတိုင်း ရေချိုးခန်းနှင့်တစ်ဆက် တည်းဖြစ်သောကြောင့် မူထားမမှန် ဟန်ပျက်လာသော အတာအား တွေ့လိုက် ရသည်နှင့် ကိုထွန်းအောင်လည်း ရေချိုးနေရာမှ အတာကလေး အိမ်သာပေါ် အတက်တွင် ရုတ်တရက် လှမ်းဆွဲလိုက်၏။

‘အတာ မင်း ဘာလို့ငိုလာတာလဲ ဟင်၊ မသိန်းမေ ရိုက်လို့လား’

သို့ ကိုထွန်းအောင်က လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို လှမ်းဆွဲထားရင်း မေး လိုက်မှပင် အတာမှာ ပို၍ ဝမ်းနည်းသွားသလို ရှိုက်ကြီးတင် ဖြစ်လာတော့၏။

‘ပြောလေ ဘာဖြစ်လို့လဲ မင့်အမေ ရိုက်သလား’

အတာက ခေါင်းကို သွက်သွက်ကလေး ခါပြလိုက်၏။

‘နို့ ဘာကြောင့် ငိုလာတာလဲ’

‘မိုက် မိုက်နာလို့ပါ’

သို့ပြောရင်းပင် အတာသည် ကိုထွန်းအောင်လက်ထဲမှ အားကလေး စိုက်၍ ရုန်းနေ၏။ နောက်ထပ်မေး၍လည်း ရတော့မည်မဟုတ်ဟု တွေးမိ၍လား မသိ၊ ကိုထွန်းအောင်လည်း အတာအား အလိုက်သင့်ပင် လွှတ်ပေးလိုက်၏။

ထိုအချိန်က ကိုထွန်းအောင်သည် ဆပ်ပြာကိုင်စသော ရှိသေး၏။ လော လောဆယ် ကြုံလိုက်ရသောအဖြစ်ကြောင့် ရင်နှင့်သွား၍လော မပြောတတ်၊ ရေကိုပင် အဆုံးသတ်အောင် မချိုးတော့ဘဲ ဆပ်ပြာတုံးကို ဆတ်ခနဲ ပစ်ချကာ ပျာပျာသလဲ ပြန်တက်လာခဲ့၏။

ကိုထွန်းအောင် တက်လာချိန်၌ မသိန်းမေတွင် ဆိုင်ထွက်ရန် ဖြီးလိမ်း ပြင်ဆင်ပြီးနေပြီဖြစ်၏။ သကြားကလေးဖြူးထားသော နံပြားထောပတ်သုတ်နှင့် လက်ဖက်ရည်သည်လည်း အသင့်ရှိနေလျက်

‘ကဲ လာ ကိုထွန်းအောင်’ ဟု လှမ်းခေါ်လိုက်သည်နှင့်

‘ခင်ဗျားကောင်လေးကို ဘာလုပ်လိုက်ပြန်တာလဲ မသိန်းမေ’

ထိုမေးခွန်းမှာ အသံအနေဖြင့် ထွက်မလာ၊ ကိုထွန်းအောင်၏ လည်ချောင်း ထဲတွင်ပင် တိမ်မြုပ် ပျောက်ကွယ်သွားသည်သာဖြစ်၏။ မေးသော်ကာ မေးလိုက်ချင် လှ၏။ သို့သော် မေး၍မဖြစ်။ အကယ်တိ အတာ ငိုသွားသည်မှာ အရိုက်ခံရ၍ဟူ

မှန်ခဲ့လျှင် အရေးမကြီး၊ အခြား ဝမ်းနည်းဖွယ်ရာသော အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့်
ငိုခြင်းဖြစ်မှု မသိန်းမေက 'မရိုက်ဘဲနှင့် ငိုရကောင်းလား' ဟု အပြစ်ဖို့၍ ရိုက်ချေ
ဦးမည်။ သို့မဟုတ် အဘယ်ကြောင့် ငိုသည်ကို မရမကမေး၍လည်း ရိုက်ချင်
ရိုက်နေပေမည်။

ဤသည်ကို တွေးမိသောကြောင့်ပင် ကိုထွန်းအောင်လည်း ဘာမျှမေးလား
မြန်းလား မလုပ်တော့ဘဲ လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်ကိုပင် စားချင်စိတ်မရှိတော့
ပါပဲလျက်

'ဒါက ဘာဖြစ်ရပြန်တာလဲ' ဟူသော မသိန်းမေ၏ ခုနစ်အိမ်ကျော်က
ကြားရမည့်အသံမျိုးဖြင့် အော်လိုက်မည်ကို လန့်၍သာ ခပ်သုတ်သုတ်စား၍
ထရပ်တဲ့ကာ

'ဒီမှာ မသိန်းမေ၊ ဒီနေ့ ကျုပ် ရုံးကိုစောစောသွားရလိမ့်မယ်၊ အမှုသည်
တစ်ယောက်နဲ့ချိန်းထားလို့ ကြားပေါက်ကလေးဘာလေး အနည်းအကျဉ်းရမှာပဲ'
ဤလို ငွေရပေါက်မျိုးနှင့် အကြောင်းပြမှသာ ကိုထွန်းအောင်တွင်
ရှောရှောရှူရှူ သွားခွင့်ရ၏။ သို့မဟုတ်ပါက

'ဘယ်မယားငယ်နဲ့ ချိန်းထားပြန်ပလဲ' ဟူသော အပြောမျိုးဖြင့် စကား
ကြော ရှည်နေဦးမည် ဖြစ်၏။

အမှန်အားဖြင့် ကိုထွန်းအောင်သည် အတာနှင့် ပတ်သက်၍ စိတ်ထိခိုက်
သွားသောကြောင့် မသိန်းမေအား မကြည့်ချင်သလို အတာအားလည်း မမြင်ရက်
နိုင် ဖြစ်သွားသည့်အတိုင်း လွတ်ရာသို့ ထွက်သွားခြင်းသည်သာ အကောင်းဆုံးဟု
စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်ဟန်တူ၏။

သို့နှင့် အပေါ်အကျိတ်ဝတ်နေစဉ်မှာပင်
'ဘယ်ထွက်သွားပြန်မလဲ မသိဘူး၊ ဒီကောင်လေး'

'လာပါလိမ့်မယ်ဗျာ၊ အရမ်းကာရော အော်ခေါ်မနေပါနဲ့ဦး၊ ကောင်လေး
ဗိုက်နာလို့တဲ့ အိမ်သာတက်နေတယ်'

'အင်း ခိုင်းမယ်မှ မကြံရသေးဘူး၊ သေးပေါက်ရတာနဲ့ ချီးယိုရတာနဲ့'
ကိုထွန်းအောင်တွင် ထိုစကားအတွက် အတော်ကလေး စိတ်ဆိုးသွားသည့်
ပမာ အံတကြိတ်ကြိတ်ဖြင့် လှည့်ကြည့်နေပြီးမှ

'တယ်လဲခက်ပါလား မသိန်းမေ၊ ချီးက ပါတိုင်း ထွက်တာမဟုတ်ဘူးဗျာ၊
ဘယ်သူက အိမ်သာနဲ့ခံပြီး အလကားထိုင်နေချင်မှာတဲ့'

'ရှင် ဘာသိလဲ၊ ဒီကောင်လေး သောက်ကျင့်ကို မကောင်းဘူး'
မသိန်းမေက သူနားလည်သောအသံဖြင့် မလျှော့တမ်း ပြောလိုက်ပြန်သော
ကြောင့်

‘ကဲဗျာ ဒါတွေ ပြောမနေနဲ့တော့ အတာကို ဘာခိုင်းမလို့လဲ ပြော၊ ကျုပ်ပဲ လုပ်ပေးခဲ့မယ်’

‘ရှင့်ဟာရှင် သွားမှာသာ သွားတော့၊ မနက်တိုင်း သေးအိုးသွန်ရတယ် ဆိုတာ သိရဲ့သားနဲ့ အိမ်သာသွားတာ တစ်ခါတည်းယူမသွားလို့ မေးနေတာရှင့်’ ကိုထွန်းအောင်လည်း စိတ်မောလူမောဖြစ်သွားကာ အတန်ကြာတွေနေမိ ပြီးမှ

‘ကဲ ခင်ဗျားကော ဈေးသွားတော့မယ်မဟုတ်လား၊ လာလေ ကျုပ်နဲ့ပဲ လန်ခြားနဲ့ လိုက်ခဲ့ပြီ၊ ဈေးကျတော့ ခင်ဗျား ဆင်းနေရစ်ပေါ့’

အတာ့အပေါ်၌ မသိန်းမေ၏ ငြိုငြင်စကလေး ရှိနေသေးသည်နှင့်အမျှ ကိုထွန်းအောင်သည် အတာ့အတွက် စိတ်မချနိုင်ဖြစ်နေသေး၏။ သို့အလျောက် လည်း မသိန်းမေအား တစ်ပါတည်းပါအောင် ပရိယာယ်ဖြင့်ခေါ်သည်ကို ကံအား လျော်စွာ မသိန်းမေကလည်း မငြင်းမပယ် အလွယ်နှင့် ထလိုက်သွားတော့၏။

ကိုထွန်းအောင်တို့ ဆင်းသွားကြသည့်အချိန်ထိ အတာသည် အိမ်သာထဲ၌ အူလိုက်သည်ဖို့ ငို၍မဝနိုင်အောင် ရှိနေရှာသေး၏။

‘ဟဲ့ အိမ်သာထဲမှာ ဘယ်သူလဲ’

ရုတ်တရက်သော် ထိုမေးသံကြောင့် အတာတွင် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ် သွား၏။ နောက် အသံကို ကျက်မိလိုက်သည်တွင်မှ

‘ကျွန်တော်ပါ မမသွယ်’ ဟု ဖြေလိုက်ပြီးမှ ဆက်လက်၍

‘မေမေတို့ သွားပြီလား မမသွယ်’ ဟု အိမ်သာထဲမှပင် အသံအုပ်အုပ်ကလေး ဖြင့် မေးလိုက်သောကြောင့်

‘နင့်မိထွေးလား၊ သွားပြီ ကဲ ထွက်တော့’

သို့ပြောလိုက်သော မခင်သွယ်မှာ မခင်သက်၏ အထွေးဆုံးညီမဖြစ်လျက် မသိန်းမေအား အတာနှင့်ပတ်သက်၍ နှလုံးနာနေသူဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ‘နင့်မိထွေး’ ဟူသော ဘွဲ့ထူးဖြင့် အငေါ့ကလေးတူး၍ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ဟန်တူ၏။

တံခါးကို အသာဖွင့်၍ မရဲတရဲနှင့် ဆင်းလာသော အတာကလေးကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့်

‘အင်း နင့်မလဲ စောစောစီးစီး အရိုက်ခံရလား ခံရရဲ့၊ ဒုက္ခပဲ၊ မော် လမြိုင်မှာပဲ နင့်အဘွားဆီ သွားနေပါတော့ အတာရယ်၊ ဒီမိန်းမကြီးနဲ့နေလို့တော့ နင် ဒီလိုပဲ တစ်သက်လုံး ဒုက္ခရောက်နေမှာပဲ’

အိမ်သာဝမှဆီး၍ အတာ့ ခေါင်းကလေးကို ပွတ်ရင်း ပြောလိုက်သော ကြောင့်

‘ကျွန်တော့်ကို ကျောင်းထားမယ်ဆိုပြီး ခေါ်လာတယ် မမရဲ့၊ ဒီနေ့

ကျောင်းအပ်ပေးမယ်ပြောပြီး မေမေက ဒီနေ့ မအပ်ဖြစ်ဘူးတဲ့’

အတာတွင် မျက်ရည်ကလေး လည်လာပြန်၏။

‘အေး နင့်အမေလား၊ သုံးဆယ့်ခြောက်ကောင် ထိုးဖို့တောင် ပိုက်ဆံ
မလောက်နိုင်ဘူး၊ နင့်ကို ကျောင်းထားပေးဖို့ဆိုတာတော့ ဝေးပါသေးရဲ့’

ထိုအချိန်တွင် အတာ့ မမသက် ရောက်လာပြီး

‘မိခင်သွယ် ကလေးကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် ပြောမနေပါနဲ့အေ၊ သူ့အမေ
မထားလဲ သူ့အဖေက ထားပေးမှာပေါ့၊ ဟုတ်တယ် အတာ ကိုထွန်းအောင်က
ပြောသွားတယ်၊ သုံးလေးရက်နေရင် မင့်ကို ကျောင်းအပ်ပေးမတဲ့’

သို့ပြောနေရင်းကပင် မခင်သက်က သူ့ညီမအား မျက်စိမှိတ်ပြလိုက်၏။

+ + +

ကိုထွန်းအောင်လည်း မသိန်းမေကို သိမ်ကြီးဈေးတွင် ချပေးခဲ့ပြီး လန်ခြားကို
ဆက်လက်စီးသွားရာ၌ လမ်းတစ်လျှောက်လုံးပင် အတာ့ပြဿနာကိုသာတွေး၍
တငေးငေး လိုက်ပါသွားတော့၏။

အတာကလေး အိမ်သာတက်စဉ်က ငိုသည်မှာ ဗိုက်နာ၍ဟု အကြောင်းပြ
သော်လည်း ကိုထွန်းအောင် မယုံကြည်ခဲ့။ အကြောင်းတစ်ခုခုကား အမှန်ပင်
ရှိလိမ့်မည်ဟု တွေးနေမိ၏။ သို့နှင့် သူ့စီးလာသော လန်ချားကို မဂိုလမ်း (ယခု
ရွှေဘုံသာလမ်း) သို့ အရောက်တွင် ရုတ်တရက် ပြန်ကွေ့ခိုင်းလိုက်၏။

လန်ခြားခပေးပြီး အပြေးကလေးတက်လာ၍ အိမ်ပေါ်သို့ရောက်သည်နှင့်
ဖတ်စာအုပ်ကလေးကိုကော လှေကားဘက်သို့ကျောခိုင်း၍ ငိုနေသော အတာကို
တွေ့ရသည်တွင်

‘ဟေ့ အတာ’

ကြင်နာမှုအပြည့်ပါသောအသံဖြင့် ခေါ်လိုက်သည်ကို ရုတ်တရက် ကြား
လိုက်ရသည်နှင့် အတာလည်း ချာခနဲ လှည့်ကြည့်မိ၏။ ထိုအချိန်၌ ကိုထွန်း
အောင်မှာ အတာ့အနီးသို့ ရောက်လာပြီဖြစ်လျက်

- ‘ဒီမှာအတာ ငါမေးမယ်၊ မင်း မှန်တာကို ပြောနော်၊ မကြောက်နဲ့၊
မင့်အမေကို ငါ ပြန်မပြောဘူး၊ ဟုတ်လား’

ဤလို ကတိပေးရင်း မေးလိုက်သည်ကိုပင် အတာသည် သွက်သွက်
လက်လက် မရှိလှဘဲ၊ အတော်ကြာအောင် စဉ်းစားသလို ငေးနေပြီးမှ လေးလေးကြီး
ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ ထိုမျှနှင့်ပင် အတာသည် မသိန်းမေအား အဘယ်မျှလောက်
ကြောက်နေရသည်ကို အကဲခတ်နိုင်ပြီဖြစ်၏။

‘စောစောက မင်း ဘာဖြစ်လို့ငိုတာလဲအတာ၊ ဟင် ပြောစမ်း’

အတာသည် အင်းမလှုပ် အဲမလှုပ်နှင့် ငုတ်တုတ်ကြီးပင် ငြိမ်နေပြန်
သောကြောင့်

‘ပြောပါကွ၊ ငါ မင့်အမေကို မတိုင်ပါဘူး၊ ကဲ ပြောစမ်း အတာ’
ယခုမူ အတာသည် အသာအယာ မော့လာ၏။

‘မင့်အမေက ဘာပြောသလဲ၊ ငါ မတိုင် ပါဘူးကွ၊ ရဲရဲသာ ပြောစမ်းပါ’
‘ဟုတ်ကဲ့၊ မနက်က ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည်ဝယ်ပြီး ပြန်လာတော့
မေမေက ပြောတယ်၊ ဒီနေ့ နင့်ကို ကျောင်းမအပ်ဖြစ်ဘူးတဲ့’

ပြောနေရင်းကပင် အတာလည်း မျက်ရည်ကလေး ဝေလာပြန်၏။
‘အင်း ပြီးတော့ကော’
‘အဲဒါ အဲဒါ’

အတာသည် ကိုထွန်းအောင်အား ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ဘာမှမပြောရန်
မသိန်းမေက မှာထားခဲ့ကြောင်း ပြောကြားလို၏။ သို့သော် ကိုထွန်းအောင်အား
အဖေဟူ၍လည်း မခေါ်၊ လူကြီးဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဦးလေးဟူ၍လည်းကောင်း
ထုတ်ဖော် ခေါ်ဝေါ်ရမည်လည်း အခက်နှင့် ရုတ်တရက် စကားလုံးရှာ၍မထွက်နိုင်
ရှိနေရှာ၏။

ဤသည်ကို တွေးမိသောကြောင့်ပင် ထင်၏။ ကိုထွန်းအောင်လည်း
မသိမသာ ပြုံးမိပြီးမှ

‘အေး ပြီးတော့ ကိုထွန်းအောင်ကိုလဲ ဘာမှမပြောရဘူးလို့ မှာသွားသေး
သလား’

‘ဟုတ်ကဲ့ ကျောင်းအပ်ဖို့စကားကို ဒီနေ့လဲမပြောနဲ့၊ နောက်လဲ မပြော
ရဘူး၊ သူက ကျောင်းသွားအပ်မယ် လိုက်ခဲ့ဆိုမှ လိုက်သွားတဲ့’

ကိုထွန်းအောင်တွင် အတော်ကြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတော့၏။

‘နို့ ငိုတာက ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ကျွန်တော် ကျောင်းနေချင်တယ်၊ အောက်ထပ်က ဝင်းမောင်တို့လို
ကျွန်တော်လဲ ကျောင်းနေချင်တာကို မေမေက မထားသေးဘူးပြောတာနဲ့’

စကားပင် ရှေ့မဆက်နိုင်။ အတာတွင် မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင် ကျလာသော
ကြောင့် ကိုထွန်းအောင်လည်း ထိခိုက်သွားသောစိတ်ဖြင့် အိတ်ထဲမှ လက်ကိုင်
ပဝါ ဆွဲထုတ် သုတ်ပေးရင်း

‘ကဲပါကွာ ငိုမနေပါနဲ့တော့၊ နောက် လေးငါးရက်ကြာရင် ငါ ကျောင်း
အပ်ပေးပါ့မယ် ဟုတ်လား၊ မင်းအမေကို ဘာမှ မပြောနဲ့နော်၊ ငါလဲ
မပြောဘူး’

မျက်ရည်ကြောင်းများဖြင့် ကြည့်မကောင်းအောင် ဖြစ်နေသည်မှန်သော်

လည်း ယခု မော်လာသော အတာ၏ မျက်နှာကလေးတွင် ဝမ်းမြောက်ရွှင်လန်းသွားသော အရိပ်အရောင်ကလေး ပေါ်လာ၏။

‘နောက် လေးငါးရက်ကြာရင် ကျောင်းထားပေးမယ် ဟုတ်လား’

‘အေးပေါ့ကွာ၊ မင်း စာကိုသာ ကြိုးစားဖတ်နေနော်’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် သုံးရက်ရှိပြီ၊ အောက် ဆင်းမကစားတော့ဘူး၊ စာကျက်နေတယ်’

‘အေး မင်းက လိမ္မာတာကိုး၊ ဒါပေမဲ့ အတာ တစ်နေ့လုံး စာချည်း ထိုင်ဖတ်မနေနဲ့၊ အောက်ကိုလဲ ဆင်းကစားပေါ့၊ ခဏဖြစ်ဖြစ် ဟုတ်လား၊ အိမ်ပေါ်မှာချည့် ထိုင်နေရင် ညောင်းပြီး နေမကောင်းဖြစ်လိမ့်မယ်၊ နေမကောင်းတော့ မင်း ကျောင်းသွားနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကြားလား’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘နောက်ပြီး သေးလဲ ဆင်းဆင်းပေါက်ဦးနော်၊ အောင့်မထားနဲ့၊ အောင့်ထားတာ မကောင်းဘူး၊ ဖျားတတ်တယ်ကွ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ဒါနဲ့ အတာ၊ ညက ထမင်းမစားရဘူး ဟုတ်လား’

‘မုန့်ဟင်းခါးစားရတယ်လေ၊ မမသက်က ဝယ်ကျွေးတယ်’

ယမန်နေ့ညက မသိန်းမေနှင့် စကားများနေရသည်နှင့် အတော့အတွက် ထမင်းကိစ္စကိုပါ မေ့နေခဲ့ပြီး သူတို့နှစ်ယောက် ထမင်းဆိုင်ထိုင်မိမှ အတော့ကို သတိရလာပြီး

‘ခင်ဗျား ဆူပူနေတာနဲ့ ကျုပ်ကလဲ မေ့တယ်၊ ခင်ဗျားကလဲ သတိမရဘူး’

‘ဘာကိုလဲ’

‘အတာလေ၊ သူ ထမင်းမစားရသေးဘူး မဟုတ်လား’

‘နေပေစေ၊ ပြန်သွားမှ တစ်ခုခု ဝယ်ကျွေးလိုက် ပြီးတာပဲ’

ဤသည်မှာ ထမင်းမစားရသေးသော ခုနစ်နှစ်သားခန့်အရွယ် လူမမယ် ရင်သွေးကလေးအတွက် မသိန်းမေတည်း ဟူသော မိခင်က ပြောလိုက်သည့် စကားဖြစ်၏။ ကိုထွန်းအောင်တွင်မူ စကားများနေဦးမည်စိုးသည့်အတိုင်း ဤတွင်ပင် စကားကိုဖြတ်၍ သက်ပြင်းကိုသာ ကြိတ်၍ ချခဲ့ရတော့၏။ နောက် ၎င်းတို့ ပြန်ရောက်လာသောအခါတွင်မူ အတာမှာ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေပြီ ဖြစ်၍ အတော့အတွက် ထမင်းပြဿနာ ပေါ်မလာတော့ဘဲ ရှိခဲ့၏။

ယခု မခင်သက်က မုန့်ဟင်းခါးကျွေးသည်ဟု အတာပြော၍ သိရမှပင် အနည်းငယ် စိတ်သက်သာရာ ရသွားတော့လျက်

‘ကဲ ခုမနက်စာအတွက် မင်းအမေဆီ လိုက်မသွားနဲ့တော့၊ မင်းဟာ မင်း ဝယ်စား ရော’

ပြောပြောဆိုဆို ထရင်း မူးစေတစ်စေ့ ပစ်ပေးလိုက်ပြီးမှ ကိုထွန်းအောင် ဆင်းသွားတော့၏။

+ + +

ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး ကိုထွန်းအောင်တွင် ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း အလုပ်လုပ်၍ မရ။ သူ့စိတ်မှာ အတာကလေး၏ ကျောင်းအပ်နိုင်ရေး ပြဿနာတွင်သာ တစ်လည်လည် ဝင်စားနေတော့၏။ နောက်တစ်နေ့တွင်လည်း ထိုအတူ သုံးရက် မြောက်သောနေ့၌လည်း ဤနည်းနှင့်နှင်ပင် အတော့အတွက် စိတ်လက်မကောင်း ဖြစ်နေတော့၏။

စတုတ္ထမြောက်နေ့တွင်မူ ဖြစ်လိုရာဖြစ်ဟူသော သဘောဖြင့် ကိုထွန်းအောင် သည် ၎င်းလုပ်သောရုံးမှ ဒရဝမ်ကုလားတစ်ယောက်ထံ မျက်နှာငယ်ခံ၍ တစ်ဆယ်လျှင် နှစ်ကျပ်တိုးဖြင့် ငွေသုံးဆယ်ကို မျက်စိမှိတ် ချေးယူလိုက်တော့၏။

ချေးငွေမှာ သုံးဆယ်ဖြစ်သောကြောင့် ပေးရမည့်အတိုးမှာလည်း ခြောက် ကျပ် ဖြစ်၏။ ထိုခေတ်ထိုခါက ခြောက်ကျပ်ဆိုသောငွေမှာ ကိုထွန်းအောင်လို စာရေးတစ်ယောက်အဖို့ ရသောလခ၏ ခုနစ်ပုံ တစ်ပုံခန့် ဖြစ်၏။ မန္တလေး ပိုးလုံချည် ကောင်းကောင်းတစ်ထည်နှင့် ရှုပ်အင်္ကျီချောချာတစ်ထည် အလွယ်နှင့် ဝယ်နိုင်သော ငွေဖြစ်၏။

သို့တိုင်အောင် ထိုပေးရမည့်အတိုးကို မနှမြောနိုင်။ လွယ်လွယ်နှင့် ချေး၍ ရသဖြင့် အတာအား ကျောင်းအပ်နိုင်တော့မည့်အရေးကို တွေးမိတိုင်း ထိုနေ့အဖို့ မိနစ်ပိုင်းနှင့်အမျှ ကိုထွန်းအောင်တွင် ဝမ်းသာမဆုံး ရှိနေတော့၏။

ဤလို မွန်မြတ်သော စိတ်ထားကြောင့်လေလော့ မသိ။ မခင်သက်တို့ အသိုက်က ပထွေးဖြစ်သော ကိုထွန်းအောင်အား ဖအေရင်းဟူ၍လည်းကောင်း၊ မသိန်းမေကိုမူ မိထွေးဟူ၍လည်းကောင်း၊ တစ်ဦးကို ဂုဏ်ပြုပြီး တစ်ယောက်ကို လှောင်သရော်သလို ခေါ်ဝေါ်သုံးနှုန်းစပင် ပြုလာကြဟန်တူ၏။

မသိန်းမေရန်ကို ကြောက်ရသေးသည့်အတိုင်း သုံးဆယ်သော ငွေအသပြာကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် သိုဝှက်၍ တက်လာသော ကိုထွန်းအောင် လည်း အဆင်သင့်ပင် အတာတစ်ယောက်တည်းကိုသာ သူ့စွပ်ကျယ်ကလေး သူ့ဘာသာလျှော်၍ လှမ်းနေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့်

‘အတာ မင်း ရေချိုးပြီးပလား’

‘ဟင့်အင်း မချိုးရသေးဘူး၊ အင်္ကျီပဲ လျှော်ရသေးတယ်’

‘သွား ရေမြန်မြန်ချိုးချေ၊ မင့်အမေပြန်မလာခင် အင်္ကျီသွားဝယ်ရအောင်’
အတာလည်း မမျှော်လင့်သောစကားကို ကြားလိုက်ရသကဲ့သို့ ဝမ်းသာ
အယ်လဲနှင့် ရုတ်တရက် ကြောင်ကြည့်နေပြီးမှ

‘ကျွန်တော့်ဖို့လား ဟင်’

‘အေးပေါ့ကွ၊ ခု မင်းဖို့ အင်္ကျီနဲ့ လုံချည် သွားဝယ်ပေးမယ်၊ နက်ဖြန်
ကျတော့လဲ ကျောင်းသွားအပ်မယ် ဟုတ်လား၊ အဲဒါ မင့်အမေပြန်လာရင်
ဘာမှ မပြောနဲ့ဦးနော်’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဘုရားစူး ကျွန်တော် မပြောပါဘူး’

မသိန်းမေ သိသွားလျှင် ဤအရေးကိစ္စ ပျက်ပြားသွားပေဦးမည်ဟု
အတာကိုယ်တိုင်က လန့်နေဘိသကဲ့သို့ ကတိပေးရာ၌ပင် ပို၍ လေးနက်သွား
စေရန် ကျိန်ကာတွယ်တာနှင့် ပြောရင်းကပင် ကသောကမြော ပြေးဆင်းသွား
တော့၏။

အသင့်ချုပ်ပြီးသားပင်ဖြစ်သော်လည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ်နှင့် အတော်ကရား
ကောင်းသော ရှပ်အင်္ကျီနှစ်ထည်နှင့် ပလေကပ်လုံချည် နှစ်ထည်ကို ခပ်သုတ်သုတ်
ဝယ်၍ ပြန်လာကြသော အတာတို့သားအဖသည် ခြောက်နာရီခွဲလောက်တွင်မှ
အိမ်ရောက်သော်လည်း မသိန်းမေ ပြန်မလာသေးသည်နှင့်

‘ကဲ အတာ၊ မင့်အင်္ကျီနဲ့ လုံချည်တွေကို ဖွက်ထားဦးနော်၊ မင့်အမေ
မသိစေနဲ့’

အတာလည်း တစ်စုံတစ်ရာ ဘာမျှမပြောနိုင်၊ ပြူးပြူးပျာပျာနှင့်ပင်
ဝယ်လာသော အင်္ကျီထုပ်ကလေးကို ပိုက်လျက် ဝှက်ရမည့်နေရာကို အလော
သုံးဆယ် ရှာနေတော့၏။ သူတို့ မိသားစုသုံးယောက်တွင် အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ
ဟူ၍ သံသေတ္တာနှစ်လုံး၊ ကြောင်အိမ်ကလေးတစ်ခုနှင့် အိပ်ရာလိပ်သာလျှင်
ရှိပြီး အခန်းကလည်း ဆယ်ပေမျှသာဖြစ်ရာ အတာတွင် သူ့အင်္ကျီထုပ်ကလေး
ဝှက်ရန် နေရာရှာမရနိုင်အောင် ဟိုလှမ်းသည်ပြေးဖြင့် အမောကလေးသာ
အဖတ်တင်နေတော့၏။

ဤလို ဗျာများနေရှာသော အတာကိုကြည့်ရင်း ကိုထွန်းအောင်မှာ
စိတ်လည်း ထိခိုက်ဖွယ်၊ ရယ်စရာလိုလည်း ဖြစ်နေတော့ကာ မချင့်မရဲကြီး
ပြုံးလိုက်ပြီးမှ

‘ကဲပါကွာ၊ ဖွက်မနေပါနဲ့တော့၊ မင့်အမေ ဒီနေ့ မသိလဲ နက်ဖြန်တော့
သိမှာပါပဲ၊ မင်းထားချင်တဲ့နေရာမှာပဲ ထားပါတော့’

သို့ပြောလိုက်မှပင် အတာ၌ အသက်ရှူချောင်သွားသလို ချစ်စရာကလေး

ပြုံးပြရင်း

‘ဒါဖြင့် ကျွန်တော် ဝတ်ကြည့်ဦးမယ်နော်’

ကိုထွန်းအောင် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်နှင့် အတာလည်း ရှုပ်အင်္ကျီကို ကပျာကသီဆွဲစွပ်၍ လုံချည်ကလေးကိုပါ ဝတ်ကြည့်ရင်း တရွှင်ရွှင် ကြည့်နူး နေရှာတော့၏။

‘ညကျရင် လမ်းထိပ်မှာ ကျွန်တော် ဖိနပ်တစ်ရုံ သွားဝယ်မယ်’

အင်္ကျီကိုလည်းကောင်း၊ လုံချည်ကိုလည်းကောင်း အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ကြည့်နေပြီးမှ ရုတ်တရက် နီဒါန်းကလေးမှ မဆင့်တော့ဘဲ ဝမ်းမြောက်သံ အနင့်သားနှင့် ကောက်ကာငင်ကာ ပြောလိုက်သောကြောင့် ကိုထွန်းအောင်တွင် အင်္ကျီနှင့် လုံချည်သာ ဝယ်ပေးမိပြီး ဖိနပ်ကိုမူ အတာ ယခုပြောမှ သတိရ လာ၏။ ဝယ်ပေးရန်လည်း ရည်ရွယ်ရင်းရှိပြီး ဖြစ်၏။ သို့သော် အတာက ‘သွားဝယ်မယ်’ ဟူ၍ ကျော့ကျော့ပိုင်ပိုင်ကလေး ပြောလိုက်သည်မှာ အဘယ်လို သဘောနှင့်ဟု သိလိုသောကြောင့်

‘ဖိနပ်သွားဝယ်မယ် ဟုတ်လားကွ၊ မင်းမှာ ပိုက်ဆံရှိလို့လား’ဟု မေးလိုက်သည်တွင်

‘ရှိတယ်လေ၊ မေမေပေးတဲ့ ထမင်းဖိုးရော၊ သူ’

ရှက်အမ်းအမ်း အမူအရာကလေးဖြင့် ကိုထွန်းအောင်အား လက်ညှိုးကလေး ညွှန်နေပြီးမှ ခေါင်းကလေးငုံ့သွားသောကြောင့် ကိုထွန်းအောင်က ပြုံး၍

‘ကဲ ထားပါတော့ကွာ၊ ငါပေးတဲ့ မုန့်ဖိုးရယ်၊ အဲဒါတွေ မင်းစုထားတာ ရှိသလား’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်စုထားတာ သုံးမူးတောင်ရှိတယ်’

‘နို့ ဒီသုံးမူးထဲနဲ့ မင်း ဘာဖိနပ်ဝယ်မှာလဲ အတာ’

‘ကျွန်တော် မေးကြည့်တယ်၊ ဘုံဘိုင်ရေဖိနပ်က သုံးမူးတစ်ပဲတဲ့၊ ခု ကျွန်တော့်ဆီမှာ သုံးမူးရှိတယ်၊ ညကျရင် ထမင်းဖိုးတစ်ပဲရတော့ သုံးမူးတစ်ပဲ ဖြစ်ရော၊ အနီရောင် ကတ္တီပါကလေးနဲ့ ဘုံဘိုင်ရေဖိနပ်ကလေး သွားဝယ်မယ်၊ ပြီ’

ကလေးများ ဝမ်းသာအားရရှိသောအခါတွင် စကားအဆုံးသတ်၌ ထွက် လာတတ်သည့် ‘ပြီ’ ဟူသော လျှာစုတ်သံကလေးနှင့်ပင် အတာက စကားဖြတ် လိုက်၏။ တစ်မျက်နှာလုံးလည်း ပြုံးနေတော့၏။ ကိုထွန်းအောင်တွင်ပါ အတာ၏ အပြုံးဓာတ်ရော ကြည့်နူးမူပါ တစ်စုတစ်ဝေးကြီး ကူးစက်သွားသည့်နှယ် အားပါးတရ ရယ်မိရာမှ

‘ခုညရမဲ့ ထမင်းဖိုးပါ ဖိနပ်ဝယ်လိုက်ရင် မင်း ဘာနဲ့ ထမင်းစားမလဲ၊ ကဲ’

‘မစားတော့ဘူးပေါ့၊ ညကျရင် ရေအများကြီးသောက်ပြီး အိပ်လိုက်
မှာပေါ့၊ ဟိုတစ်နေ့ကလဲ မေမေ ထမင်းဖိုးမပေးခဲ့လို့ ဒီလိုပဲ ကျွန်တော် အိပ်
လိုက်တာပဲ၊ ကိစ္စမရှိဘူး၊ ဖိနပ်ပဲဝယ်မယ်၊ ရေတွေအများကြီးသောက်ပြီး အိပ်
လိုက်ရင် ဝတာပဲ’

နှစ်လိုဖွယ် ထိုထိုအပြောအဆိုကလေးများကြောင့် အတော့အပေါ်၌
သက်ရောက်နေသော ကိုထွန်းအောင်၏ ကရုဏာမှာ ပွားသည်ထက်သော ပွားနေ
ရတော့၏။

‘ကဲပါကွာ၊ မင့်အမေက ထမင်းဖိုးပေးရင်လဲ ထမင်းဝယ်စား၊ စုထားတဲ့
သုံးမူးလဲ မင်းပဲသိမ်းထားပေါ့၊ ဖိနပ်ကို ငါဝယ်ပေးမှာပေါ့၊ ဟုတ်လား အတာ’

‘ဟုတ်ကဲ့’ ဟု ပြန်ပြောရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို အလှအယက် စဉ်းစား
သလို တွေ့နေပြန်ပြီးမှ

‘ဒါဖြင့် အဲဒီ ပိုက်ဆံသုံးမူးနဲ့ လွယ်အိတ်ကလေး ဝယ်မယ်၊ ဟောဒီ
လောက် သေးသေးလေးဟာ တစ်ခုငါးပဲတဲ့၊ လမ်းထိပ်က ထီးဆိုင်မှာ ကျွန်တော်
မေးကြည့်တယ်’

‘ကဲပါ အတာ၊ မင့်ပိုက်ဆံ မင့်ဟာမင်း သိမ်းထားစမ်းပါ၊ အားလုံး
ငါဝယ်ပေးပါ့မယ်၊ လွယ်အိတ်ရော စာအုပ်ရော ကျောက်သင်ပုန်း ကျောက်တံ
အစုံ ငါဝယ်ပေးပါ့မယ်ကွာ’

ထိုအခိုက်တွင် အောက်ထပ်မှ တက်လာသော ခြေသံတစ်ခုနှင့်အတူ
မသိန်းမေ၏ ကိုယ်တစ်ပိုင်းကို ပထမဆုံး မြင်လိုက်ရ၏။ ‘သို့ မြင်လိုက်ရသော
မျက်နှာထားမှာ တစ်စုံတစ်ရာ အပေါက်အလမ်းမတည့်သည့် အခါများကကဲ့သို့ပင်
ဣန္ဒြေတင်းတင်းနှင့် တွေ့ရသောကြောင့် အတာလည်း ဝတ်ထားသော လုံချည်
ကလေးကို ယောင်ချာချာဖြင့် ချွတ်နေမိတော့၏။

မသိန်းမေက အတာအား တစ်ချက်မျှသာ လှမ်းကြည့်တဲ့ပြီး ကိုထွန်း
အောင်ဆီသို့ မျက်နှာမူလိုက်သည်နှင့် ကိုထွန်းအောင်ကပင် စ၍

‘ခင်ဗျားသားကို ကြည့်ပါဦး၊ ရှုပ်အင်္ကျီနဲ့ လုံချည်လေးရလို့ သိပ်ဝမ်းသာ
နေတယ်’

‘ဘာလဲ ရှင်ဝယ်ပေးတာလား’

‘အင်းပေါ့၊ ခုနပဲ သူ့ပါခေါ်ပြီး သွားဝယ်လာခဲ့တယ်’

(ဒါတွေဝယ်လာတာ မင့်အမေ မသိစေနဲ့ဦး) ဟူသော စောစောက
ကိုထွန်းအောင် စကားကြောင့် အတာတွင် အတော်ကလေး ရင်ဖိုနေ၏။ ဆူဆူ
ပူပူ ဖြစ်နေဦးမည်လား ဟူ၍လည်း တွေး၍ ကြောက်နေ၏။ သို့သော် ဤ
အခြေထိ မသိန်းမေက ဘာတစ်ခွန်းမျှ မပြောသေးသည့်တိုင်အောင် အဝတ်အစား

လဲရင်း လှုပ်ရှားနေသော မသိန်းမေအား အတာသည် အရိပ်တကြည့်ကြည့်ဖြင့်
ငေးနေမိရှာ၏။

‘ဘာတုံး ကိုထွန်းအောင်၊ ဒီနေ့ ရှင် ကြားပေါက်ရလာသလား’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ် တစ်ဆယ်နှစ်ကျပ်တိုးနဲ့ ချေးလာတယ်၊ ကောင်လေး
ကျောင်းအပ်ဖို့ရော အဝတ်အစားလေးဝယ်ဖို့ပါ ဆိုပါတော့၊ ငွေသုံးဆယ်
ချေးလာတယ်’

‘အင်း’

သို့လျှင် နိဒါန်းပျိုးလိုက်သော မသိန်းမေ၏ ‘အင်း’ သည် သူလိုငါလို
အင်းမျိုး မဟုတ်။ တစ်စုံတစ်ရာ အပြစ်ရှာလိုသော အခါတွင်ဖြစ်စေ၊ မကျေနပ်မှု
တစ်ခုခုရှိလာလျှင်ဖြစ်စေ ဤလို အင်းမျိုးမှပင် စတတ်သည်ကို ကိုထွန်းအောင်
သိ၏။

သို့စေကာမူလည်း ကိုထွန်းအောင်သည် ဤတစ်ကြိမ်၌ မည်သို့သော
အရေးအခင်းနှင့်ပင် ကြုံလာစေ ရင်ဆိုင်ရန် အသင့်ကဲ့သို့ မသိန်းမေ ပြောလာ
မည့် စကားကိုသာ နားစွင့်နေ၏။

‘နို့ ဒီ ချေးလာတဲ့ပိုက်ဆံက ဘယ်လိုဆပ်မှာတုံး’

‘ကျုပ် လခထုတ်တော့ ဆပ်လိုက်ရင် ပြီးတာပဲ’

ကိုထွန်းအောင်၏ အသံသည် မာမာကလေးပင် ထွက်လာ၏။

‘လခထုတ်တော့ ဆပ်လိုက်ရင်ပြီးတာပဲ ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် လခထုတ်တဲ့
အခါ ဒီအကြွေးကိုဆပ်ပြီးလို့ ပိုတာမှ ကျွန်မ ရမယ်ဆိုပါတော့’

ထိုစကားကြောင့် ကိုထွန်းအောင်တွင် စိတ်မောလူမော ဖြစ်သွားကာ
ဟောခနဲ သက်ပြင်းကြီး မှုတ်ထုတ်တဲ့ပြီးမှ

‘နည်းနည်းပါးပါးလဲ စဉ်းစားဦး မသိန်းမေ၊ ခင်ဗျားလုပ်ပုံရော ပြောပုံပါ
တော်တော်တရားလွန်နေပြီ သိလား၊ လခထုတ်တဲ့အခါ အဲဒီအကြွေးဆပ်လို့
လျော့သွားမှာသာ ခင်ဗျားမြင်နေတယ်၊ ဟိုနေ့က မြင်းလောင်းဖို့ ယူသွားတဲ့
ငွေကိုတော့ ခင်ဗျား ထည့်မပြောဘူး၊ ဟိုနေ့က ခင်ဗျားယူသွားတဲ့ ပိုက်ဆံ
ပြန်ပေးပါဆိုတော့လဲ ခင်ဗျား စကားများတယ်၊ ဘယ်နှယ်ဟာလဲ’

‘ရှင် ကျွန်မကို အော်မပြောပါနဲ့၊ ရှင့်ကိစ္စက အတိုးနဲ့ ချေးရလောက်
အောင် အရေးကြီးနေသလား၊ ကဲ ပြောစမ်းပါဦး’

‘ဒီစကားမျိုးမပြောနဲ့ မသိန်းမေ၊ ဒါ ကျုပ်ကိစ္စလဲ မဟုတ်ဘူး၊
ကျုပ်သားအရင်းအတွက်လဲ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားသားကိစ္စ သိရဲ့လား၊ ခင်ဗျား
ပြောသလို စကားမျိုးကို ပထွေးဖြစ်တဲ့ ကျုပ်တောင် ပြောမထွက်ဘူး’

ကိုထွန်းအောင် ဤလိုပြောလိုက်မှပင် မသိန်းမေ ရှက်အမ်းအမ်းဖြစ်သွား

တော့၏။

‘ရှင်လိုရာ ဆွဲမပြောနဲ့၊ ဒါကို ကျွန်မ ဆိုလိုတာမဟုတ်ဘူး၊ ငွေတစ်ဆယ် နှစ်ကျပ်ဆိုတဲ့ အတိုးဟာ နည်းသလား ဟင်၊ ခု သုံးဆယ်ဆို ငွေခြောက်ကျပ်၊ အဲဒါ သက်သက်ပေးရမှာမို့ နှမြောလို့ပြောနေတာ သိရဲ့လား’

မသိန်းမေကလည်း သူ့အမှားကို သူသိသောကြောင့် စကားကို အဖျား ရှူးပစ်လိုက်တော့၏။ ဤလို စကားမျိုးကိုသာ သူပြောသည်။ သူ့ကိုယ်၌သော် ကား တစ်ခါတစ်ရံ ငွေတစ်ဆယ် နှစ်ကျပ်ခွဲတိုးနှင့်ပင် ချေး၍ မြင်းလောင်း တတ်သည်ကို ကိုထွန်းအောင် သိ၏။ သို့သော် ကိုထွန်းအောင် ဆင်ခြင်၏။ ဤတွင်ပင် ထိုကိစ္စ စကားပြတ်စရာရှိနေ၍ နောက်ထပ် မဆက်။ ထိုအကြောင်း နှင့်လည်း စောဒကမတက်တော့ဘဲ

‘ကဲ မသိန်းမေ၊ ခင်ဗျားက ဒီအတိုးကို နှမြောတယ်ဆိုရင် ကျုပ်ရတဲ့ လခထဲက မပေးဘူး၊ တခြားက ရှာကြံပြီး ကျုပ်ဆပ်မယ်၊ ပြီး ခင်ဗျားကို ပေးရမဲ့ ကျုပ်လခ လေးဆယ့်နှစ်ကျပ်ထဲက ခင်ဗျား ဟိုနေ့ကယူတဲ့ နှစ်ဆယ့် ခုနစ်ကျပ်ပဲ နုတ်မယ်၊ ကျန်တာအကုန်ပေးမယ်၊ ကဲ ဒီလိုဆို ခင်ဗျား ကျေနပ် လောက်ပြီ ဟုတ်လား’

‘ကျွန်မက ဘာကိုများ မကျေနပ်ဘူးလို့ ပြောမိပါလိမ့်’

‘အေးလေ မပြောပါဘူး၊ စကားလဲ များမနေပါနဲ့တော့ဗျာ၊ ခု ကောင်လေးက သိပ်ပျော်နေတာ၊ သူ စိတ်ညစ်သွားပါ့မယ်၊ တော်ပါတော့’

ယခုသော် မသိန်းမေ၏ မျက်နှာထားသည် ကြည်လင်စ ပြုလာပြီ ဖြစ်၏။

‘ကဲ ခင်ဗျားသားကို ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ဟေ့ အတာ ဝတ်ပြလိုက် အင်္ကျီနဲ့ လုံချည်’ ဟု ကိုထွန်းအောင်က တစ်ဆက်တည်း ပြောလိုက်သည်နှင့် အလိုလိုက မိဘများနှင့် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေချင်နေသော အတာလည်း ကပျာကရာ ထရပ်၍ လုံချည်နှင့် ရှပ်ကို ဆွဲထုတ်လျက် သွက်သွက်ကလေး ဝတ်ပြနေ၏။

အဝတ်အစား အသစ်ကလေးများ နှစ်မျိုးရလျှင် နှစ်မျိုးစလုံးပင် ဝတ်ဆင်ကြည့်လိုသော ကလေးတို့၏ သဘာဝအတိုင်းပင် ယခု အတာဝတ်ဆင် ပြနေသော ရှပ်နှင့် လုံချည်မှာ စောစောက ကိုထွန်းအောင်ရှေ့တွင် ဝတ်ကြည့် သော အဆင်အသွေး မဟုတ်သည်ကို ကိုထွန်းအောင် သတိထားမိ၏။ အတာ ကလေး အဘယ်မျှ ပျော်မြူးနေသည်ကိုလည်း အကဲခတ်မိ၏။

‘လာဦး ဒီနားကို’

မသိန်းမေလည်း ချိုချိုသာသာပင် အတာကလေးကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပြီး ‘ဟိုဘက်လှည့်စမ်း၊ ဒီဘက်လှည့်စမ်း’ နှင့် အဝတ်သစ် အစားသစ်ကြောင့်

တသွေးတမွှေးဖြစ်နေသော အတာအား အမိန့်အမျိုးမျိုးပေးရင်း ကြည့်နေစဉ် မှာပင်

‘ကဲ မသိန်းမေ၊ ခင်ဗျားကော ထမင်းစားခဲ့ပြီးပလား’

‘ဘယ်စားရဦးမလဲ’

‘လာ ဒါဖြင့် မဂိုလမ်း (ယခု ရွှေဘုံသာလမ်း) မှာ ဒန်ပေါက်ထမင်း သွားစားရအောင်၊ ဒီညတော့ ကျုပ်ကပဲ ကျွေးပါ့မယ်’

နံနက်ရော ညစာထမင်းပါ မသိန်းမေ၏ တာဝန်ဖြစ်သော်လည်း ကိုထွန်းအောင်တွင် အတာနှင့် အတူရှေ့၍ ပျော်နေသောကြောင့်ပင် ထင်၏။ ထိုညကို ရွှင်ရွှင်ကြည်ကြည်ကလေး အရသာခံလိုသည်နှင့် သို့ပြောလိုက်သောကြောင့်

‘ဒါဖြင့် လာလေ သွားစို့’

မသိန်းမေလည်း ပြောပြောဆိုဆို ထရပ်ရင်း ဘော်လီအိတ်ကို နှိုက်နေသည်နှင့်

‘ဘာလုပ်ဖို့ ပိုက်ဆံနှိုက်နေတာတုံး မသိန်းမေ’

‘ဒီကောင်ကို ထမင်းဖိုးပေးခဲ့မလို့’

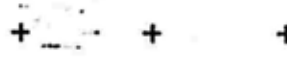
‘အိုဗျာ၊ သူ့ပါခေါ်သွားတာပေါ့၊ တစ်ခါတလေ စားပါစေ၊ ဒန်ပေါက်ထမင်း’ ဟု ကိုထွန်းအောင်က ပြောလိုက်သည်နှင့် အတာလည်း မသိန်းမေ၏ အရိပ်အကဲ မသိမသာ မော်ကြည့်နေ၏။

‘ခေါ်ချင်လဲ ခေါ်လေ’ ဟူသော မိခင်၏ ခွင့်ပြုချက်ကိုရသည်နှင့်

‘ကျွန်တော် ဒီလိုပဲ လိုက်ခဲ့ရမလား မေမေ’

အတာလည်း ဝတ်ထားပြီးဖြစ်နေသော အင်္ကျီနှင့် လုံချည် အသစ်ကလေးကို ငုံ့ကြည့်ရင်း မေးလိုက်၏။

‘ဝတ်ခဲ့ပေါ့ကွာ၊ လာ ဒီလိုပဲလိုက်ခဲ့၊ လမ်းထိပ်ရောက်မှ ဖိနပ်လဲ ဝယ်ပေးဦးမယ်’

မော်လမြိုင်တွင် နေခဲ့သည့် အချိန်ကာလကလွဲ၍ ထိုညသည် အတာ့အဖို့ အပျော်ဆုံးသောည ဖြစ်၏။ မဂိုလမ်း (ယခု ရွှေဘုံသာလမ်း) ဒန်ပေါက်ထမင်းဆိုင်ရောက်သည်အထိ မသိန်းမေက လက်ကလေးဆွဲ၍ ရပ်ရယ်မောမောနှင့် တယုတယခေါ်သွားသည့် အရသာကို အတာသည် မြိန်မြိန်ရှက်ရှက် ခံစားရင်း လိုက်ပါသွားရသည့်အဖြစ်ကို အသည်းနှင့်အောင် ကြည်နူးသွားခဲ့၏။

ယနေ့လည်း ကိုထွန်းအောင်က ကျောင်းအပ်ရန် လန်ခြားဖြင့် တင်ခေါ်ခဲ့ရာ၌ အတာ့ တစ်မျက်နှာလုံးမှာ (သူ့တစ်သက်တာအဖို့ ဝမ်းအသာဆုံးနေ့)

ဟူသော စကားထက်ပင် ပိုမိုလေးနက်သော အသွင်မျိုးပါသည့် အပြုံးဖြင့် ဖုံးလွှမ်းနေတော့၏။

ကျုံးကြီးလမ်းရှိ ဗုဒ္ဓဘာသာ မိန်းကလေးကျောင်းဝင်းအတွင်းမှ ကိုထွန်းအောင် ပြန်ထွက်သွားပြီးနောက် နာရီဝက်သာသာအကြာတွင်ပင် ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်း ထိုးတော့၏။

အတာလည်း ဆရာမညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း အခြားသော ကလေးများနှင့် ရောနှောစိတ်ကူးကာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့ကြ၏။ ထိုကျောင်းမှာ အင်္ဂလိပ်အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး အုပ်ချုပ်သော ကျောင်းပင်ဖြစ်လင့်ကစား ဗုဒ္ဓဘာသာ အယူဝါဒအတိုင်း မြန်မာလိုပင် ရှိခိုးကြရ၏။

ကျောင်းတက်၍ ဘုရားရှိခိုးပြီးသည်နှင့် ကိုယ့်အတန်း ကိုယ်ပြန်၍ ကိုယ့်နေရာကိုယ် ထိုင်ကြသည်တွင် လူသစ်ဖြစ်နေသော အတာ၌ အဘယ်နေရာ ဝင်ထိုင်ရမည် မသိသလို ယောင်ချာချာရှိနေသည်နှင့် အတန်းပိုင် ဆရာမက ရုတ်တရက် လှမ်းခေါ်ပြီး ရှေ့ဆုံးတန်းမှ ကလေးတစ်ယောက်ကို နောက်ပိုင်းရှိ ခုံလွတ်တစ်ခုတွင် အထိုင်ခိုင်းလျက် အတာကိုမူ ရှေ့ဆုံးတန်း နေရာပေးလိုက်၏။ ဆရာမသည် သုံလခန့် စာနောက်ကျနေပြီဖြစ်သော အတာအား နီးနီးနားနားနှင့် ပိုပိုမိုမို ဖိသင်ရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ရှေ့ဆုံးတန်း၌ နေရာချပေးလိုက်ဟန်တူ၏။

ညနေ ၃ နာရီခွဲ၍ ကျောင်းလွတ်ချိန်၌ အတာတွင် အခြားသော ရွယ်တူ ကလေးများနည်းတူ လာရောက်ကြိုဆိုမည့်သူ မရှိ။ ၁၇ လမ်းမှသည် မောင်ခိုင်လမ်း (ယခု ဗိုလ်ရွဲလမ်း) အထိ ဓာတ်ရထား၊ ဘတ်စ်ကား အစရှိသော ယာဉ်အမျိုးမျိုး၏ အန္တရာယ်ကို အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ရှောင်တိမ်းဖြတ်သန်း၍ ပြန်လာခဲ့ရ၏။

မောင်ခိုင်လမ်း (ယခု ဗိုလ်ရွဲလမ်း) သို့ရောက်ရန် ပေသုံးဆယ်မျှလိုသော တိုက်တန်းလျားသို့ ရောက်သော် အတာသည် တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို ရှာသကဲ့သို့ သူ့မျက်လုံးများသည် ဝိုင်းဝိုင်းလည်အောင် ထိုထိုဤဤကြည့်ရင်း လျှောက်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။

တစ်ခုသောတရုတ်ကုန်စုံဆိုင်ရှေ့သို့ ရောက်သည်နှင့် အတာ့မျက်လုံးများသည် အဆိုပါ ကုန်စုံဆိုင်ဆီတွင် စူးစိုက်သွားပြီး ချက်ချင်းပင် စိုးရွံ့သော အမူအရာကလေးဖြင့် မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်၏။

ယင်းသည့်အခိုက်အတန့်မှာပင် ထိုတရုတ်ကုန်စုံဆိုင်ထဲမှ အသက် ကိုးနှစ်ခန့်အရွယ် မြန်မာလူငယ်တစ်ယောက် ထွက်လာပြီး အတာ့အနီးသို့ ကပ်သွားကာ ပခုံးတစ်ဖက်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲလှည့်လိုက်ရင်း

‘ဟေ့ကောင် မင်း ဘယ်ကလာသလဲ’

သို့လျှင် ထိုလူငယ်က အပြုအမူကြမ်းကြမ်းနှင့် ခပ်ရမ်းရမ်းကလေးမေး

လိုက်သောကြောင့် အတာတွင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသော အမူအရာဖြင့် မရဲတရဲ
မော်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ

‘ကျောင်းက ပြန်လာတာပါ’

‘အောင်မာ မင်းအခု ကျောင်းနေသလား’

ကြောက်ကြောက်လန့်လန့် အမူအရာဖြင့် အတာက ခေါင်းညိတ်လိုက်
သည်ကို ထိုလူငယ်က ခပ်မဲ့မဲ့ကြည့်ရင်း အတာ၏ နောက်စေ့ကလေးကို ဖတ်ခနဲ
ပုတ်လိုက်ပြီးမှ

‘မင်း ငါ့ကို ကြောက်ရဲ့လား’

‘ကြောက်ပါတယ်’

‘ဒါဖြင့် သွားတော့’

ထိုအမိန့်သံကြားရမှ အတာလည်း ထိုလူငယ်အနီးမှ ထွက်လာဝံ့တော့၏။
သို့တိုင်အောင် ထိုလူငယ်က နောက်မှလိုက်၍ ဇက်ပိုးကို အုပ်လေမည်လားဟု
လည်း အတာတွင် တထိတ်ထိတ်နှင့် လျှောက်လာခဲ့ရရှာ၏။ လှည့်၍လည်း
မကြည့်ဝံ့။

ဤလိုအဖြစ်မျိုးနှင့် အတာကြုံခဲ့ရသည်မှာ ဤလမ်းထဲသို့ ပြောင်းလာခဲ့
သည့်နေ့မှအစ ယနေ့တိုင်အောင်ဖြစ်၏။ ထိုသူငယ်မှာ ၎င်းတရုတ်ကုန်စုံဆိုင်မှ
ခေါ်ယူမွေးစား ခိုင်းစေထားသော မြန်မာမိဘမဲ့ကလေးဖြစ်လျက် အတာတစ်ဦး
တည်းကိုသာမဟုတ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ရွယ်တူရော ၎င်းထက် ငယ်သူကလေးများ
အပေါ်တွင်ပါ အမြဲတမ်း အနိုင်ကျင့်လေ့ရှိ၏။ ငှူအား ကြောက်သည်ဆိုမှ
သဘောကျ၏။

တစ်ခါတစ်ရံ စောစောက အတာအား ပြုမူသကဲ့သို့ ကြောက်သည်ဆိုရုံဖြင့်
မကျေနပ်သေးဘဲ ထိပ်ပုတ်ခေါင်းရိုက်နှင့် ထိုးလိုက် ကြိတ်လိုက်လည်း လုပ်တတ်
သေး၏။ ထို့ကြောင့်ပင် အတာသည် သူ့မေမေက ကြာဆံ၊ ပဲငါးပိ အစရှိသည်တို့
အဝယ်ခိုင်းမည်ကို အလွန်ကြောက်၏။ မလွဲသာ၍ သွားဝယ်ရပြန်ပါလျှင်လည်း
ထိုကုန်စုံဆိုင်မှ ထိုလူငယ်နှင့် အမြဲတမ်းရင်ဆိုင်ရပြီး ရင်ဆိုင်မိတိုင်းလည်း
အနည်းဆုံး ထိပ်အပုတ်ခံရတတ်၏။

တစ်နေ့သော် လမ်းထိပ်၌ ကလေးတစ်ယောက် မော်တော်ကားတိုက်မိ
သဖြင့် အခြားသော ကလေးများနည်းတူ အတာလည်း ထိုအခင်းဖြစ်ပွားရာ
လမ်းထိပ်သို့ ရောက်သွား၏။ သို့သော် လူအများ ဝိုင်းအုံကြည့်နေရာသို့ပင်
မရောက်သေးမီ ကုန်စုံဆိုင်မှ လူငယ်ကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် အတာသည်
ထိုနေရာသို့ မသွားဝံ့တော့ဘဲ ပြန်ကွေ့ခဲ့ရ၏။

‘ကားတိုက်ခံရတဲ့အကောင်သာ ဘခွေးဆိုရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ’

ဟူ၍ပင် အတာသည် ဝမ်းထဲမှ ဆုတောင်းမိ၏။ ထိုမျှလောက်ပင် အတာသည် ကုန်စုံဆိုင်မှ ဘခွေးဆိုသူကို မုန်း၏။ ကြောက်လည်း ကြောက်၏။

ယနေ့လည်း ထိပ်တစ်ချက်အပုတ်ခဲရပြီး ကြောက်ကြောက်နှင့်ပင် ပြန်ခဲ့ရသော အတာသည် အိမ်အပေါ်ရောက်၍ ရေမိုးချိုးပြီးနောက် မကြာမီပင် ကိုထွန်းအောင် ပေါက်လာတော့၏။

‘ဟေး အတာ ဘယ့်နဲ့လဲ၊ မင်း ကျောင်းမှာ ပျော်ရဲ့လားကွ’

‘ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် သိပ်ပျော်တာပဲ၊ အစတော့ ကျွန်တော့်ကို သူငယ်တန်း ခေါ်သွားတယ်၊ နောက်ပြီး ဆရာမက စာတွေမေးတယ်၊ ဖတ်ခိုင်းတယ်၊ ရေးလဲ ရေးခိုင်းတယ်၊ ကျွန်တော်က လှလှကလေးရေးပြပြီး ဖတ်လဲ ဖတ်ပြတာနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ပထမတန်းကို ပို့ပေးတယ်၊ ဆရာမက ပြောသေးတယ်၊ မင်း သိပ်တော်တာပဲတဲ့’

ဝမ်းသာအယ်လဲနှင့် အောင်ပွဲတစ်ခု ဆွတ်ခူးခဲ့သည့်ပမာ အတာသည် ရယ်ကာမောကာ အမူအရာပါပါ ပြောပြလျက်ရှိ၏။

‘အေး ကြိုးစားနော်၊ စာမတတ်ရင် မင်း ဘာဖြစ်မလဲ သိလား’

‘ဟို လမ်းထိပ်က ကုန်စုံဆိုင်က ဘခွေးလို ကူလီဖြစ်မှာပေါ့’

‘ခု မင်း စာတွေ အများကြီးနောက်ကျနေတယ် သိလား၊ အဲဒီတော့ မင်းအများကြီးကြိုးစားမှ စာမေးပွဲအောင်မယ်၊ အရင်သင်ပြီးသားစာတွေလဲ ဆရာမကို မေးနော်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် ကြိုးစားပါ့မယ်’

‘အေး စာမေးပွဲအောင်လို့ နှစ်တန်းကိုတက်ရရင်’

ကိုထွန်းအောင်သည် စကားကို ရှေ့မဆက်တော့ဘဲ ဤတွင်ပင် ရပ်၍ ရုတ်တရက် တွေ့သွား၏။ အမှန်အားဖြင့် သူဆက်ချင်သည့် စကားမှာ သားသမီးကို ပညာကြိုးစားစေလိုသော မိဘတိုင်းက အားပေးတတ်သည့် ‘စာမေးပွဲအောင်ရင် စက်ဘီးဝယ်ပေးမယ်၊ ရွှေကြယ်သီးလုပ်ပေးမယ်’ အစရှိသည့် ကတိစကားမျိုးကို ပြောလိုဟန်တူ၏။

သို့သော်လည်း ကိုထွန်းအောင်မှာ သူ့ရသောလခငွေကိုပင် သူမပိုင်၊ မသိန်းမေအား တစ်ပြားမကျန် အပ်ရမည်ဖြစ်၏။ ကြားပေါက်ငွေဆိုသည်မှာလည်း မတရားလာဘ်စားတတ်သူအဖို့သာ လွယ်လွယ်နှင့် မျှော်လင့်ချက်ထားနိုင်သော်လည်း စေတနာသန့်သန့်နှင့် ကူညီတတ်သော ကိုထွန်းအောင်လို စာရေးတစ်ယောက်အဖို့သော်ကား အလိုက်သိစွာနှင့် ပေးကမ်းသူရှိမှ ရ၏။

သို့လျှင် သေချာပေါက် မျှော်လင့်ချက်မရှိသောကြောင့် အတာအား ‘စာမေးပွဲအောင်ရင် ဘာဝယ်ပေးမယ်’ ဟူသော ကတိမျိုးကိုပေးရန် ခက်နေသည့်

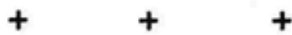
ထင်ရ၏။ သို့နှင့် ကိုထွန်းအောင်လည်း အတန်ကြာ တွေ့နေမိပြီးမှ
‘အေးကွာ မင်းစာမေးပွဲအောင်လို့ နှစ်တန်းကိုတက်ရရင် ပါရှင်းလုံချည်
ကလေး ဝယ်ပေးမယ်နော်’

နောက်ဆုံးတွင်မူ ကိုထွန်းအောင်လည်း အတာမှ အားတက်ပါစေတော့
ဟူသော သဘောဖြင့် သူ့အတတ်နိုင်ဆုံးသော ကတိကို ပေးဖြစ်အောင်ပေးလိုက်
ချေသေး၏။

အတာတို့ အရွယ်ဝတ်ဆိုလျှင် ထိုခေတ်က မန္တလေး ပိုးလုံချည်တစ်ထည်
အများဆုံး သုံးကျပ်သာပေးရ၏။ သို့တိုင်အောင် ထိုလုံချည်မျိုးကို ကိုထွန်းအောင်
ကတိမပေးဝံ့။ သုံးကျပ်ဆိုသော ငွေမှာ သူ့ခေတ်နှင့်သူ အလွန်တန်ဖိုးရှိ၏။
လူတစ်ယောက်အဖို့ ထိုသုံးကျပ်သည် လဝက်တိတိ ထမင်းစားနိုင်၏။

ထို့ကြောင့်ပင် ပါရှင်းလုံချည် ဝယ်ပေးမည်ဟုသာ ကတိပေးဝံ့၏။
၎င်းပါရှင်းလုံချည်ဆိုသည်မှာ ပိုးစစ်ပင် မဟုတ်သော်လည်း မန္တလေးလုံချည်နှင့်
တန်းတူ အသွေးအရောင် ပြောင်၏။ နာနတ်ချည်ကဲ့သို့သော ပိုးတုကို ရက်လုပ်
ထားသော လုံချည်ဖြစ်လျက် ထိုခေတ်ထိုအခါကဆိုလျှင် ထိုပါရှင်းလုံချည်သည်
တောသူတောင်သား လယ်သမားများနှင့် အတာတို့ကဲ့သို့ ငွေရေးကြေးရေး
နှမ်းပါးသူတို့အဖို့ ပွဲလမ်းသဘင်၌ ဝတ်ဆင်ရန် အကောင်းဆုံးဟု သဘောထား
ရသော ပိုးလုံချည်ဖြစ်၏။ လူကြီးဝတ်တစ်ထည်မှ ငါးမတ်ထက် ပိုမပေးရ။
အတာတို့ အရွယ်ဝတ်ဆိုလျှင် သုံးမတ်လောက်နှင့် ကိစ္စပြီးနိုင်၏။

ဤမျှလောက် ဈေးပေါသော ပါရှင်းလုံချည်ကိုပင် တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ်
အတာသည် တစ်ခါမျှ မဝတ်ဘူးခဲ့။ ရော်ဘာမျှောကြိုးတပ် သုံးပဲတန် ဘောင်းဘီ
နှင့် ကုလားပြည်မှလာသော အလံတံဆိပ် ငါးပဲတန် ချည်ကြမ်းလုံချည်တို့ဖြင့်သာ
ယနေ့ထိ အချိန်ကုန်ခဲ့ရသဖြင့် စာမေးပွဲအောင်က ကိုထွန်းအောင် ဝယ်ပေးမည်
ဆိုသော ပါရှင်းလုံချည်ကိုပင် အတာသည် စိတ်ကူးဖြင့် အဆင်ရွေး နေမိရှာ၏။

အတာသည် ကျောင်းနေခွင့်ရသွားသောကြောင့် အလွန်အကျူး ပျော်နေ၏။ သူ့အား
ကျောင်းထားလိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်နေသူမှာ ကိုထွန်းအောင်
ဖြစ်လျက်၊ ကိုထွန်းအောင်နှင့် တန်းတူပင် အားရကျေနပ်နေသူနှစ်ဦး ရှိသေး၏။
ထိုသူတို့ကား မခင်သက်နှင့် မခင်သွယ်တို့ ညီအစ်မတစ်တွေ ဖြစ်၏။

လူတစ်ဦးတစ်ယောက်၏ အမူအရာကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သူ၏
အတွင်းသဘောကို ခန့်မှန်းရသည်မှာ ကြာရိုးကြာစွယ်ကိုကြည့်၍ ရေ၏

အတိမ်အနက်ကို မှန်းဆရသလောက် မလွယ်ကူလှပေ။

သို့အလျှောက်လည်း အတာကလေးအား ကျောင်းအပ်လိုက်သည့်ကိစ္စ နှင့် ပတ်သက်၍ ပထွေးဖြစ်သူရော ဘေးလူများပါ ကြည်နူးဝမ်းမြောက်ရှိနေ ကြသလောက် သူ၏ မိခင်အရင်းခေါက်ခေါက်ဖြစ်သူ မသိန်းမေ၏ အတွင်း သဘောကိုကား စောကြောတွက်ဆ မှန်း၍မရနိုင် ရှိနေတော့၏။

‘အတာကလေး ကျောင်းအပ်လိုက်ပြီဆို၊ ကောင်းပါလေ့ရှင်၊ နို့မို့ဆိုရင် လတ်လျားလတ်လျားနဲ့ တေလေဖြစ်သွားမှာပဲ’

အသိမိတ်ဆွေနှင့်တွေ့၍ ဤလို မေးလားပြောလား လုပ်လာသော အခါများတွင်

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ မရှိမဲ့ရှိမဲ့နဲ့ပဲ သူ့ကို ကျောင်းအပ်လိုက်ရတယ်’

မသိန်းမေကလည်း သို့လျှင် ဝမ်းမြောက်ကျေနပ်သံဖြင့် အဖြေပေးတတ် လျက် ကြီးကြီးပမ်းပမ်းနှင့် စာကိုသာ အငမ်းမရ ကျက်နေတတ်သည့်အတာကို မြင်သောအခါ၌လည်း တစ်ခါတစ်ရံ ရွှင်လန်းအားရ သဘောကျသော မျက်နှာ မျိုးဖြင့် ကြည့်တတ်၏။

သို့သော် တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူကား ပေးနေကျ ကျောင်းမုန့်ဖိုးကို မပေးဘဲ မသိန်းမေ ဆင်းသွားသောအခါမျိုး၌ အတာသည် ခပ်သုတ်သုတ်ကလေး ပြေးဆင်းလိုက်သွားပြီး ‘မေမေ မုန့်ဖိုး’ ဟု တောင်းသည့်အခါများ၌

‘ဒီသောက်မုန့်ဖိုးကလဲ ဒုက္ခတစ်ခု’ ဟူသော ရေရွတ်သံနှင့် ဆောင့်ဆောင့် အောင့်အောင့် ပေးလေ့ရှိ၏။

အတာကလေး ကျောင်းသားဘဝအရောက်တွင်မှ ရနေကျဖြစ်သော ထမင်းဖိုး တစ်ပဲအပြင် မုန့်ဖိုးအဖြစ် နှစ်ပြား ပို၍ရ၏။ အကယ်၍ ညကပိုသော ထမင်းနှင့်ဟင်း ရှိနေလျှင်သော်လည်းကောင်း၊ ထမင်းကြမ်း ကျန်လျှင်သော် လည်းကောင်း ပဲပြုတ်ဆီဆမ်းနှင့် စားသွားရပြီး မုန့်ဖိုးနှစ်ပြားသာ ပေး၏။

ထိုခေတ်က ဘတ်(စ်)ကား နှစ်ပြားခရီးမျှ ဝေးသော ကျောင်းသို့ ခြေကျင် သွားပြီး ကုန်းကြောင်းပြန်ရ၏။ သို့တိုင်အောင် အတာသည် ရွေးစေ့လောက် သော်မျှ ညည်းညူခြင်းမရှိဘဲ ကျောင်းသားအဖြစ်၏ အရသာကို ပျော်ပျော်ကြီး ခံယူလျက်ရှိ၏။

အတာကလေးပင် ကံကောင်းစပြုလာ၍လော မသိ။ သူ့အား ကျောင်း အပ်ခဲ့ပြီးသည်မှ ပထမတန်း၏ အတန်းတင်စာမေးပွဲ စစ်လုနီးသောအချိန်သို့ ရောက်ခဲ့သည်အထိ မသိန်းမေတွင် မြင်းပွဲလေးပတ် ကစားက သုံးပတ်လောက် သည် အနိုင်နှင့်ချည်း ပြန်လာရသည်ဖြစ်သောကြောင့် အတာတို့ မိသားစု၏ အခြေအနေသည် အတော်ကလေး ပြောင်းလဲလာခဲ့၏။

စိတ်ရွှင်မှ လူရွှင်သည်ဟူသော စကားသည် မှန်၏။ သို့သော် ခေတ်သဘော အားဖြင့် စိတ်ရွှင်ရန်အရေးမှာ ငွေရွှင်မှသာ ဖြစ်နိုင်သည်က များ၏။

အတာတို့အမေမှာ ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း မြင်းကလည်း မကြာခဏနိုင်ပြီး ၃၆ ကောင်ထိကပါ ရက်ခြားလိုလို ပေါက်နေပြန်သောကြောင့် မသိန်းမေတွင် ငွေရွှင်နေသည်နှင့်အမျှ စိတ်ရောကိုယ်ပါ လိုလေသေးမရှိအောင် ရွှင်နေခဲ့၏။

သို့ မသိန်းမေတွင် ငွေနှင့် စိတ်ရောကိုယ်ပါ ရွှင်နေခဲ့သည်က များသော ကြောင့် ဆူဆူပူပူလုပ်ရန် အချိန်မရနိုင်ရှိခဲ့၏။ အတာကလေးမှာလည်း သူ့မေမေ စိတ်ရွှင်ကိုယ်လန်း ရှိခဲ့သလောက် အကန်အကျောက် အဆူအပူနှင့် ကင်းဝေး ခဲ့၏။ အကြွေမရှိလျှင် မူးစေ့ကိုပင် အအမ်းခိုင်းပြီးမှ ခြောက်ပြားအထိသာ မုန့်နှင့် ထမင်းဖိုးပေးလေ့ရှိခဲ့ရာမှ ယခုသော်မူ ရက်ခြားလောက်လိုလိုပင် မူးစေ့ ကလေး ပစ်ပေးပြီး

‘သွားမအမ်းနဲ့တော့၊ တစ်မူးပဲယူသွား’ ဟူ၍ပင် မသိန်းမေ ကရုဏာသံ နှော၍ ရက်ရက်ရောရော ပေးတတ်၏။

ထူးခြားသည်မှာ အတာကလေး၌ အဝတ်အစားနှင့်ပတ်သက်၍ သူတစ်ထူး အိမ်တွင် ခိုင်းထားသော အစေခံတစ်ယောက်၏ အဆင့်အတန်းလောက်တွင်သာ ရှိနေသေးခြင်းဖြစ်၏။ ယခင်က မသိန်းမေတွင် ငွေရေးကြေးရေး ကြပ်တည်း၍ ဟူသော အထောက်အထားဖြင့် ခွင့်လွှတ်နိုင်သေး၏။ စင်စစ်သို့ ငွေကြေးကြပ်တည်း သည်မှာလည်း လောင်းကစားမှုဘက်တွင် အဖြုန်းများခဲ့သောကြောင့်သာဖြစ်ရာ ဤလိုပင် အကြံအစည် အပေါက်အလမ်းမတည့်၍ဟု ညှာညှာတာတာ သဘော ထားနိုင်ကြသေး၏။

ယခုသော် မြင်းရော ၃၆ ကောင် ထိပါ မကြာခဏ နိုင်နေရုံမကဘဲ အရောင်း အဝယ်ကလည်း ကုသိုလ်လိုက်၍ ငွေကလေး ဖောဖောသီသီ သိုက်မြိုက် နေပါလျက် အတာတွင် ထိုက်ထိုက်တန်တန် မဝတ်ရ မဆင်ရ၊ စုစုပေါင်းမှ ကိုထွန်းအောင် ဝယ်ပေးသော ရှုပ်လက်တိုနှစ်ထည်မျှနှင့်ပင် ယနေ့တိုင် စခန်းသွားနေ ရရှာ၏။

မခင်သက်တို့နှင့်တကွသော အခြားပတ်ဝန်းကျင်ရှိ မိတ်ဆွေများက အတာကလေးအား ဝတ်ကောင်းစားလှကလေးများ ဝယ်ပေးရန် တိုက်တွန်း စကား ပြောကြားလျှင်

‘ညည်းတို့ မသိပါဘူး၊ ရှင်တို့ မသိပါဘူး၊ ဒီကိစ္စ နောက်ကိုမပြောကြနဲ့’

မသိန်းမေသည် ဤသို့သောစကားမျိုးဖြင့် တစ်ကြိမ်ထက် နှစ်ကြိမ် မထုပ်အောင် တိတိပြတ်ပြတ် ပိတ်ပြောလေ့ရှိ၏။ ဤသည်ပင် အားလုံးအဖို့ နားမလည်နိုင်သော မသိန်းမေ၏ သဘောထားဖြစ်၏။

ဂျပန်ဆေးရိုက် အစင်းနှင့် အကွက်ဖြစ်သော ရှုပ်နှစ်ထည်သာ အတာ

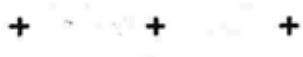
ကလေး၏ အတန်းတင်စာမေးပွဲစစ်သောအချိန်၌ အရောင်အဆင်း ပျက်ပြုန်း၍ လုံးလုံးလျားလျား ဖြူနေသည်သာမက ပခုံးစောင်း ချုပ်ရိုးအနီးမှပင် ရိပြီစ ပြုနေခဲ့သည်။ အသစ်ဆို၍ကား တစ်ထည်မျှ မရရှာသေး။

ဤလိုနှင့်ပင် အတာတို့စာမေးပွဲကြီးပြီးခဲ့သည်။ အတာလည်း အမှတ်အများ ဆုံးဖြင့် ပထမစွဲ၍ စာမေးပွဲအောင်ခဲ့သည်။ အတာ ပျော်သလောက် ကိုထွန်းအောင် ဝမ်းမြောက်၍ မခင်သက်တို့ ညီအစ်မတစ်စုက ဆုအဖြစ် စပို့ရှပ်ကလေးတစ်ထည် ဝယ်ပေး၏။ မသိန်းမေတွင်မူကား ထူးထူးခြားခြား ဘာအမှုအရာမျှ မမြင်ရ။

‘မေမေ အတာ စာမေးပွဲအောင်တယ်၊ အားလုံးထဲမှာလေ အတာ ပထမရတယ်’

‘အေး’

မသိန်းမေ၏ အဖြေကား ထိုမျှသာဖြစ်၏။ အဘယ်သဘောဟူ၍ကား စောကြောတွက်ဆ မှန်းမရနိုင်အောင် ရှိလှ၏။

အသက်ကလေး တစ်နှစ်လောက် ကြီးလာသည်နှင့်အမျှ အတာ၏ အသိဉာဏ် ကလေးသည်လည်း သိသိသာသာ တိုးတက်လာ၏။ တစ်နေ့လျှင် ခြောက်ပြား ရခဲ့သည့် ကျောင်းနေစမှသည် ယခု နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက်သို့တိုင်အောင် တတ်နိုင်သမျှ စုဆောင်းထားခဲ့သည်မှာ ငွေလေးကျပ်နှင့် ခြောက်မူး ဖြစ်၏။

အခြားသော ကလေးများနည်းတူ လိုလေသေးမရှိအောင် မိဘများ၏ ဂရုစိုက်ခြင်းကိုသာ ခံခဲ့ရမှု အတာတွင် အနည်းဆုံး ငွေရှစ်ကျပ်မျှ စုမိနေလိမ့်မည်။ ယခုမူ အတာ၌ ကျောက်တံမရှိသည်ကိုပင် သူ့မိဘအား မပြောဝံ့၊ တစ်ခါတစ်ရံ ကျောင်းသွားရန် မုန့်ဖိုးတောင်းရာ၌ပင် ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့် ပေးတတ် သော သူ့မေမေအားသာ၍ပင် မပြောရဲဘဲရှိခဲ့၏။ ကိုထွန်းအောင်ကိုကား ပြောရဲ ဆိုဝံ့ရှိသည် မှန်သော်လည်း

‘မတောင်းတော့ပါဘူးလေ၊ ကျောက်တံက တစ်ပြားဖိုးဝယ်ရမှာ ငါ့မုန့်ဖိုး နဲ့ပဲ ဝယ်လိုက်ပါတော့မယ်’

ဤလို ထူးခြားသော အတွင်းဓာတ်ခံစိတ်ကလေးကြောင့်လည်း ကျောက်တံ လောက်ကို ကျောင်းရာသီကုန်သည်အထိ သူ့မုန့်ဖိုးနှင့်ပင် သူဝယ်၍ သုံးခဲ့၏။ တစ်ကြိမ်ကမူ ကျောက်သင်ပုန်း လက်မှလွတ်ကျ၍ ကွဲသွားသဖြင့် အိမ်ရောက် ရောက်ချင်း ပြောတော့မည်ကြံပြီးမှ ကျောက်သင်ပုန်းကို ကွဲအောင် ကိုင်ရကောင်း လားဟု သူ့မေမေ၏ ကြိမ်းမောင်း ရိုက်နှက်ခြင်းကို ခံရမည်စိုးသည်နှင့်ပင်

အတာသည် သူစုထားသော ပိုက်ဆံထဲမှပင် အောင့်အောင့်အည်းအည်းနှင့် ကျောက်သင်ပုန်းတစ်ချပ် တစ်မတ်ပေး၍ ဝယ်လိုက်ရရှာ၏။

ဤလို တိုတိုထွာထွာ အသုံးစရိတ်ကလေးများကို သူ့အိတ်ထဲမှပင် စိုက်၍ ကုန်ခဲ့ရသောကြောင့် လေးကျပ်နှင့် ခြောက်မူးလောက်သာ အဖတ်တင်ခဲ့၏။ ထိုငွေကလေးကား ယခု အစုလိုက်အခဲလိုက် သုံးစွဲလိုက်ရတော့မည့်အခြေသည် ပေါ်လာပြီဖြစ်၏။

နွေလ ကျောင်းပိတ်ရက်ပင် ကုန်လုလုရှိနေပြီဖြစ်သည့်အတိုင်း မကြာမီ အတာသည် ကျောင်းပြန်တက်ရပေတော့မည်။ သူ့တွင် အင်္ကျီဝတ်စရာ မရှိတော့ပေ။ ရှိသည့်နှစ်ထည်မှာလည်း အတော်ကလေးညှိသော အမျိုးအစားဖြစ်သည် တွင် ထိုနှစ်ထည်ကိုသာ လျှော်ကာဖွတ်ကာဖြင့် ကျောင်းတစ်ရာသီပင် ဝတ်ခဲ့ရသောကြောင့် ရိစုတ်နေပြီဖြစ်၏။

သူ့အား ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ အင်္ကျီလုံချည်ကလေးအစ ဝယ်ပေးမည့်သူ ဆို၍ ကိုထွန်းအောင်တစ်ယောက်ကိုသာ အတာမြင်၏။ သို့သော် ကိုထွန်းအောင် အား အပူကပ်ရမည်ကို အတာလန့်နေ၏။ တစ်ခါက အတာအတွက် ငါးမတ်တန် ပတ္တမြားနောက်ပိတ် ဖိနပ်ကလေးတစ်ရုံ ဝယ်ပေးခဲ့သည်ကို မသိန်းမေက ပွက်လောရိုက်အောင် ဆူခဲ့ဖူး၏။ မည်သို့သောနည်းဖြင့် ငွေပိုရခဲ့သည်ဖြစ်စေ သူ့ကို ပထမအပ်ရမည်ဟု မသိန်းမေက အရေးဆို၏။ သူကမှတစ်ဆင့် အတာအတွက် ဖြစ်စေ မည်သူ့အတွက်ဖြစ်စေ လိုသောပစ္စည်းကို ဝယ်ပေးမည်။ သူ့သိခွင့်မရဘဲ ကိုထွန်းအောင် သဘောအတိုင်းလုပ်သည်မှာ ရွာလွန်ရွက်တိုက်ရာရောက်သည်ဟု မသိန်းမေက အရေးဆိုရင်း အပြင်းအထန် ဆူပူခဲ့၏။ နောက်ဆုံး၌ နားအေးပါးအေးနေတတ်သော ကိုထွန်းအောင်ကပင် အော်ကြီးဟစ်ကျယ်သမား မသိန်းမေကို လက်လျှော့ သဘောတူခဲ့ရတော့၏။ ထိုအခါမှစ၍ အတာလည်း ကိုထွန်းအောင်ထံမှ ဘာမျှ မမျှော်လင့်နိုင်ခဲ့တော့ပေ။

ယခု အင်္ကျီဝတ်စရာ မရှိတော့သည်တွင်လည်း အားကိုးတစ်ခုအနေဖြင့် သာ ကိုထွန်းအောင်ကို မြင်မိသော်လည်း အတာတွင် ပြောရမည်ခက်နေ၏။ မျှော်လင့်ချက်လည်း မရှိသည်ကို သိသည်နှင့် သူစုထားသော ငွေကလေးဖြင့် သူကြိုက်ရာ အဆင်ရွေးပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် မေးဝယ်တော့မည်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် သိမ်ကြီးဈေးဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။

သိမ်ကြီးဈေးအပေါ်ထပ်ရှိ ရှုပ်အင်္ကျီဆိုင်တန်းသို့ ရောက်လာပြီးမှပင် အတာလည်း တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးမိလာ၏။

‘နင် ငါ့ကို ဘာပြုလို့ မပြောသလဲ’

သို့လျှင် မေးခွန်းထုတ်၍ ရိုက်လားပုတ်လားလုပ်ခဲ့သော် ဟု တွေးမိသည်နှင့်

ပင် အတာလည်း မသိန်းမေရှိရာ ဈေးနာရီစင်အောက်သို့ ပြန်ဆင်းလာခဲ့ပြီး စုထား သမျှသော ငွေကလေး လေးကျပ် ခြောက်မူးဖြင့် သင့်တော်သော လုံချည်နှင့် အင်္ကျီ ကလေးဝယ်ပေးရန် သူ့မေမေအား ပြောရင်း တထိတ်ထိတ်ဖြင့် ပုံအပ်လိုက် ရတော့၏။

‘သွား၊ နင်ပြန်တော့ ငါ ဝယ်လာခဲ့မယ်’

အတာတွင် ဘာတစ်ခုခုမှ မဟဝံ့ဘဲ တွန့်ဆုတ်ကလေး ဆုတ်၍ ပြန်ခဲ့ ရ၏။ သူ့ငွေနှင့်သူပင် သူ့ကြိုက်ရာအဆင်ကလေးကို ရွေးခွင့်မရ။ ‘ဝယ်မှ ဝယ်လာပါမလား’ ဟု တွေးရင်း ရင်တလေးလေးဖြင့် လျှောက်လာခဲ့ရ၏။

ဤတစ်ကြိမ်၌မူ အတာကလေး ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်၏။ ညနေ ဈေးမှ ပြန်လာသော မသိန်းမေ လက်ထဲတွင် စက္ကူအိတ်ကလေးနှစ်လုံး ပါလာ၏။ အတာအား ပစ်ပေးလိုက်သဖြင့် အလောသုံးဆယ် ဖြေကြည့်လိုက်ရာ၌ အတာ နှစ်ခြိုက်သော အဆင်အကွက်ပါသည့် ရှပ်နှစ်ထည်နှင့် လုံချည်ကလေး နှစ်ဝတ်စာကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ တွေ့ရ၏။ အမျိုးအစားမှာမူ ကိုထွန်းအောင် ဝယ်ပေးဖူးသော ခပ်ညံ့ညံ့ထဲကပင် ဖြစ်၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက် သူ့မေမေ ဈေးထွက်သွားသည်နှင့် အတာလည်း အသစ်ဖြစ်သော လုံချည်နှင့် အင်္ကျီများကို အမျိုးမျိုးဝတ်ကြည့်ရင်း ပီတိတွေ့ဖြာနေ တော့၏။ ကျေနပ်လောက်မှ အင်္ကျီရော လုံချည်ပါ ခေါက်၍ နေထားတကျ သိမ်းနေရင်းကပင် ထိုအဝတ်အစားလေးမျိုးသည် အဖိုး အဘယ်မျှကျသည်ဟု အတာ သိချင်လာ၏။ သူပေးထားသော ငွေနှင့် မလောက်၍ သူ့မေမေက နောက်ထပ်စိုက်၍ ဝယ်ခဲ့ရသည်ဆိုလျှင် သူ့မေမေအား သူ ကျေးဇူးတင်လို၏။ အကယ်၍ သူ့ငွေက ပိုနေလျှင်လည်း သူပြန်လိုချင်၏။

အကယ်၍ သူ့ငွေပိုသည်တိုင်အောင် ပြန်ရရန် လမ်းမရှိတော့သည်ကိုလည်း အတာ သိ၏။ သို့တိုင်အောင်လည်း ကလေးတို့၏ သဘာဝအတိုင်း အမြတ်တနိုး မှန်အငတ်ခံ၍ စုဆောင်းထားခဲ့ရသည်ဖြစ်၍ နှမြောသလိုလိုရှိနေရှာ၏။ ပြန်ရရန် လုံးဝ မျှော်လင့်ချက်မရှိတော့သည့်တိုင်အောင် အဘယ်မျှလောက် သူ့ငွေပိုလိမ့် မည်ကို မှန်းဆတွက်ချက်နေမိပြန်၏။

ကိုထွန်းအောင်နှင့်အတူ သူပါလိုက်သွား၍ ပထမအကြိမ် သွားဝယ်ကြ စဉ်က ဈေးနှုန်းကို အတာသည် ကောင်းကောင်းကြီးမှတ်မိနေ၏။ ထိုတန်ဖိုးဖြင့် ထား၍တွက်သော် နှစ်ကျပ်ကျော် ပိုလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းမိ၏။ သို့တွေးမိလေ နှမြော လေဖြင့် မျက်ရည်ကလေးပင် မသိမသာ ဝေလာရှာတော့၏။ ချက်ချင်းပင်အဘယ်ပုံ စိတ်ကူးပေါက်လာသည်မသိ ရုတ်တရက် အိမ်ပေါ်မှဆင်းသွားပြီး သိမ်ကြီးဈေး ဘက်သို့လျှောက်သွား၏။ သူ့မေမေ မမြင်စေရန် ဟိုကွယ်သည်ပုန်းဖြင့်ရှုပ်ဆိုင်တွန်း

mg a-ta . com

လုံချည်တန်းအနဲ့ လျှောက်သွားကာ မသိန်းမေ ဝယ်လာသော အဆင်တူ အသား တူများကိုရွေး၍ ဈေးမေး စုံစမ်းပြီးမှ ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်လာခဲ့၏။

စောစောက သူခန့်မှန်းသည့်အတိုင်းပင် သူ့ငွေမှာ နှစ်ကျပ်တစ်မတ်လုံးလုံး ပိုသည်ကို သိခဲ့ရ၏။

‘နှစ်ကျပ်ဆိုရင် ငါ သုံးလလောက်စုတောင်ရချင်မှရမှာ’ ဟူ၍လည်းကောင်း၊

‘နောက်ထပ် ရှပ်အင်္ကျီတစ်ထည်နဲ့ လုံချည်တစ်ထည် ဝယ်မယ်ဆို ဒီပိုက်ဆံနဲ့ လောက်ရဲ့သားနဲ့ မေမေ ဝယ်မလာဘူး’ ဟူ၍ တစ်ဖုံ၊

‘ငါ မေ့လို့ မေမေ့ကို ဝယ်ခိုင်းမိတယ်၊ ငါ့ဘာသာငါ ဝယ်ပြီးမှ အရိုက် ခံလိုက်ရတာက ကောင်းသေးတယ်၊ ခုတော့ ငါ့ပိုက်ဆံ နှစ်ကျပ်တစ်မတ်တောင်’ ဟူ၍ တစ်မျိုး အသံကလေးများပင် ခပ်တိုးတိုးထွက်လာသည်အထိ ရေရွတ်ရင်း တွေးရင်းနှင့်ပင် စိတ်ညစ်သွားသောကြောင့်လားမသိ ခါတိုင်းကဲ့သို့ စာပင်မကျက် နိုင်တော့ဘဲ ရုတ်တရက် အိပ်ပျော်သွားရှာတော့၏။

+ + +

ယနေ့သည် အတာ ကျောင်းသွားရမည့်နေ့ အတန်းတက်ရမည့်နေ့ဖြစ်၏။ လုံချည်သစ် အင်္ကျီသစ်နှင့် သူ့ဘာသာသူ ဆေးဖြူကလေးသုတ်ထားသော ပတ္တမြားနပ်ကိုစီး၍ ပျော်တပြုံးပြုံး ထွက်လာခဲ့ရာမှ လမ်းထိပ်သို့ရောက်သည်နှင့် အတော့မျက်နှာကလေးမှာ သိသိသာသာ ညှိုးသွားရှာ၏။

တောင်ကြည့်မြောက်ကြည့် သတိနှင့်လျှောက်လာခဲ့ရာမှ သူ့အလွန်မှန်း သော ဘခွေးရှိရာ ကုန်စုံဆိုင်ရှေ့သို့ရောက်သည်နှင့် အတာလည်း ဆိုင်ထဲ၌ ဘခွေး ရှိ မရှိကို တစေ့တစောင်း အကဲခတ်လိုက်၏။ ဘခွေး၏အရိပ်အယောင်ကို မတွေ့ရမှပင် စိတ်ချလက်ချ လျှောက်သွားတော့၏။

ကျောင်းသွားတစ်ကြိမ် ကျောင်းပြန်တစ်ကြိမ် ထိုနှစ်ကြိမ်စလုံး ဤဆိုင် ရှေ့ရောက်တိုင်း အတာ စိတ်ထိခိုက်၏။ ဘခွေးကလည်း အတော့ကို မြင်လိုက် သည်နှင့် အနီးသို့ကပ်လာကာ ပခုံးချင်းတိုက်လိုတိုက် ထိပ်ပုတ်ခေါင်းရိုက်လုပ်လို လုပ်နှင့် အမျိုးမျိုး ရန်စလေ့ရှိ၏။

‘မင့်ကို ငါကြောက်ပါတယ်လို့ ပြောထားသားပဲ၊ ငါ့ကို မစပါနဲ့ကွာ’ ဟု မျက်နှာငယ်ကလေးဖြင့် တောင်းပန်သည့်တိုင်အောင်

‘ကြောက်ရင်ရှိခိုး’ ဟု ဘခွေးက ကဲလာပြန်၏။

အေးအေးလူလူနေတတ်သော အတာကမူ အနှောင့်အယှက်ကင်းကင်းနှင့် သွားရလာရလျှင် ကျေနပ်ပြီဟူသော သဘောဖြင့် ဘခွေးအား လက်အုပ်ကလေး ချီ၍ ကန်တော့ခဲ့ဖူး၏။ ထိုအထိ လိုက်လျောခဲ့သည်တိုင်အောင် အတာတွင်

အနှောင့်အယှက်ကား မလွတ်။ ဘခွေးသည် အတုအား ရင်ဆိုင်မိသည်နှင့် အနိုင်ကျင့်လိုက်သည်သာ ဖြစ်၏။

လူမှန်းသူမှန်း သိတတ်သည့် အရွယ်မှစ၍ အရင်းနှီးဆုံးဖြစ်သော သူ့မေမေ ကိုပင် မော့မကြည့်ဝံ့အောင် ကြောက်နေခဲ့ရသည်ဖြစ်သောကြောင့် အတာ တွင် အားငယ်နေ၏။ ကြောက်တတ်သော စိတ်ကလည်း သူ့အား လွမ်းမိုးနေ၏။ သို့ အလျောက်ပင် ဘခွေးက အနိုင်ကျင့်လျှင်လည်းခံရ၏။ ကျောင်းရောက်၍ အခြား သော ကလေးများက ထိုးလားကြိတ်လား ရန်စလား လုပ်လျှင်လည်း ခံရ၏။

ယနေ့လည်း အတာသည် ဘခွေးရန်ကိုကြောက်၍ တထိတ်ထိတ်နှင့် လျှောက်လာခဲ့ရာမှ ဘခွေးကို မတွေ့ရတော့သည်နှင့် စိတ်အေးလက်အေးပင် လျှောက်လာခဲ့၍ ကုန်စုံဆိုင်နှင့် တစ်ဆိုင်ကြားလောက်အရောက်တွင် တစ်စုံ တစ်ဦးက နောက်မှနေ၍ ချေချိတ်လိုက်သောကြောင့် လက်ထောက်လျက်သား လဲကျသွားတော့၏။

အတာလည်း ချက်ချင်းပင် အလူးအလဲထ၍ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်၌ ဟားတိုက်၍ ရယ်နေသော ဘခွေးကို တွေ့ရ၏။ ပထမသော် ကြောက်ရွံ့သော အမူအရာဖြင့် အသနားခံသလိုကြည့်၍ လှည့်ထွက်သွားတော့မည်ကဲ့သို့ ခြေလှမ်း အပြင်လိုက်တွင် တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားသော ထိတွေ့မှုကို ခံစားလိုက်ရသည့် ပမာ အတာသည် ပျာပျာသလဲ ငုံ့ကြည့်မိ၏။ လက်ယာဘက်ခြေသလုံးနှင့် တည့်တည့်ရှိ လုံချည်အနားမှာ တစ်ထွာသာသာခန့် စုတ်ပြီသွားသည်ကို တွေ့ လိုက်ရသည်နှင့် တစ်မျက်နှာလုံး ဖြုန်းခနဲ နီလာ၏။ မျက်ရည်လည်း ဝေလာ၏။

ဘခွေးနှင့် ရင်ဆိုင်မိတိုင်း ကေသရာဇာ ခြင်္သေ့မင်းရှေ့ရောက်နေရသော သမင်ငယ်ကလေးအသွင်သာ ရှိနေခဲ့ဖူးသော အတာလည်း ယခုမူ ခြင်္သေ့မင်း ကိုပင် သုတ်သင်ချေမှုန်းတော့မည်ကဲ့သို့သော ဆင်ပြောင်ကြီး၏ အသွင်သို့ တစ်မုဟုတ်ချင်း ပြောင်းလဲသွားရာမှ အတာလည်း လွယ်အိတ်တဲရီ ပေတံကို ဆွဲထုတ်တဲ့ကာ ဘာတစ်ခွန်းမျှမပြောတော့ဘဲ တဟားဟားရယ်နေသော ဘခွေး အား ရုတ်တရက် လှမ်းရိုက်လိုက်၏။

ကြောက်ကန် ကန်သူတို့၏ ဓမ္မတာအတိုင်းပင် အတာသည် တစ်ချက်နှင့် လည်း အားမရ၊ နှစ်ချက်နှင့်လည်း တင်းမတိမ်နိုင်ဘဲ သဲသဲမဲမဲ ဖိ၍ရိုက်နေတော့၏။ ဘခွေးတွင်မူ အတာအား ပြန်လှန် ထိုးကြိတ်မည့်လက္ခဏာမျိုး မမြင်ရ။

‘ဟေ့ကောင် အတာ တော်တော့ကွ၊ ငါကြောက်ပြီ’ ဟူသော တောင်းပန်သံ နှင့်အတူ လက်နှစ်ဖက်မြောက်၍ ကာကွယ်ရင်းနှင့်ပင် နောက်ဆုံး အော်ငိုရ သည်အထိ ဘခွေး အရေးနိမ့်သွားတော့၏။

သို့တိုင်အောင် အတာက အရိုက်မရပ်သေး။ အားပါးတရ ရိုက်နှက်လျက်

ပင် ရှိနေသေးသည့်အခိုက် ကုန်တိုက်ထဲမှ တရုတ်တစ်ယောက် ပြေးထွက်လာပြီး ဘခွေးကို ဆွဲ၍ ကြားဝင်လိုက်မှ အတာ အရိုက်ရပ်တော့၏။

သူ့ဆိုင်မှလူကို ရိုက်ရကောင်းလားဟု ထိုတရုတ်က ရန်မူမည်စိုးသည်နှင့် အတာလည်း ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် စုတ်သွားသော သူ့လုံချည်ကလေးကို ငဲ့၍ ကိုင်ပြရင်း

‘ပေါက်ဖော်ကြီး ဒီမှာကြည့်ပါ။ သူလုပ်လို့ လုံချည်စုတ်သွားပြီ၊ အိမ်ပြန်ရင် ကျွန်တော့်အမေ ကျွန်တော့်ကို သေအောင်ရိုက်မှာဗျ သိလား၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် သူ့ကို’ ဟူသော အတုစကားမှ မဆုံးသေးမီပင်

‘အေး ငါသိတယ်လေ၊ ဒီကောင် အားကြီးဆိုးတယ်၊ သူ ခဏခဏ ဒီလိုပဲလုပ်တယ်၊ မင်းကိုလဲ လုပ်တယ်၊ တခြားကလေးတွေကိုလဲ သူအားကြီး နိုင်ချင်တယ်၊ ခု မင်း သူ့ကိုချတယ်နော်၊ အများကြီးကောင်းတယ်’

ထိုတရုတ်လည်း သို့ပြောရင်းကပင် တရုံ့ရုံ့ငိုနေသော ဘခွေး၏ ထိပ်ကို တဂေါက်ဂေါက်ခေါက်၍ ဆွဲခေါ်သွားရင်း

‘ကောင်လေး၊ မင်းသွားတော့’ ဟူ၍ပင် ချိုသာစွာ လှည့်၍ ပြောသွား သေးတော့၏။

အတာလည်း စုတ်သွားသော လုံချည်နှစ်စကို ခေါက်တုံ့ တုတ်၍ချည် လိုက်ပြီးမှ ကျောင်းဘက်သို့ ဆက်၍ လျှောက်သွား၏။ သုံးလေးလှမ်းမျှသာ လှမ်းရသေးသည် ထုံးချည်ထားသော လုံချည်အောက်ပိုင်းနှင့် လမ်းလျှောက်ရ သည်မှာ ခိုးလိုးခုလုရှိလှသောကြောင့် ချည်ထားသော အထုံးကိုဖြေလျက် အပေါ် နှင့်အောက် လှန်၍ ဝတ်လိုက်၏။

ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် လျှောက်သွားသော အတာလည်း စုတ်သွားသော လုံချည်အတွက် သူ့မေမေသိက ရိုက်လားနှက်လား လုပ်တော့မည်ကို တွေးမိ တိုင်း စိတ်လေးနေမိသော်လည်း သူ မော်မကြည့်ဝံ့အောင် ကြောက်ခဲ့ရသော ဘခွေးက ‘မင်းကို ငါကြောက်ပါပြီ’ ဟု လက်မြောက် အရှုံးပေးသည်အထိ အောင်ပွဲခံခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကို တွေးမိပြန်သောအခါ၌ သူ့မေမေ ရိုက်တော့မည့်ကိစ္စ သည်ပင် အရေးမကြီးတော့သလို မေပျောက်သွားတော့၏။

ယခုထက်ထိသော အတာ၏ တစ်သက်တာအဖို့၌ ယနေ့လောက် ပျော်သောနေ့သည် မရှိခဲ့ပေ။ သူ့အား ကျောင်းစအပ်သည့်နေ့က ပျော်သော ပျော်ခြင်း မျိုးနှင့် မတူ။ ယနေ့ သူဝမ်းမြောက်သည်မှာ အရသာတစ်မျိုးလို ဖြစ်နေ၏။

အတာမှာ ဘခွေးကို နှိမ်နင်းခဲ့ရသော ပြဿနာကြောင့် သူ့ကျောင်းရောက် ချိန်၌ ဘုရားပင် ရှိခိုးပြီးနေကြပြီဖြစ်၏။ နေ့လယ် မုန့်စားလွှတ်လိုက်သည့်

ဆိုလျှင်ပင် အတာလည်း ယနေ့အဖို့၌ အောင်ပွဲရခဲ့သည်နှင့်အမျှ အပျော်ကြီး ပျော်နေသောကြောင့် ယခင်နည်းတူ တစ်ပဲစား၍ နှစ်ပြားစုရန်ပင် သတိမရ တော့ဘဲ ခေါက်ဆွဲသုပ်ရော မုန့်ဟင်းခါးအပြင် ရေခဲပေါက်စီပါ ခြောက်ပြားဖိုး စလုံး တပြုံးပြုံးနှင့် သုံးပစ်လိုက်တော့၏။

စားသောက်ပြီး၍ အတန်းထဲသို့ ဝင်သွားချိန်၌ အခြားအတန်းသားများ သည် ထိုင်ခုံများအပေါ်တွင် ပြေးကာလွှားကာဖြင့် ‘သူခိုးပြာတာ’ ကစားနည်းမျိုး ကစားနေကြ၏။ သူခိုးလုပ်သူရော ပြာတာလုပ်သူပါ လက်ထဲတွင် ပေတံကိုယ်စီ ဖြင့် ဓားခုတ်သလို ယှဉ်ခုတ်နေကြ၏။

‘ဟေ့ အတာ မင်းပေးတံ ခဏပေးစမ်း’

ယခင် ယခင်ကဆိုလျှင် မည်သူက တောင်းသည်ဖြစ်စေ အတာသည် မပေးချင်ပါဘဲ သူ့ပေတံကို ထုတ်ပေးခဲ့ရသည်သာ ဖြစ်၏။ မပေးပြန်လျှင်လည်း အထိုးအကြိတ် ခံရ၏။ ပေးလိုက်လျှင်လည်း ပေတံတစ်ခုလုံး ပိန်ချိုင့်ပျက်စီး ရ၏။ သို့ ပျက်စီးခဲ့သောကြောင့်လည်း သူ့မုန့်ဖိုးနှင့် အသစ်ဝယ်ခဲ့ရသည်မှာ လေးကြိမ်ထက်မနည်း ရှိခဲ့ပြီဖြစ်၏။

ယခုလည်း အသစ်လောက်နီးနီး ကောင်းသောပေတံကို သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်က လာ၍တောင်းပြန်လေပြီ။ သို့သော် အတာကား ဤတစ်ကြိမ်၌ အညံ့မခံ။ ဘခွေးကောင်းမှုကြောင့် ကြောက်စရာရှိလျှင် ပြူး၍ ခြောက်တတ်သည့် သဘောကို သိလာပြီဖြစ်သော အတာလည်း ခပ်မာမာပင်။

‘ဘာလိုပေးရမှာလဲကွ’ ဟု ပြောလိုက်သည်နှင့် ထိုသူငယ်က အတာ၏ အင်္ကျီရင်ဘတ်ကို ဆတ်ခနဲဆွဲကိုင်ရင်း

‘ပေးမလား မပေးဘူးလား၊ မင်း ဒါပဲပြော’

မသုံးရသေးသောကြောင့် သံချေးတက်သလို ရှိနေခဲ့ပြီး၊ ဘခွေးအပေါ်တွင် ယနေ့ သုံးခဲ့ရ၍ ထက်နေပြီဖြစ်သော သတ္တိကို အတာသည် တစ်ဆက်တည်း ပြလိုက်ချင်၏။ သို့နှင့် အတာလည်း သူ့ရင်ဘတ်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော ထို လူငယ်၏ လက်ကို ခပ်သွက်သွက် ပုတ်ချလိုက်ပြီးမှ

‘မပေးဘူးကွာ၊ မင်း ဘာလုပ်မလဲ’

သို့မေးရင်းကပင် အတာသည် လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်၍ မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် မေးလိုက်မှ ထိုသူငယ်လည်း ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွား တော့၏။

ယနေ့သည် အတောအဖို့ ထူးခြားသော နေ့ဖြစ်၏။ ကြောက်တတ်လျှင် ဖြို၍ခြောက်တတ်သည့် သဘောတရားကို နားလည်လာ၏။ ညှင်းတိုင်းခံလျှင် ခံတိုင်း ညှင်းတတ်သည်ကိုလည်း သဘောပေါက်လာ၏။

‘မင်းတို့ ငါ့ကို ရန်မစနဲ့နော်၊ ငါ ဟိုတုန်းက အတာမဟုတ်ဘူးကွ၊ မင်းတို့ကိုလဲ ငါ ဘာမှမလုပ်ဘူး၊ ငါ့ဟာငါ အေးအေးနေရင်လဲ မင်းတို့ ငါ့ကို အနိုင်မကျင့်နဲ့ ဒါပဲ’ ဟူ၍ပင် မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် ပြောဝံ့လာသည်အထိ အတာတွင် အသိတရား တိုးနေ၏။

ထိုနေ့မှစ၍ နောက်ပိုင်းရက်များတွင်မူ အတာအား အမြဲတမ်းအနိုင်ကျင့်သူများပင် မလေးမခန့် မလုပ်ဝံ့။ ဘခွေးသည်ပင် အတာ့ကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် မျက်လွှာချ၍ အဝေးမှ ရှောင်သွားလေ့ရှိ၏။ သို့သော် အတာကမူ ရန်စခြင်း၊ အနိုင်ကျင့်ခြင်း လုံးဝမရှိ။ ခပ်အေးအေးပင် ဘာသိဘာသာ သွားလာနေခဲ့၏။

ကျောင်းပိတ်သော နေ့တစ်နေ့၊ အတာကလေး လမ်းထိပ်သို့ထွက်လာခိုက် ကွမ်းရာဆိုင်ဘေးတွင် ထိုင်၍ မှိုင်နေသော ဘခွေးကို တွေ့ရသည်နှင့် ‘ဟေ့ ဘခွေး’ ဟု ခေါ်လိုက်သည်ကို ဘခွေးလည်း ပြူးပြူးပျာပျာ မော်ကြည့်ရာမှ ကြောက်ရွံ့သောအမူအရာဖြင့်

‘မင့်ကို ငါ ဘာလုပ်လို့လဲကွ’

‘အေးပါ၊ မင်းကမှ ဘာမှမလုပ်ဘဲ ငါကလဲ ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ မင်းမှိုင်နေတာလဲ’ ဟု အတာက ကရုဏာသံဖြင့်မေးရင်း ပြုံးပြလိုက်မှပင်

‘ငါတို့ထောင်ကဲက ရိုက်လို့ပါကွာ’ ဟု ပြောရင်း ဘခွေးက ကျောက်ကို လှည့်၍ပြ၏။ မြင်ရသောအရိုးများမှာ ကြောက်ခမန်းလိလိ ပေါက်ပြဲလုနီးပါး ညိုမည်း ဖောင်းရောင်နေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် စိတ်ထိခိုက်သွား၍လောမသိ၊ အတာ့မျက်နှာကလေးမှာ သိသိသာသာပင် ညှိုးကျသွားတော့၏။

‘ဘာဖြစ်လို့ ရိုက်တာလဲကွ’

‘မနက်က ငါ့ကို ဈေးထဲခိုင်းလိုက်တာကို ငါက ဓာတ်ရထား လျှောက်ခိုစီးနေတာ မိသွားတာနဲ့ ငါ့ကို ရိုက်လဲရိုက်တယ်၊ မနက်စာလဲ ထမင်းမကျွေးဘူးတဲ့ကွ’

‘ဟင် ဒါဖြင့် မင်း ထမင်းစားရသေးဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လား’

‘အေးကွ၊ ငါ သိပ်ဆာတာပဲ၊ ဒါကြောင့် ငါ့ စိတ်ညစ်ပြီး ဒီမှာ လာထိုင်နေတာ’

အတာလည်း ဘခွေးအား သနားသွားသည့်အမူအရာဖြင့် အတန်ကြာ တွေ့ကြည့်နေပြီးမှ

‘ဒါဖြင့် မင်း မြေပဲကြော်နဲ့ ဆန်ပြုတ် သွားသောက်ပါလားကွ၊ နှစ်ပြားဖိုးဆို ဝတာပဲ၊ ငါလဲ တို့အမေက ထမင်းဖိုးပေးရင် အဲဒီဆန်ပြုတ်ပဲ သွားသောက်တယ်’

‘ငါ့မှာမှ ပိုက်ဆံမရှိဘဲကွ’

‘ငါပေးမယ်လေ၊ ရော့’

ပြောပြောဆိုဆို အတာလည်း မုန့်စားမည်ဟု ယူ၍ ထွက်လာသော ပိုက်ဆံနှစ်ပြားကို ဘခွေးအား လှမ်းပေးလိုက်တော့၏။ တစ်ကြိမ်က သူ့အား အကြီးဆုံးသော အနှောင့်အယှက်ပေးခဲ့သည့် ရန်သူတစ်ယောက်ဟူ၍ ဘခွေးအပေါ် တွင် သဘောမထားတော့ဘဲ အလွန်ခင်မင်သော သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ပမာ ဤသို့ပင်သဒ္ဒါရက်ရောစွာဖြင့်သူ့မုန့်စားမည့်ပိုက်ဆံနှစ်ပြားကိုပေးလိုက်ချေသေး၏။

အတာတွင် ဤကဲ့သို့ နှစ်လိုဖွယ်ရာသော စိတ်ထားကလေးများ ရှိနေသည်မှာ ယခုမှမဟုတ်။ လူမှန်းသိစအချိန်ကတည်းကပင် ခွေးကလေး ကြောင်ကလေးများကို နီးနီးကပ်ကပ် တွေ့ရသောအချိန်နှင့် သူ တစ်စုံတစ်ရာ စားနေခိုက် ကြုံလျှင် ရက်ရက်ရောရော ကျွေးပစ်တတ်၏။

တစ်ခါကလည်း ပြင်ပမှ ကလေးတစ်ယောက် လောက်လေးနှင့်ပစ်လိုက်သဖြင့် ရင်အုပ်ကိုထိမှန် ဒဏ်ရာရလာသော စာကလေးတစ်ကောင်သည် သွေးရူးသွေးတန်းနှင့် အတာတို့အိမ်ထဲသို့ စွတ်ဝင်လာကာ မီးဖိုဆောင်ထဲတွင် တဖျပ်ဖျပ်လူးလဲနေသည်ကို အိမ်သာတက်ရန်အလာတွင် အတာကတွေ့သဖြင့် ပျာပျာသလဲကောက်ယူပြီး တတ်သလောက် မှတ်သလောက် ထုံး နနှင့် စသည်တို့ဖြင့် ပြုစုကုသပေးကာ ကောင်းစွာ ပျံ့သန်းနိုင်သည်အထိ သုံးရက်လုံးလုံး အစာရေစာပါ တိုက်ကျွေးသောအားဖြင့် အသက်တစ်ချောင်းကို ကယ်ခဲ့ဖူး၏။

ထိုမျှသာမက အသေးအမွှားဖြစ်သော ပုရွက်ဆိတ်၊ ပိုးဟပ် အစရှိသော သက်ရှိသတ္တဝါကလေးများ၊ ရေလေ့ ရေစည် စသည်တို့ထဲသို့ ကျနေသည်ကို တွေ့လျှင်လည်း တယုတယဆယ်၍ ဘေးကင်းရာသို့ ပို့လွှတ်ပေးတတ်၏။ လမ်းဘေး ရေမြောင်းများထဲ၌ သေလုမြောပါး ရေနစ်နေသည့် ကြွက်ကလေး များကိုလည်း အတာ မကြာခဏ တွေ့တတ်သေး၏။ ဤလို တွေ့တိုင်းလည်း အတာသည် မည်မျှပင် နံစော်နေသော ရွံ့ပုပ်များဖြင့် ရွံ့စရာကောင်းနေသည် ဖြစ်စေ သူတစ်ထူး၏ အသက်ကို မရအရ မြောင်းထဲဆင်း၍ ကယ်ခဲ့သည်သာ ဖြစ်၏။

ဤလို သက်ရှိသတ္တဝါသာ မဟုတ်၊ သက်မဲ့ဖြစ်သော သစ်ပင် ပန်းပင် ကလေးများ ညှိုးနွမ်းနေသည်ကိုတွေ့လျှင် အတာ စိတ်မကောင်းဖြစ်တတ်၏။ သူတို့၏ အိမ်ရှင်ဖြစ်သော ပွဲကတော်ကြီး စိုက်ပျိုးထားသည့် ပန်းပင်ကလေး များ ညှိုးခြောက်နေသည်ကိုမြင်လျှင် အတာ မနေတတ်၊ ရေခပ်၍ လောင်း၏။ မြေကြီးရှာ၍ ဖြည့်ပေးတတ်၏။

သို့လျှင် ကြင်နာတတ်သောစိတ်၊ သနားတတ်သောစိတ်၊ ကိုယ်ချင်းစာ တတ်သော မွန်မြတ်လှသည့် အတုစိတ်ကလေးများကြောင့်ပင် အတာအား ကြီးစွာသော ကောင်းကျိုးချမ်းသာသည် အမှန်မုချ ပေးလိမ့်မည်ဟု အတုစိတ်ထားကို သိသူတိုင်းက သို့လျှင် နိမိတ်ဖတ်ကြ၏။

အတာကလေး ဒုတိယတန်းသို့ရောက်ခဲ့၍ ဆယ်ရက်မျှပင် မကြာသေးမီ ဆရာမက အတုအား မော်နီတာ ခန့်လိုက်တော့၏။ အတာ အတန်းတက်စက ဒုတိယတန်းတွင် စာမေးပွဲကျ၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ကျောင်းသားနှစ်ယောက်နှင့် ကျောင်းသူ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှိ၏။ ထိုအထဲတွင် အသက် ဆယ့်တစ်နှစ် ခန့်အရွယ် ကျောင်းသားတစ်ယောက်ပါလျက် သူသည် မူလကတည်းက အတန်းမော်နီတာ ဖြစ်၏။

ဆရာမက အသက်ကြီးသည်ကို အကြောင်းပြု၍ မော်နီတာခန့်ထား သော်လည်း ဆရာမသည် လူဟောင်းလည်းဖြစ်၊ အသက်လည်းကြီးသော သူငယ် အစား ထိုသူငယ်ထက် အသက် လေးနှစ်နီးပါးငယ်သော အတုအား ရွေး၍ မော်နီတာခန့်လိုက်သဖြင့် ထိုသူငယ်သည် ဆရာမအားလည်းကောင်း၊ အတု အားလည်းကောင်း မကျေမနပ် ဖြစ်ခဲ့၏။

အတာတွင် ထူးခြားသော စိတ်ထားကလေးတစ်ခု ရှိ၏။ မျက်စိထဲ၌ အမြင်မတော်သည်ကို တွေ့လျှင် သူနှင့်ဆိုင်သည်ဖြစ်စေ၊ မဆိုင်သည်ဖြစ်စေ ဝင်၍ လုပ်ကိုင် ပြုပြင်တတ်၏။ နံနက် ကျောင်းကိုရောက်သည်နှင့် ကျောက် သင်ပုန်းကြီး၌ ပေနေလျှင်ဖြစ်စေ၊ လွန်ခဲ့သောရက်က ရေးထားသည့် မလိုတော့ သောစာများ ရှိနေလျှင်ဖြစ်စေ၊ အတာသည် ဆရာမ၏ အံ့ဆွဲထဲမှ ဒတ်စတာ (ဘောပျက်) ကို ထုတ်၍ ပြောင်သွားသည်အထိ ပွတ်တိုက် သုတ်သင်လေ့ရှိ၏။ အတန်းသားများ၏ စားပွဲကုလားထိုင်များ ရွဲ့စောင်းနေလျှင်လည်း နေသားတကျ ဖြစ်အောင် စီရွှေထားတတ်၏။

စိန်လှဆိုသူ ယခင် မော်နီတာဟောင်းမှာမူ အတာလောက် လာဘ်မမြင်၊ ခိုင်းမှသာ လုပ်လေ့ရှိသောကြောင့် အလိုက်သိ၍ အကင်းပါးပြီး သွက်လက်ချက်ချာ ရှိလှသော အတာအား မော်နီတာအဖြစ် ဆရာမက မြှောက်စားလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

မိန်းကလေးကျောင်း ဖြစ်သောကြောင့်လည်း သောကြာနေ့တိုင်း ညနေဘက် နေ့တစ်ဝက်သည် မိန်းကလေးများ အပ်ချုပ်ပန်းထိုး သင်ကြား ရသော အချိန်အဖြစ် သတ်မှတ်ထားသည်ဖြစ်ရာ သို့ မိန်းကလေးများ အပ်ချုပ် ပန်းထိုး သင်ကြားနေကြသည့် အချိန်ပိုင်းတွင် ယောက်ျားကလေးများက ဆရာမ ပေးထားသည့် ကျောင်းစာတစ်ခုခုကို ရေးသား ဖတ်ရှုနေကြရ၏။

အတာတို့အတန်းတွင်မူ မုန့်စားလွတ်ချိန်ရောက်သည်နှင့် ဆရာမသည် အတွက်ပုစ္ဆာရော အဖြေပါ အသင့် ရေးသားထားသည့် စာရွက်တစ်ခုကို အတာ အား ပေးအပ်ထား၏။ ကျောင်းပြန်တက်သည်နှင့် ဆရာမသည် ယောက်ျား ကလေးတိုင်းကို

‘မင်းတို့အားလုံး အတုစကား နားထောင်ရမယ်၊ သူရေးခိုင်းတာတို့

ရေး၊ သူဖတ်ခိုင်းတဲ့စာကို ဖတ်ကြ၊ အတော့စကားကို နားမထောင်တဲ့လူကို မမ
စကား နားမထောင်တဲ့လူလိုပဲ သဘောထားပြီး မမ ခေါ်ရိုက်မယ်၊ မှတ်ထားကြ’
ဟူသော သြဝါဒဖြင့် ရှိသမျှ ယောက်ျားကလေးများကို အတာနှင့် လွဲထား
လိုက်ပြီး ဆရာမကမူ အတန်း၏ ထောင့်တစ်နေရာသို့ မိန်းကလေးများကို
စုခေါ်သွားပြီး ဇာထိုး ပန်းချုပ် သင်ပေးလေ့ရှိ၏။

စာသင်ခန်း၏ အခြားသော ထောင့်တစ်နေရာတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော
ယောက်ျားကလေးများမှာကား အတာကိုယ်တိုင် ကျောက်သင်ပုန်းကြီးတွင်
ရေးပေးထားသည့် အတွက်များကို တကုန်းကုန်း ထိုင်၍ တွက်နေကြ၏။
အတာကိုယ်တိုင်ကသော် ဘာမျှမလုပ်ရဘဲ ထိုယောက်ျားကလေးများကို ထိုင်
ကြည့်ရင်း စကားမများရန်၊ အတွက်ခိုးမချရန်၊ မဆော့ရန်ကိုသာ ထိန်းသိမ်း
ပေးရ၏။

‘ဟေ့ အတာ၊ အတွက်နံပါတ် ၄ က အဖြေဘယ်လောက်လဲကွ ဟင်၊
ငါ့ကို ပြောပြပါလား’ ဟု အချို့သော ကျောင်းသားများက ခက်သောပုစ္ဆာအတွက်
အတော့အား ချော၍ အဖြေတောင်းကြ၏။ သို့သော် အတာက မပေး။ သူ့အချစ်ဆုံး
သူငယ်ချင်းများကိုပင် ပြမပေးဘဲ

‘သူတို့တော့ အဖြေရအောင်တွက်ပြီး မင်းကို အဖြေမှန်ပြပေးမယ်ဆိုရင်
ဘယ်တရားမလဲကွ၊ သူတို့လို ရအောင်တွက်ပေါ့’ ဟု ပြောရင်း မှားလာလျှင်
ကြက်ခြေခတ်ပစ်သည်သာ ဖြစ်၏။ သို့လျှင် အတာသည် တည်ကြည်၏။
ဖြောင့်မတ်၏။ မည်သူ့ကိုမျှ မျက်နှာမလိုက်ဘဲ တရားသဖြင့်သာ လုပ်လေ့ရှိ၏။

ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် စိတ်ရင်းကောင်းသူကလေး ဖြစ်သည့်အတိုင်းလည်း
ဂဏန်းသင်္ချာညံ့သော ကျောင်းသားကလေး သုံးယောက်ကိုမူ တစ်နေရာသို့
သီးသန့်ခေါ်ယူပြီး အတာကိုယ်တိုင် တွက်ပုံတွက်နည်းများကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်
သင်ပြပေးတတ်၏။ အတာသည် ဤလို ရှေ့ဆောင်ရှေ့ရွက်လုပ်ရသောအဖြစ်ကို
အလွန်ပျော်၏။ စိတ်ဝင်စား၏။ ဝါသနာလည်းပါ၏။

ယင်းကဲ့သို့ အတာကလေး ကျောင်းတွင်ပျော်သလောက် အိမ်ပြန်ရောက်
လျှင်မူ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ပျော်လှသည်ဟူ၍ တစ်ခါမျှ ရှိခဲ့ဖူးသည်မရှိ။
တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုသောအကြောင်းကြောင့် စိတ်ညစ်ရရှာ၏။

တစ်ခါတစ်ရံ အတာကလေး ကျောင်းမှပြန်ရောက်ပြီးနောက် ည ခုနစ်
နာရီ ရှစ်နာရီ ထိုးသည့်တိုင်အောင် ကိုထွန်းအောင်ရော မသိန်းမေပါ အိမ်သို့
ပြန်မရောက်သေးဘဲ ရှိတတ်သောကြောင့် အတာတွင် ထမင်းဆာသော်လည်း
ဘာမျှမတတ်နိုင်။ သူ့မေမေတို့ ပြန်အလာကိုသာ လည်ပင်းတရှည်ရှည်ဖြင့်
မျှော်နေရရှာ၏။ မသိန်းမေတို့ ဇနီးမောင်နှံ ညနေ ခြောက်နာရီပွဲ ရုပ်ရှင်ကြည့်လိုလျှင်

များသောအားဖြင့် အိမ်သို့ ပြန်မလာတော့ဘဲ ကိုထွန်းအောင် ရုံးမှအပြန် ဈေးသို့ ဝင်ရန် မှာထားပြီး ဈေးမှပင် တစ်ခါတည်း ဆိုင်သိမ်း၍ ရုပ်ရှင်သို့တစ်ဆက်တည်း သွားတတ်ကြသည်ဖြစ်ရာ အတာမှာလည်း ည ကိုးနာရီခွဲလောက်အထိ မသိန်းမေ တို့ ပြန်မလာသည့်တိုင်အောင် အဆာခံ၍ စောင့်နေရ၏။

ရံဖန်ရံခါဆိုသလိုလည်း ရုပ်ရှင်မှအပြန် တစ်ဆိုင်ဆိုင်ဝင်၍ ထမင်းစား သောက်ပြီးမှ ပြန်သောရက်များတွင်မူ ဆယ်နာရီသာသာလောက်တွင်မှ ပြန်ရောက် တတ်၏။ ထိုအချိန်ထိမူ အတာ စောင့်နိုင်သည်ကနည်းပြီး ဆာဆာနှင့်ပင် သူ ပြောလေ့ရှိသည့်အတိုင်း ရေအဝသောက်၍ အိပ်ချလိုက်သည်က များ၏။

ကျောင်းသားဘဝ ရောက်သည်မှစ၍ အတာတွင် အနည်းဆုံး တစ်မတ် ငါးပဲလောက်ကား အမြဲစုထားပြီးသား ရှိတတ်သော်လည်း ဆာလွန်းမက ဆာသည့် နေ့များမှတစ်ပါး သူ့ပိုက်ဆံနှင့်သူ ထမင်းစားရမည်ကို သူ့အလွန် နှမြော၏။ သူ ပိုက်ဆံစုသည်မှာ ထမင်းနှင့် မုန့်စားရန် မဟုတ်။ ကျောက်တံ ခဲတံမှအစ အင်္ကျီ လုံချည် ဖိနပ် ဤမည်သော သူ့တွင် လိုအပ်သော ပစ္စည်းများ ဝယ်ရန်သာ စုဆောင်းခြင်းဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့်ပင် အငတ်ခံ၍ စုခဲ့သော ပိုက်ဆံဖြင့် ဝယ်မစားဘဲ ထပ်၍ အငတ်ခံပြီး ထိုပိုက်ဆံကိုပင် ပြန်၍စုသလို ဖြစ်နေတော့၏။

မနေနိုင် မထိုင်နိုင်လောက်အောင် ဆာသောအခါများတွင်သာ အတာ သည် ဘခွေးအား တစ်ခါက ပြောခဲ့ဖူးသည့်အတိုင်း မြေပဲကြော် ဆားဖြူးနှင့် ဆန်ပြုတ်အဖြူထည်ကို နှစ်ပြားဖိုး အလွန်ဆုံးသာ ဝယ်လေ့ရှိ၏။ ဆာလွန်းမက ဆာ၍ သို့ သူ့ပိုက်ဆံနှင့် သူဝယ်စားပြီးတိုင်းလည်း

‘ငါမေ့လို့ ဝယ်စားမိတယ်၊ ရေသောက်ပြီး အိပ်လိုက်ရကောင်းသား၊ ခု ငါ့မတ်စေလေး ပျက်သွားပြီ၊ နှစ်ပြား လျော့သွားပြီ’ စသဖြင့် တွေးတောရေရွတ်ရင်း တဖျစ်တောက်တောက် နှမြောနေတတ်ပြန်၏။ ဤလိုသူ့ပိုက်ဆံနှင့်သူ စားရ၍ သာ နှစ်ပြားထဲ သုံးသည်မဟုတ်။ မသိန်းမေ ကိုထွန်းအောင်တို့ တစ်ဦးဦး အချိန်မီ ပြန်ရောက်၍ ထမင်းဖိုးတစ်ပဲပေးလျှင်လည်း အတာသည် မြေပဲကြော်နှင့် ဆန်ပြုတ်၊ အကြာကွေးနှင့်ဆန်ပြုတ် ဖောဖောသီသီရသော တရုတ်ဆိုင်သို့သာ ဦးတည်ပြေးလေ့ ရှိ၏။ စားလျှင်လည်း နှစ်ပြားဖိုးပင်။ ပိုသောနှစ်ပြားကို အမြတ်တနိုးထား၍ စု၏။ လက်ရှိ သုံးမှုနှင့် ခြောက်ပြားတွင် ထိုနှစ်ပြားထည့်လိုက်၍ ငါးမူးဖြစ်သွား လျှင်သူ့အလွန်ပျော်၏။ ပျော်သလောက်လည်း ထိုအထဲမှပဲသွားမည်ကိုကြောက်၏။

မသိန်းမေက သားအရင်းဖြစ်သော အတာကလေးအပေါ်တွင် မည်သို့ သဘောထားသည်ကို ယခုတိုင် မှန်းဆ၍ မရနိုင်သေး။ ဘေးလူအနေဖြင့် မြင်ရ သည်မှာမူ သည်းအူ နာလောက်အောင်ပင် ကြင်နာမှုကင်းမဲ့သလို ဖြစ်နေတော့၏။

ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း အတာတွင် သူလို လူမမယ်ကလေးတစ်ယောက်အဖို့ ညစာ ထမင်းတစ်နပ်သည် ပြဿနာလိုဖြစ်နေ၏။

‘မသိန်းမေ၊ ကောင်လေးကို ထမင်းဖိုး ပေးလိုက်ဦးလေဗျာ’

ကိုထွန်းအောင် အိမ်တွင်ရှိက ဤလို သတိပေးဖော်ရသဖြင့် တော်သေး၏။ မသိန်းမေ တစ်ယောက်တည်းသာရှိပြီး တစ်ဦးတလေနှင့် စကားကောင်းနေခိုက် နှင့် ကြုံနေသော် အတာ အဘယ်မျှ ဆာနေစေကာမူ ထမင်းဖိုး မတောင်းဝံ့။ မယောင်မလည် ကိုယ်ယောင်ပြရင်းသာလျှင် အချိန်ကုန်နေတတ်၏။ မသိန်းမေ သတိရ၍ ပေးမှသာ အပြေးကလေး သွားဝယ်စားရ၏။

တစ်ကြိမ်ကမူ မသိန်းမေတို့ ဘယ်သွားနေကြသည်ဟူ၍ မသိ။ ကိုးနာရီ ထိုးသည်တိုင်အောင် ပြန်မရောက်ကြသေးသော ညတစ်ည၊ မခင်သက်တို့ ညီအစ်မတစ်သိုက် ထမင်းစားနေကြခိုက်နှင့် အိပ်တော့မည်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက် ဖြင့် အတာ နောက်ဖေးထွက်ခိုက် ကြိုကြိုက်သွားသည်တွင်

‘ဟဲ့ အတာ၊ နင့်မိထွေးကော ပြန်မလာသေးဘူးလား၊ အသံလဲ မကြား ရဘူး’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ မလာကြသေးဘူး မမသက်’

‘နို့ နင်ကော ထမင်းစားပြီးပလား’

သို့ မခင်သက် မေးလိုက်သည်ကို အတာ ရုတ်တရက် မဖြေ။ ယောင် တွေတွေ လုပ်နေသောကြောင့်

‘လာခဲ့ လာ၊ မမတို့နဲ့ ဝင်စားလိုက်၊ နင့်မိထွေးက ဘယ်အချိန်မှ ပြန် လာမယ် သိတာမဟုတ်ဘူး၊ အင်း တော်တော်ခက်တဲ့ မိန်းမကြီးပဲ၊ သားသမီး ရယ်လို့ နည်းနည်းကလေးမှ ဂရုမစိုက်ဘူး’

ဤလို တစ်ဆက်တည်း ညည်းညူရင်း အတာအား ထမင်းခေါ်ကျွေး၏။ ထမင်းစား၍ အတာကလေး ပြန်တက်သွားပြီးနောက် အိပ်ပျော်သွားသလောက် အရှိတွင်မှ မသိန်းမေတို့ ပေါက်လာသဖြင့်

‘အင်း ဒေါ်ဒေါ်တို့လုပ်ပုံ သိပ်ကောင်းတာပဲ’ ဟု မခင်သက်က မနေ နိုင်လွန်းသည်နှင့် ဤလိုစကား စလိုက်သောကြောင့်

‘ဘာတုံး မခင်သက်ရဲ့၊ ညည်းဥစ္စာက အလန့်တကြားကြီးပါလား’

‘ဟုတ်ပါဘူး၊ ဒေါ်ဒေါ်တို့ ခုလို သွားချင်ရာသွားပြီး ပြန်ချင်မှ ပြန် ရင်လဲ ကလေးကို ထမင်းဖိုးလေး ဘာလေး ပေးထားခဲ့ဖို့ကောင်းတယ်’

‘အေး ငါလဲ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခု ပေါ်လာတာနဲ့ အိမ်တောင် ပြန် မလာနိုင်ဘူး၊ ဘယ်မလဲ အတာကော’

ပြောလိုက်သောစကားတွင်သာ ဝန်ခံသလိုနှင့် နောင်တရသယောင်

အဓိပ္ပာယ်မျိုး ဆောင်နေသော်လည်း မျက်နှာထားမှာမူ သိသိသာသာပျက်နေ၏။
နောက်ထပ် မခင်သက်က ဘာမျှ ဆက်မပြောနိုင်မိပင် မသိန်းမေလည်း
ခပ်သုတ်သုတ် လှည့်တက်သွားတော့၏။

‘ကဲ အခုလိုပြောခံရတော့ ကောင်းသလား ဟင်၊ ကျုပ် အတန်တန်
ပြောတယ်၊ အိမ်မပြန်ဘဲနဲ့ ဟိုသွား ဒီသွား သွားချင်ရင်လဲ တစ်ခါထဲ ကိစ္စ
ပြီးအောင် ကောင်လေးကို ညစာအတွက်ပါ ပေးပေးထားပါလို့’

အထပ်ခိုးပေါ်ရောက်သည်နှင့် ကိုထွန်းအောင်က သို့လျှင် နှစ်ကိုယ်ကြား
သံဖြင့် အပြစ်တင်လိုက်သည်ကို

‘တော်တော့ ကိုထွန်းအောင်၊ ဒီအကြောင်း နောက်ထပ် မဆက်နဲ့တော့’

‘အဖြစ်က ဆိုးလွန်းလို့ ပြောတာဗျ၊ ခင်ဗျားအဖို့တော့ ဘာအရေးလဲ
မအေအရင်းမို့၊ ပြောစရာရှိတော့ ပထွေးကို ထိခိုက်လာမယ်၊ ကျုပ်ကို ပြောကြ
မှာဗျ၊ သိလား’

‘တော်တော့လို့ ကျွန်မ ပြောနေတယ်နော်၊ ဘာလဲ မိုးကြီးချုပ်မှ ရန်ဖြစ်
ချင်သလား၊ ဟုတ်လား’

မသိန်းမေ၏ မျက်နှာထားတွင် ခုနစ်အိမ်ကြား အော်တော့မည်ကဲ့သို့
သော အရိပ်အရောင် ပေါ်လာသည်တွင်မှ ကိုထွန်းအောင်လဲ သက်ပြင်းရှည်ချ၍
စကားစ ဖြတ်လိုက်ရတော့၏။

ဤကိစ္စကို ဤမျှနှင့် ဤမှာပင် ပြီးစေချင်သလောဟု မသိန်းမေ၏
ဆန္ဒကို ကိုထွန်းအောင် အကဲခတ်မှားခဲ့၏။

နံနက် မိုးလင်း၍ ထုံးစံအတိုင်း အတာကလေး လက်ဖက်ရည်ဝယ်ပြီး
ပြန်လာသည်နှင့်ပင် မသိန်းမေလည်း တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရသည့်မျက်နှာထား
ဖြင့် အတာအား သူ့အဖိုးသို့ ခေါ်ယူလိုက်၏။

‘ညက နင် ထမင်းဘယ်မှာစားသလဲ’

မသိန်းမေက အံ့ကြိတ်သံနှင့် မေးလိုက်သောကြောင့် အတာတွင်
အတော်ကြီး ထိတ်လန့်သွားရှာ၏။

‘မမသက်တို့က ခါကျွေးလို့ အတာ ဆာတာနဲ့’

‘နင့်ကို ငါ ဘာမှထားသလဲ၊ ဘယ်သူက ဘာကျွေးကျွေး ငါမသိဘဲ
မစားရဘူးလို့ ဘယ်နှစ်ခါရှိပလဲ ငါပြောထားတာ၊ ဟင်’

မှန်၏။ သူတစ်ထူးစားနေသည်ကို မမျှော်ရ၊ ကျွေးတိုင်းလည်း မစားရ
ဟူသော ပညတ်ချက်ဖြင့် မသိန်းမေက အတာအား ဆုံးမထားဖူး၏။ သို့သော်
ထမင်းဆာနေချိန်၌ ခေါ်ကျွေး၍စားသည်မှာမူ အပြစ်မရှိဟု အတာက ယူဆ၏။

‘ဒါဖြင့် နောက်ကို အတာ ဘယ်တော့မှ မစားတော့ပါဘူး မေမေ’

‘ခုမှ မစားတော့ပါဘူးလား’

မသိန်းမေလည်း သို့မေးရင်းကပင် အတာ၏ပေါင်တွင်းကြောကို ဆွဲလိမ် လိုက်၏။ တစ်ချက်တည်းသာ လိမ်ရုံမဟုတ်ဘဲ ဆွဲလိမ်လျက်သားပင် ကိုင်ထားပြီးမှ

‘ငါ့အရှက်ကိုခွဲတဲ့ အမျိုးယုတ် ဟင်၊ နင် နောက်ကို ဘယ်သူ ဘာ ကျွေးကျွေး စားဦးမလား’

‘မစားပါဘူး မေမေ’

နာလွန်းသဖြင့် မျက်ရည်များ ဖြိုင်ဖြိုင်စီးကျလာရာမှ အတာသည် ရှုံ့ရှုံ့ မဲ့မဲ့နှင့် ပြန်ဖြေလိုက်သည်ကို

‘တိုးတိုးပြော ကာလနာလေး၊ အသံမထွက်နဲ့’ ဟု ပိတ်ပင်ရင်း မလွတ် သေးသော ပေါင်တွင်းကြောကို ထပ်လိမ်လိုက်ပြန်သဖြင့် အတာကလေးတွင် အသက်အောင်၍ ကြိတ်ကာ မျက်စိစုံမှိတ် အနာခံနေရရှာ၏။

ထိုအပြုအမူအတွက် ဝင်စွက်ရကောင်းနိုးနိုးဖြင့် မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက် စိတ်လက်မကောင်းဖြစ်နေသော ကိုထွန်းအောင်လည်း ယခုမူမနေနိုင်တော့သည့် အတိုင်း

‘မသိန်းမေ၊ ခင်ဗျား တယ်ခက်ပါလား ဟင်’

‘ရှင် ဝင်မပြောနဲ့၊ မပြောနဲ့ဆို ဘာမှ မပြောနဲ့၊ ဒါ ကျွန်မ ဆုံးမနေတာ’

‘ဘာလဲ မှားတာက ခင်ဗျားဗျ သိလား၊ ကလေးကို ဆုံးမဖို့ မလိုဘူး၊ ခင်ဗျာကိုယ် ခင်ဗျား ဆုံးမ’

မသိန်းမေက စကားအနေဖြင့် ဘာမျှ မပြောတော့ဘဲ မျက်ဆံတပြူးနှင့် ရူးရူးရှဲရှဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သောကြောင့်

‘ကဲ ခင်ဗျား ဆုံးမတာဆိုရင်လဲ ပါးစပ်နဲ့ပြောဗျာ၊ ပေါင်တွင်းကြော ဆွဲထားတဲ့ လက်ကိုလွှတ်လိုက်၊ ကလေးအသား နုနုကလေး ဘယ်ခံနိုင်မှာ လဲဗျ’ ဟု စိတ်ကို မထိန်းနိုင်တော့သည့်အလား ကိုထွန်းအောင်လဲ အနီးသို့ ကပ်သွားပြီး မသိန်းမေ၏လက်ကို ဆွဲဖယ်လိုက်၏။ ကိုထွန်းအောင် စိတ်ဆိုး မှန်းလည်းသိ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း အတော့ငိုသံကို မကြားစေလိုသောကြောင့် မသိန်းမေလည်း အသာတကြည်ပင် အလျှော့ပေးလိုက်ပြီးမှ

‘သေသေချာချာ နားထောင်၊ နောက်ကို ဘယ်သူပဲမေးမေး၊ ထမင်း စားပြီးပလား ဆိုရင် စားပြီးပြီး မပြီးပြီး ပြီးပြီလို့ ပြောရမယ်၊ ခေါ်ကျွေးရင်လဲ ဘယ်တော့မှ ဝင်မစားရဘူး၊ ကြားရဲ့လား’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ဒါပဲ၊ နောက်တစ်ခါ ဒီထမင်းကိစ္စနဲ့ ငါ့အရှက်ခွဲရင်တော့ နင့်ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြမယ်ဆိုတာ ကြည့်’

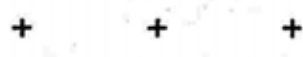
‘ဒါဖြင့် ညစာထမင်းဖိုးကိုပါ မနက်ကတည်းက ပေးထားခဲ့ပါလား မေမေရဲ့’

အကယ်၍ မသိန်းမေသာ သားသမီးကို ကြင်နာ ယုယတတ်သည့် အခြားသော မိခင်မျိုးဖြစ်လျှင် (ဝါ) သားသမီးအား ရင်းရင်းနှီးနှီး တီတီတာတာ ဆက်ဆံခွင့်ပေးသူဖြစ်လျှင် အတာသည် အထက်ပါအတိုင်း ပြောလိုက်မိမည်သာ ဖြစ်၏။ ဤသည်မှာလည်း စင်စစ် မိဘကို အာခံသည့် သဘောမျိုး မဟုတ်။ တရားနည်းလမ်းမကျသည့် မသိန်းမေ၏ အကြင်နာကင်းမဲ့လှသော အပြုအမူနှင့် အပြောအဆိုအတွက် အချက်ပိုင်ပိုင်ကလေး ပြောလိုခြင်းသာ ဖြစ်၏။

ဤလို ပေါင်တွင်းကြောကလေး ပွန်းလှမတတ် ဆွဲလိမ် ကြိမ်းမောင်းကာ လုံးဝ အဓိပ္ပာယ်မရှိသော စည်းကမ်းချက်များဖြင့် ချုပ်ချယ် မာန်မဲလိုက်ပြီးမှ အဘယ်သို့သော စိတ်မျိုး ဝင်လာပြန်သည်မသိ၊ မသိန်းမေလည်း ကုတ်ကုတ် ကလေး ထိုင်၍ မျက်ရည်သုတ်နေသော အတာကလေးအား အတန်ကြာ တွေ့ကြည့်နေပြီးမှ မူးစေ့ကလေးတစ်စေ့ ပစ်ပေးလိုက်ရင်း

‘သွားမအမ်းနဲ့တော့၊ တစ်မူးလုံးပဲယူ’

မသိန်းမေလည်း အတာအား သနားသွားဟန်တူ၏။ ပေးနေကျထက် နှစ်ပြားပို၍ ပေးကာ ကြည့်ကြည့်သာသာပင် ညနေ ကျောင်းမှ ပြန်လာက ဘုရား ညောင်ရေအိုးများ ဆေးကြောထားရန် မှာရင်း ဈေးထွက်ရန် ဆင်းသွားတော့၏။ မသိန်းမေ၏ သဘောထားမူမှန်ကို အကဲခတ်ရန်အတွက်မှာ ယခုထိ ခက်နေ သေး၏။

ဆိုခဲ့ပြီးဖြစ်သည့်အတိုင်း အတာသည် နံနက်တိုင်း မုန့်နှင့် ထမင်းဖိုးအဖြစ် ရသော ခြောက်ပြားအနက်မှ တစ်နေ့လျှင် နှစ်ပြားမှန်မှန်စုခဲ့၏။ ပထမတန်း တွင် နေရစဉ်က ကျောက်တံ ခဲတံ စသည်များကို တစ်ပြားစ နှစ်ပြားစသာ သူ့စုထားသည့် ပိုက်ဆံထဲမှ ရက်ဝေးဝေးခြားပြီး ထုတ်နုတ် သုံးစွဲခဲ့ရသောကြောင့် သူ့ပိုက်ဆံ လျော့သွားသည်မှာ မသိသာလှသော်လည်း ယခု ဒုတိယတန်း အရောက်တွင်မူ ပထမတန်းတုန်းကထက် အကုန်အကျကလေး ပိုလာ၏။

လေ့ကျက် ရေးသားရသည့် သင်ခန်းစာ ဘာသာရပ်ဦးရေက တိုးလာ သည်နှင့်အမျှ အမျိုးမျိုး အမယ်မယ် ရေးရသည်ဖြစ်ရာ ကျောက်တံရော ခဲတံပါ ပို၍ ကုန်လေ၏။ ထိုနှစ်မျိုးသာမဟုတ်။ မကြာခဏဆိုသလို ကော်ပီစာအုပ် ကလည်း ဝယ်ရသေး၏။ ကော်ပီစာအုပ်မှာ နှစ်ပြားတန်မှ အများဆုံး တစ်မူး အထိသာ တန်သည့် အမျိုးအစားကို သုံးရသည်ဖြစ်သောကြောင့် ကိုထွန်းအောင်ကို

ပြောလျှင် တစ်နည်းနည်းဖြင့် ဝယ်ပေးမည်သာ ဖြစ်သည်ကို အတာ သိ၏။
သို့သော်လည်း သူ ကိုထွန်းအောင်အား ပြောရမည်ကို အားနာသလိုဖြစ်နေ၏။

လဆန်း ၁ ရက်နေ့ ညနေတိုင်း ကိုထွန်းအောင်သည် ရုံးမှ ပြန်လာသည်
နှင့် ကျောင်းလခအတွက် ငွေနှစ်ကျပ်ကို အတာအား ဦးဦးဖျားဖျားပေးထားလေ့
ရှိ၏။ ဤသည်ကို ကိုထွန်းအောင်က လွယ်လွယ်ပင် ပေးသလော၊ ရှားပါးသော
ငွေအဖြစ် သဘောထား၍ ပေးသလောဟု အတာမသိသော်လည်း အတာကိုယ်၌
ကမူ နှစ်ပြားစီလီ၍ စုနေရသူဖြစ်သည့်အတိုင်း နှစ်လကျော်ကျော်စုမှ ရမည့်ငွေ
အဖြစ် ဧရာမတန်ဖိုးဟုယူဆ၏။ သို့လျှင် အတာ့အဖို့ နှစ်လကျော်စုမှ ရမည့်ငွေ
ကို ကိုထွန်းအောင်က လစဉ်မှန်မှန် ပေးနေသည် ဖြစ်သောကြောင့် ကော်ပီစာအုပ်ဖိုး
ခဲတံဖိုး စသဖြင့် နောက်ထပ် တောင်းရန်မှာ အားနာ လျှာလေးဖြင့် အတာတွင်
ပြောမထွက်နိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။

‘ကိုထွန်းအောင် ပိုက်ဆံတစ်မူးလောက် ခဏပေးစမ်းပါ၊ လန်ခြားခ
ပေးချင်လို့’ မသိန်းမေက တစ်ခါတစ်ရံ တောင်းတတ်၏။

‘တစ်မူးမရှိဘူး မသိန်းမေ၊ ဒီနေ့အဖို့တော့ ကျုပ် တစ်ပဲပဲ ချမ်းသာတယ်’
ဤသို့ ကိုထွန်းအောင်က ပြန်ပြောတတ်သည်ကို အတာသည် မကြာခဏ
ကြားရဖူး၏။ သို့ဖြစ်လျှင် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် အကင်းပါး၍ အလိုက်သိ
တတ်သော အတာ့အဖို့၌ ကိုထွန်းအောင်ထံမှ ကော်ပီစာအုပ်ဖိုး တစ်ပဲ တစ်မူး
တောင်းရန် အဘယ်မှာ လျှာသွက်နိုင်ပါတော့အံ့နည်း။

‘တစ်လ နှစ်ကျပ်၊ နှစ်ကျပ်တောင် ငါ့အတွက် သူ့ကျောင်းလခ ပေးရတာ
နည်းတာမဟုတ်ဘူး’ ဟူသော သိတတ်မှုကလေးဖြင့် အတာသည် ထိုထိုလိုအပ်သမျှ
ကျောင်းသုံးပစ္စည်း ကလေးများကို သူ့စုငွေထဲမှပင် ထုတ်၍ ဝယ်လေ့ရှိ၏။ သို့
အလျောက်လည်း သူ့စုငွေမှာ အဝင်နှေးသလောက် အထွက်က သွက်နေတော့၏။
ဤအရေးထဲတွင် အတန်းသား သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်တလေက ပါလာသော
မုန့်ဖိုးပိုက်ဆံ ကျပျောက်သွားသည်ဟု အတာသိလျှင်လည်း မနေတတ်၊ တစ်ပြားစ
နှစ်ပြားစ ဖဲ့၍ မုန့်ဝယ်ကျွေးတတ်သေး၏။

တစ်ခါတစ်ရံ ဆရာမက ရှာလပတ်ရည် မှာခိုင်းပြီး ပိုက်ဆံပေးရန် မေ့နေ
သောအခါများ၌လည်း အတာသည် သူ့အိတ်ထဲမှ စိုက်ထုတ်ပေးရတတ်သေးလျက်
ဆရာမက လုံးလုံး သတိမရလျှင် ထိုပိုက်ဆံ ဆုံးရ၏။ သူကမူ ဆရာမအား
သတိလည်း မပေး၊ ပြန်လည်း မတောင်းတော့ပေ။

နေ့စဉ်ရသော ခြောက်ပြားအနက်မှ အတာသည် ယခင်က နှစ်ပြားသာ
စုသော်လည်း ယခုမူ သုံးပြားမှ တစ်ပဲအထိ မရ ရအောင် စု၏။ နံနက်ပိုင်းတွင်
မုန့်ကို လုံးဝ ဝယ်မစားဘဲ နေ့လယ်မုန့်စားလွတ်မှပင် များများရသော ပုစွန်

ခြောက်မှုန့် ဖြူးထားသည့် ခေါက်ဆွဲကြော် သို့မဟုတ် အာလူးဟင်းနှင့် ပလာတာ အစရှိသော အဆာခံသည့် သရေစာများကိုသာ နှစ်ပြားဖိုးမျှနှင့် အဝစားလေ့ရှိ၏။ ပိုက်ဆံစုချင်သည့်စိတ်က ပြင်းထန်လွန်းသောကြောင့် စနေ တနင်္ဂနွေ၊ ကျောင်းနှစ်ရက်ပိတ်သည်ကိုပင် စိတ်ထဲမှ မကျေမနပ်ချင်သလို ဖြစ်လာ၏။ ကျောင်းနှစ်ရက်ပိတ်သောကြောင့် သူ့တွင် မုန့်ဖိုးတစ်ပဲ လျော့ သွားသည် မဟုတ်ပါလော။

ညဘက်တွင်လည်း သူ့မေမေပေးသော ထမင်းဖိုးတစ်ပဲအနက်မှ တစ်ပြား လောက်ဖြစ်စေ၊ မရအရ စုလိုက်ချင်သေး၏။ ကံစွပ်သွား၍ သူထမင်းဝယ်မစား ရသေးမီ မခင်သက်တို့ ညီအစ်မအနက် တစ်ယောက်ယောက်က အတာအား လမ်းထိပ်ခေါ်သွားပြီး တစ်ခုခု ဝယ်ကျွေးလိုက်သည်ဆိုလျှင် ထိုညအဖို့ ထ၍ ကျွမ်းထိုးတော့မလောက် အတာ ဝမ်းမြောက်သွားလေ့ရှိ၏။ ဤညလိုမျိုးနှင့် ကြိုလာမှု အတာ တစ်ပဲလုံး စုမိသွားတော့၏။

တစ်ခါတစ်ရံ မသိန်းမေ စိတ်ကူးပေါက်၍ ထမင်းရော ဟင်းပါ ချက် သည့်နေ့တွင်မူ အတာ ဝဝလင်လင်စားခွင့်ကြို၏။ သို့စားရသည့်အခိုက်တွင်သာ တဝတပြီနှင့် ပျော်ပျော်ကြီး စားလိုက်ကာ စား၍ပြီးသည်နှင့်

ထမင်းဖိုးရတော့မည် မဟုတ်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ ထိုညအဖို့ သူစုမည့် အထဲမှ တစ်ပြား နှစ်ပြား လျော့သွားတော့မည်ကို တွေးမိလျက် စိတ်ကလေး မသက်မသာ ရှိနေရှာတတ်ပြန်၏။

သို့လျှင် အစားထက် အစုဘက်တွင်သာ စိတ်ပြင်းထန်ခဲ့သည့်အလျောက် မစားရက် မသောက်ရက်ဘဲ ကျစ်၍ စုခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ကြာသော် အတာတွင် အာဟာရဓာတ်ယုတ်လာ၏။ အင်အားလည်း ဆုတ်လာ၏။ အသားအရည်လည်း ပိန်ခြောက် ကြိုလိုလာတော့၏။ အိပ်ရာထဲလဲ၍ နာဖျားမကျန်း မဖြစ်သေး သည်ပင် အတာအဖို့ ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်ကဲ့သို့ ရှိနေတော့၏။

အတာသည် စိတ်ကောင်းနှလုံးကောင်းရှိသူကလေး ဖြစ်သည့်အတိုင်း ကောင်းသောအကျိုးသည် အမှန်မုချ သူ့ကို ပေးလိမ့်မည်သာဖြစ်၏။

‘မမ ဘာစားမလဲ ဟင်၊ ကျွန်တော် မှာပေးမယ်လေ’

အတာသည် နေ့လယ် မုန့်စားလွှတ်တိုင်း အခြားသော ကျောင်းသား များကဲ့သို့ မုန့်တန်းရှိရာသို့ ကဆုန်ပေါက်မပြေးဘဲ ရှေးဦးစွာ သူ့ဆရာမ အနီးတွင် ရပ်၍ သို့လျှင် ကူညီလိုသောစိတ်ထားဖြင့် မေးလေ့ရှိ၏။ ဆရာမ မှာခိုင်းသည့် အစားအစာကို ပျာပျာသလဲ ပြေး၍ ယူလာတတ်၏။ ဆရာမ ဖြစ်သူ စားသောက်ပြီး၍ ပန်းကန်ခွက်ယောက်များ ပြန်ပို့ပြီးစီးမှ သူ့ဝမ်းအတွက် မုန့်တန်းသို့ သွားစားလေ့ရှိ၏။ ညနေ ကျောင်းလွှတ်လျှင်လည်း ဆရာမ၏

လွယ်အိတ်၊ ကော်ဖီဘူး စသည်တို့ကို အတာကိုယ်တိုင် သယ်ပိုး၍ ကားဆိပ် အထိ လိုက်ပို့ပေးလေ့ရှိ၏။

ဤလို ကူညီသည်မှာလည်း အတာသည် ဆရာမထံမှ ဘာမျှ အလိုရှိ၍ မဟုတ်။ မွန်မြတ်သော ဓာတ်ခံ စိတ်မှသာ ပေါက်ဖွားလာတတ်သည့် တစ်ဖက် သားအား ကူညီလိုခြင်း၊ အလိုက်သိခြင်း၊ ရိုသေထိုက်သူကို ရိုသေလေးစား တတ်ခြင်း အစရှိသော လူမှုရေးရာကို စေတနာကောင်းဖြင့် ဆောင်ရွက်နေခြင်း သာ ဖြစ်၏။ စေတနာသည် အကျိုးပေးတတ်၏။ ကောင်းသော စေတနာရှိသူ ကို ကောင်းသောအကျိုး ပေးတတ်၏။

သို့ကြောင့်ပင် စေတနာကောင်းသော အတာ၊ တစ်ဖက်သားကို ကူညီ လိုစိတ် ရှိသည့်အတာ၊ အလိုက်သိတတ်သော အတာအား ဆရာမသည် တစ်နေ့တခြား ချစ်လာ၏။ ချစ်သည်နှင့်အမျှလည်း

‘အတာ အဲဒီပိုတဲ့ ပိုက်ဆံထဲက မင်း နှစ်ပြားယူ၊ မုန့်ဝယ်စား’ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊

‘ကဲ အတာရေ၊ ဒီနေ့တော့ မမ မုန့်ဟင်းခါးစားမယ်၊ ဘူးသီးကြော်နဲ့ တစ်ခွက် ယူခဲ့နော်၊ မင်းလဲ တစ်ခွက်စား၊ ပိုက်ဆံ မမပေးမယ် ဟုတ်လား’ ဟူ၍ တစ်မျိုး။

အတာ၏ သန့်ရှင်းရိုးသားသော စေတနာသည် အတာကလေးအား အကျိုးပေးလျက် ရှိ၏။ ဤကဲ့သို့ ဆရာမက ပေးကမ်း ကျွေးမွေးလေ မုန့်ဖိုး အကုန်အကျသက်သာလေဖြင့် အတာတွင် စုငွေကလေး တိုး၍ တိုး၍ လာတော့၏။

သို့ သူစုသော ပိုက်ဆံကလေး တစ်နေ့တခြား တိုးလာသလောက် ကုန်စရာအပေါက်အလမ်းကလည်း ပေါ်၍ ပေါ်၍ လာပြန်၏။ ရာသီမှာ ဆောင်းဝင်ခဲ့ပြီဖြစ်သောကြောင့် အတာတွင် နံနက်စောစော ကျောင်းသွားရင်း ဝတ်ရန် အနွေးထည်ကလေး လိုလာ၏။ အမှန်လည်း လို၏။ အတာကိုယ်၌ ကလည်း အခြားသော အတန်းသားများနည်းတူ ဘလေးဇာကွတ် အင်္ကျီ မဝယ် နိုင်သည့်တိုင်အောင် ဆွယ်တာလေးတစ်ထည်လောက်ကိုမူ ဝတ်ချင်၏။ တစ် ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ် ဆိုသကဲ့သို့ အချမ်းလည်းလုံ အများသူငါကဲ့သို့လည်း ဆွယ်တာကလေးနှင့် လှလှပပ ကျောင်းတက်ချင်ရှာ၏။

ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ မသိန်းမေအား ပိုက်ဆံအပ်၍ အဝယ်မခိုင်းတော့ဘဲ သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် စွပ်ကျယ်ဆိုင်တန်းသို့သွားကာ အပေါ်စား ဂျပန်လုပ် ဝှမ်းခံ ဆွယ်တာတစ်ထည်ကို သူ့ကြိုက်ရာအဆင်ရွေးပြီး ငါးမတ်တိတိ ပေးဝယ်ခဲ့၏။ သို့သော် ထိုဆွယ်တာအင်္ကျီကို အိမ်အရောက် တစ်ပါတည်း ယူမလာဝံ့။

‘ဒီဆွယ်တာလေး ၂၅ လမ်းထဲက ကျွန်တော့်ဟာကျွန်တော် သွားဝယ်

mggy.com

လာခဲ့တယ်၊ အဲဒါမမသက် ယူထားလိုက်ပါနော်၊ မေမေတို့ ပြန်လာမှ ကျွန်တော့် ပို့ မမသက်က ဝယ်ပေးတာဆိုပြီး မေမေတို့ရှေ့မှာ ခေါ်ပေးပါ၊ ဟုတ်လား၊ နို့မို့ ဆိုရင် မေမေက သူ့ကို အသိမပေးဘဲ ဘာလို့ ဝယ်ရသလဲဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို ရိုက်နေလိမ့်မယ်’

မခင်သက်တို့ ဆိုင်ဝင်၍ အတာသည် ဤလိုပြောရင်း ဆွယ်တာအင်္ကျီ ကလေးကို ပေးအပ်ခဲ့ရသေး၏။

ဤမျှသော အသက်အရွယ်နှင့် ဤလို အသိတရားရှိပြီး ဤသို့လျှင် အရွယ်နှင့်မမျှအောင် ကိုယ့်ကြံ့မှာ ကိုယ်ဖန်တီးနေသူ လူလိမ္မာကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ပါလျက် ဤကဲ့သို့ ကိုယ့်ပိုက်ဆံနှင့်ကိုယ် ဝယ်ဝတ်သည်ကိုပင် ဤမျှလောက် သူ့မေမေကို ကြောက်နေရသည်မှာ တရားလွန်သည်ထက်ပင် မကောင်းလေခြင်း ဟု မခင်သက်တို့တစ်စုက ရင်ထုမနာ ဖြစ်မိကြ၏။

‘ခုလို မင်းဟာမင်း ပိုက်ဆံစုပြီး ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဝယ်ဝတ်တယ်ဆိုတော့ မမသက်သာ မင့်အမေဆိုရင် မျက်ရည်ကျမတတ် ဝမ်းသာမိမှာပဲ အတာရယ်၊ အင်း မင်းဖြစ်ပုံများနယ် မကောင်းလိုက်တာ’

လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ညည်းညူမိရင်း မခင်သက်လည်း အတာဆွယ်တာထုပ် ကလေးကို မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့် ယူထားလိုက်ရတော့၏။

တစ်နေ့သော် သူရသည့် မုန့်ဖိုးခြောက်ပြားအနက်မှ နှစ်ပြားကို အိမ်တွင် စုထားခဲ့သဖြင့် သူ့အိတ်ထဲတွင် ပဲစေ့တစ်စေ့သာ ပါလာ၏။ ထိုနေ့ကလည်း အတန်းပိုင်ဆရာမ နေမကောင်းသဖြင့် ခွင့်ယူထားသောနေ့ဖြစ်ရာ မုန့်စား လွတ်သည်နှင့် သူ့ဆရာမအတွက် ဘာမှဝယ်ပေးစရာမလိုသည့်အတိုင်း ခေါက် ဆွဲကြော်ဆိုင်သို့ ဦးတည်ထွက်လာခဲ့ပြီး အသင့်ထုပ်ထားသော ခေါက်ဆွဲကြော် ထုပ် တစ်ထုပ်ကိုယူ၍ ဆိုင်ရှင်အဒေါ်ကြီးအား ပဲစေ့ကလေးကို လှမ်းပေး လိုက်၏။

ကျောင်းလွတ်စ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဆိုင်ဟူသမျှတွင် ကျောင်းသူကျောင်း သားများဖြင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေ၏။ ခေါက်ဆွဲကြော်ဆိုင်တွင်လည်း ဆယ့်လေး ငါးယောက် ဝိုင်းအုံ ရှုပ်ထွေးနေသဖြင့် ဆိုင်ရှင်သည် အတာပေးသော ပဲစေ့ကို မူးစေ့အထင်ဖြင့် ပိုက်ဆံခြောက်ပြား ပြန်အမ်းလိုက်၏။

ပထမသော် အတာသည် ပိုက်ဆံခြောက်ပြားကို ကြောင်တွေတွေ ကြည့်နေမိ၏။ သူပေးလိုက်သည်မှာ ပဲစေ့ဖြစ်လျက် အဒေါ်ကြီးက မှား၍ ပိုအမ်းလိုက်သည်ကို အတာ သေသေချာချာ သိ၏။ ပိုသောပိုက်ဆံကို ပြန်ပေး ရကောင်းနိုး၊ ယူသွားရကောင်းနိုးဖြင့် သူ့တွင် ချိတုံချတုံ ဖြစ်နေပြီးမှ

‘တစ်ပဲဆိုရင် ငါ နှစ်ရက်လောက်စုမှရမှာ ကိစ္စမရှိဘူး၊ ငါ ယူသွားမယ်’

ဒါ ခိုးတာမှ မဟုတ်ဘဲ'

ပိုက်ဆံရှားသည်ကိုလည်းကောင်း၊ မက်မောရမည်ကိုလည်းကောင်း ကောင်းကောင်းကြီး သိနေသော အတာလည်း ပိုက်ဆံခြောက်ပြားကို အိတ်ထဲသို့ ခပ်သုတ်သုတ်ထည့်ရင်း ခေါက်ဆွဲဆိုင်အနီးမှ လှည့်ထွက်လာခဲ့၏။

လူအေးကလေး အတာသည် အေးအေးနေ၍ အေးအေးစားတတ်သူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ခေါက်ဆွဲထုပ်ကလေးကို ကိုင်၍ သူစားနေကျနေရာဖြစ်သော ဆောင်တော်ကူးပန်းပင်အောက်သို့ လျှောက်လာပြီး ခေါက်ဆွဲထုပ်ကို ဖြေလိုက်၏။ ယခင်ယခင် အခါများကကဲ့သို့ အတာသည် သွက်သွက်လက်လက် မရှိလှဘဲ တစ်စုံတစ်ရာအတွက် သူ့စိတ်ထဲတွင် လေးနေသလို ထင့်နေသယောင်ဖြင့် အမူအရာမှာ ကြောင်တွေတွေ့ရှိလှတော့၏။

ထိုတစ်စုံတစ်ရာအတွက် ဆိုသည်မှာ အခြားမဟုတ်။ ခေါက်ဆွဲသည် အဒေါ်ကြီးက ပို၍အမ်းလိုက်သော ပိုက်ဆံတစ်ပဲပင် ဖြစ်၏။ ထိုပိုက်ဆံတစ်ပဲကို အဒေါ်ကြီး ပို၍အမ်းလိုက်စဉ်က အတာသည် သိလျက်နှင့်ပင် လိုချင်သောကြောင့် ယူလာခဲ့၏။ နှစ်ရက်တိတိ မုန့်လျှော့စား၍ စုမှ ရမည်ဖြစ်သော ပိုက်ဆံတစ်ပဲကို ယခုလို လွယ်လွယ်ကလေးရသဖြင့် သူဝမ်းသာသလိုလိုလည်း ရှိခဲ့ပြီးမှ ယခုမူ အဘယ်သို့သော အကြောင်းကြောင့် ထိုပိုက်ဆံအတွက် စိတ်ထင့်နေရလေသနည်း။

နံနက် ကျောင်းတက်၍ ဘုရားရှိခိုးပြီးတိုင်း တာဝန်ကျသူ ဆရာမက ဆုံးမ ဩဝါဒပေးလေ့ရှိ၏။ ထိုထိုဩဝါဒ တရားစကားများထဲတွင် သူတထူး၏ ပစ္စည်းကို မခိုးရ၊ သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို ပိုင်ရှင်မသိဘဲနှင့် တိတ်တဆိတ် မယူရ၊ ကျောက်တံ ခဲတံ စသည်များ ကောက်ရလျှင်ပင် မိမိတို့ဆိုင်ရာ အတန်းဆရာမကို ပေးအပ်ရမည် အစရှိသော ဆုံးမစကားများကို အမြဲတမ်း ထည့်ပြောလေ့ရှိ၏။

အတာလည်း ယခု ခေါက်ဆွဲ တမြို့မြို့စားနေရင်းကပင် ထိုထိုဩဝါဒ စကားများကို နားထဲတွင် ကြားယောင်လာပြီး တစ်ဆက်တည်းဆိုသလိုပင် အတာ တွေးနေမိ၏။

ခေါက်ဆွဲသည် အဒေါ်ကြီးက ပိုအမ်းလိုက်သော ပိုက်ဆံတစ်ပဲကို သူယူခဲ့ ရာ၌ တစ်စုံတစ်ဦး၏ ပိုက်ဆံကို ခိုးရာရောက်သလော၊ သို့မဟုတ် ပိုင်ရှင် မသိဘဲနှင့် တိတ်တဆိတ် ယူရာရောက်သလော စသဖြင့် သူ၌ အပြစ် ရှိ မရှိကို သူ တွေးကြည့်၏။ သူ့အတွေးတွင် ပေါ်လာသော အဖြေကား ရှင်းနေ၏။ အတာသည် ထိုပိုက်ဆံတစ်ပဲကို လိုချင်သောကြောင့်ပင် ယူလာခဲ့ သည်ဖြစ်၍ သူ အပြစ်ကင်းမည့်ဘက်ကိုသာ လု၍ တွေး၍ အပြစ်မရှိဟု သူ ဆုံးဖြတ်၏။

သူသည် ခေါက်ဆွဲသည် အဒေါ်ကြီးထံမှ ခိုးခြင်းလည်းမဟုတ်၊ မသိဘဲနှင့် တိတ်တဆိတ် ယူလာခြင်းလည်း မဟုတ်ဘဲ အဒေါ်ကြီးကပင် ကျေကျေနပ်နပ်

မှား၍ အမ်းလိုက်ခြင်းသာဖြစ်သောကြောင့် သူနှင့်ထိုက်၍ သူရသည်ဟု အဖြေ ထုတ်၏။

သို့လျှင် သူ၌ လုံးဝ အပြစ်မရှိဟု အဖြေထုတ်၍ ဆုံးဖြတ်ပြီးသော်လည်း သူ့စိတ်ထဲတွင် စောစောကကဲ့သို့ ကြည်ကြည်လင်လင် မရှိလှဘဲ ထိုပိုက်ဆံ တစ်ပဲအတွက်ပင် သူ့ရင်ထဲ၌ လေးနေ၏။ ထိုကိစ္စကိုသာ ထပ်ခါတလဲလဲ တွေးနေမိ၏။ ကျောင်းတက်၍ အတန်းထဲရောက်သည့်တိုင်အောင် သူ့စိတ်မှာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မရှိသေးဘဲ အဆိုပါ ပိုက်ဆံတစ်ပဲကို ထုတ်ကြည့်လိုက် တွေးလိုက်ဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံလည်း အတန်ကြာအောင် ငေးနေမိ၏။

‘မကောင်းဘူး မကောင်းဘူး၊ ဒီပိုက်ဆံတစ်ပဲဟာ ငါ့ကို အလကား စိတ်ညစ်အောင် လုပ်နေတာပဲ’

အတာသည် ဤသို့လည်း ဝမ်းထဲမှကြိတ်၍ ရေရွတ်နေမိ၏။ ထိုပိုက်ဆံ တစ်ပဲကို ထုတ်ကြည့်လိုက် တွေးလိုက်ဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံလည်း အတန်ကြာအောင် ငေးနေမိ၏။

‘ဒီလို ငါယူလာတာ ငါ့မှာ အပြစ်ရှိမှာပဲ၊ ဒါကြောင့် ငါ့ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေတာ ထင်ပါရဲ့၊ ဟုတ်မှာပဲ၊ ဒီပိုက်ဆံတစ်ပဲ ငါ့အိတ်ထဲရောက် ကတည်းက ငါ မပျော်ဘူး၊ စိတ်ညစ်နေသလိုပဲ’

အတာသည် ဝမ်းထဲမှပင် သူ့ကိုယ်သူ ပြောနေပြန်၏။ ပစ္စည်း တစ်စုံ တစ်ခု ကောက်ရလျှင်ပင် ပိုင်ရှင်ကို ရအောင်ရှာ၍ ပြန်ပေးရမည်။ သို့မဟုတ် မိမိတို့ဆိုင်ရာ ဆရာမကို ပေးအပ်ရမည်ဟူသော ဆုံးမစကားကို အတာ သတိရ လာပြန်၏။ ဘုရားရှိခိုး၍ ပြီးတိုင်းလည်း တာဝန်ခံဆရာမသည် ကျောင်းသား ပေါင်းစုံ ကောက်ရ၍ ပေးအပ်ထားသော ကျောက်တံ၊ ခဲတံ၊ စာအုပ်၊ ရင်ထိုး၊ ဆံညှပ်၊ ဖောင်တိန် အစရှိသော ပစ္စည်းများကို စာခြင်းတစ်ခုဖြင့် ထည့်ယူလာ ပြီး ပစ္စည်းပျောက်သူများ လာယူကြရန် မကြာခဏဆိုသလို ကြေညာလေ့ရှိသည် ကိုလည်း အတာ မြင်ယောင်လာ၏။

‘ဟုတ်တယ်၊ ကောက်ရတဲ့ပစ္စည်းတောင် ပိုင်ရှင်ကို ရှာပြီး ပြန်ပေးရတယ် ဆိုတော့ မသိလို့ မှားပြီးအမ်းတဲ့ ပိုက်ဆံကိုလဲ ပြန်ပေးရမှာပဲ၊ ပိုင်ရှင်ကိုလဲ ငါ သိတယ်၊ ရှာစရာတောင် မလိုဘူး၊ ငါ ပြန်ပေးမယ်’

ဤပုံစိတ်ကူးကလေး ပေါက်လာသည်နှင့် အတာသည် ငေါက်ခနဲ ထလာတဲ့ကာ အတန်းစောင့်ဆရာမအား ခွင့်တိုင်၍ ထွက်သွားတော့၏။

ကျောင်းတက်ပြီး၍ ဆယ်မိနစ်မျှသာ ရှိသေးသောကြောင့် ဈေးသည်များ မပြန်ကြသေး။ တစ်ယောက်မုန့်နှင့် တစ်ယောက် လဲလှယ်စားရင်း စကား လက်ဆုံကျနေကြခိုက် အတာ ရောက်သွားပြီး ခေါက်ဆွဲသည် အဒေါ်ကြီးရှေ့

တွင် ထိုင်လိုက်သဖြင့်

‘ဘာလဲ ကလေး၊ ခေါက်ဆွဲလား၊ ကုန်သွားပြီကွယ်၊ နက်ဖြန်မှပဲ စားတော့ ဟုတ်လား’ ဟု အဒေါ်ကြီးက ပျော့ပျောင်း ချိုသာသော အသံဖြင့် ပြောနေသောကြောင့်

‘မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ၊ ကျွန်တော် ခေါက်ဆွဲစားမလို့ လာတာမဟုတ်ပါဘူး၊ စောစောက ကျွန်တော် စားပြီးပါပြီ’

‘ဪ ဪ၊ နို့ ခုလာတာက ဘာပြောချင်လို့လဲ ကလေးရဲ့’

‘ခုန ကျွန်တော် လာဝယ်တုန်းက ကြီးကြီး ကျွန်တော့်ကို ပိုက်ဆံတစ်ပဲ ပိုပြီး အမ်းလိုက်တယ်၊ ကျွန်တော် ပေးတာက ပဲစေ့၊ အဲဒါ ကြီးကြီးက မူးစေ့ ထင်ပြီး ခြောက်ပြား ပြန်အမ်းလိုက်လို့ ပိုနေတဲ့ပိုက်ဆံတစ်ပဲ ပြန်ပေးမလို့ပါ’

အတာလည်း ပြောပြောဆိုဆိုပင် အသင့်ကိုင်လာသော ပဲစေ့ကလေးကို အဒေါ်ကြီးအား လှမ်းပေးလိုက်သည်ကို ခေါက်ဆွဲသည်က ရုတ်တရက် လက်မခံ သေးဘဲ

‘နေပါဦးကွဲ့၊ ဒီပိုက်ဆံက ကြီးကြီး မှားအမ်းတာမှ ဟုတ်ရဲ့လား၊ မင်း ဒီပြင် ဘာဝယ်စားသေးသလဲ’ ဟု အဒေါ်ကြီးက မေးနေပြန်သဖြင့်

‘ဒီနေ့ ကျွန်တော် ခေါက်ဆွဲပဲ စားပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ဆီမှာလဲ ပဲစေ့ တစ်စေ့ပဲ ရှိပါတယ်၊ ကြီးကြီး မှားပြီးအမ်းတာပါ၊ ကျွန်တော် မှတ်မိပါတယ်၊ အစတော့ ကျွန်တော် ယူတော့မလို့ဘဲ၊ နောက်တော့ ငရဲကြီးမှာ ကြောက်တာနဲ့ လာပြန်ပေးတာပါ’

အတာလည်း မကွယ်မဝှက် ခပ်သွက်သွက်ပင် ဝန်ခံလိုက်သောကြောင့် ဈေးသည်တစ်စုလည်း သူ့ငါကြည့် ငါ့သူကြည့်ဖြင့် ပြီးနေမိကြရာမှ အားလုံးပင် အတော့ဆီသို့ မျက်လုံးရောက်သွားကာ အတာကလေးအား ချီးကျူးသော အမူအရာဖြင့် ကြည့်နေကြစဉ်မှာပင်

‘သိပ်လိမ္မာတဲ့ ကလေးပဲနော်၊ ငယ်ငယ်လေးရှိသေးတယ်၊ ပိုအမ်းလိုက်တဲ့ ပိုက်ဆံတောင် ပြန်ပေးရမှန်း သိနေပြီ’

‘ဟုတ်ပါရဲ့၊ အရွယ်နဲ့တောင် မလိုက်ဘူး၊ ရိုးသားလိုက်တာ’

‘အင်း၊ ကျွန်မဖြင့် ဒီကလေးကို ကျွန်မသားလေးပဲ ဖြစ်လိုက်ပါတော့ လို့တောင် ဆုတောင်းမိတယ်’

ဤသို့လျှင် ဈေးသည်များက တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ ချီးမွမ်းနေကြရာမှ

‘ကဲ ကဲ ငါ့တူလေးက စိတ်ကောင်းလဲရှိတယ်၊ ရိုးလဲ ရိုးသားတယ်၊ ဒါကြောင့် အဲဒီတစ်ပဲကို ကလေးပဲ ယူတော့နော်၊ မုန့်ဝယ်စား၊ အဲဒါကြီးကြီးက ဈေးတနာနဲ့ပေးတာကွဲ့၊ ငရဲမကြီးတော့ပါဘူး’ ဟု ခေါက်ဆွဲသည်က ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်

နှင့် ပြောလိုက်သည်ကိုပင် အတာသည် ခေါင်းကလေးတခါခါနှင့် ရမ်းနေရာမှ
'ဟင့်အင်း၊ ဒီပိုက်ဆံ ကျွန်တော် မလိုချင်ဘူး ကြီးကြီး၊ ကြီးကြီးပဲ ပြန်
ယူပါ' ဟု ပြောရင်းဆိုရင်းကပင် အတာလည်း အဆိုပါပဲစေ့ကလေးကို
ခေါက်ဆွဲဗန်းထဲ ထည့်ခဲ့ပြီး ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်ထွက်လာ၏။

အတန်းထဲသို့ ပြန်ရောက်လာပြီဖြစ်သော အတာသည် ယခုမှ သူ့
စိတ်ကလေး ရှင်းသွားတော့၏။ သူတစ်ထူး၏ ပိုက်ဆံကို ပြန်ပေးလိုက်ရသဖြင့်
လည်း စိတ်ထဲတွင် ပျော်သလိုလို ရှိနေ၏။ တစ်ဖန် သူ ဤကဲ့သို့ စိတ်ကောင်း
ကလေးထား၍ ရိုးသားစွာ ပြန်ပေးသည့်ကောင်းမှုကြောင့် အဒေါ်ကြီးက မုန့်ဖိုး
အဖြစ် ပြန်ပေးသည်ကိုလည်းကောင်း၊ အခြားဈေးသည်များက ချီးကျူး လိုက်သည်
ကို လည်းကောင်း၊ အတာသည် တအံ့တဩ ဝမ်းသာသွား၏။ ရိုးသားမှုသည်
အဘယ်မျှလောက် တာသွား၍ အဘယ်မျှထိအောင် တန်ဖိုးရှိသည် ဟူ၍ အတာ
မမှန်းဆတတ်သော်လည်း ဆွဲစွာရှိခြင်း၊ ရိုးသားခြင်းသည် အလွန် ပျော်စရာ
ကောင်းသော အလုပ်တစ်ခုဟူ၍ကား သူ့ဉာဏ်မိသလောက် နားလည်လိုက်၏။

ထိုနေ့ လွန်မြောက်ခဲ့၍ နောက် နှစ်ရက်ခြားလောက်တွင် နေ့လယ်
မုန့်စားလွတ်၍ သူ့ဆရာမကိစ္စများ လုပ်ဆောင်ပြီးစီးခဲ့သည်နှင့် အတာလည်း
မုန့်စားရန် ထွက်လာခဲ့၏။ ပိုက်ဆံကလေး အကြွေနှစ်ပြားကို ခေါက်ဆွဲသည်
အဒေါ်ကြီးအား လှမ်းပေးလိုက်ပြီးမှ ခေါက်ဆွဲတစ်ထုပ် ကောက်အယူတွင်

'နေဦး ကလေး' ဟု ပြောရင်း အဒေါ်ကြီးသည် အတာ့လက်ထဲမှ
ခေါက်ဆွဲထုပ်ကို ပြန်ယူပြီး နောက်ထပ် နှစ်ပြားဖိုးစာလောက်နီးပါး အပို
ထည့်ပေးလိုက်ပြီးမှ အတာအား လှမ်းပေးရင်း

'မင့်နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ ကလေး'

'အတာလို့ ခေါ်ပါတယ်'

'အေး အေး၊ နောက်ကို ပိုက်ဆံမရှိပေမဲ့ စားချင်ရင် လာယူနော်၊
ကြီးကြီးကျွေးမယ်၊ ဟုတ်လား'

'ဟုတ်ကဲ့'

'ပိုအမ်းလိုက်သော ပိုက်ဆံတစ်ပဲ ပြန်ပေးခဲ့သည့်နေ့မှစ၍ အတာသည်
ရိုးသားလိမ္မာစွာ သစ္စာရှိသော ကလေးတစ်ယောက်ဟူ၍ အားလုံးသောဈေးသည်
များက အသိအမှတ်ပြုကာ အတာ တစ်ခုခုလာဝယ်တိုင်း မေးဆွဲပါးဆွဲဖြင့်
ချစ်ခင် ယုယတတ်သည်သာမက စားစရာများလည်း ပေးကမ်းကျွေးမွေးလိုက်
ကြသေး၏။

ဤသို့ဖြင့် အတာသည် ဆရာမကပေး၊ ဈေးသည်များက ကျွေးဖြင့်
အတော်ကလေး စားလမ်းဖြောင့်နေတော့၏။ သို့သော် အတာသည် ဆရာမဖြစ်သူ

ကျေးသောပေးသောအခါတွင် စိတ်ဆိုးမည်ကြောက်၍ မငြင်းမပယ် လက်ခံ
စားသောက်ခဲ့သော်လည်း ဈေးသည်များပေးတိုင်း ကျေးတိုင်းကိုမူ သူစားလေ့မရှိ။

တစ်ခါက မသိန်းမေသည် စိတ်လိုလက်ရ ဈေးသိမ်းအပြန် ဝယ်လာသော
ပဲမြစ်များကို ကြောင်အိမ်ထဲတွင် ထည့်ထားပြီး အတာအား စားလိုက ယူစားရန်
ခွင့်ပြုခဲ့သဖြင့် အတာလည်း စားကောင်းကောင်းရှိသည်နှင့် ပဲမြစ် လေးငါးခြောက်
ခုလောက် ယူစားမိ၏။ နောက် မသိန်းမေတို့ပြန်လာ၍ ကိုထွန်းအောင်နှင့်အတူ
ပဲမြစ်ယူစားကြသည်တွင် သိသိသာသာကြီး လျော့နေသဖြင့်

‘ဟဲ့ကောင်၊ နင် ဘယ်နှစ်ခုစားသလဲ’ဟု အတာအား မေးသဖြင့်
‘အတာ ငါးခု ခြောက်ခုလောက်စားတယ် မေမေ’

‘ကဲ ကျွန်မပြောတော့ ရှင်က ကာဆီးကာဆီးနဲ့၊ ခုကြည့်စမ်း၊ ပဲမြစ်
ယူစားချင်စားလို့ နည်းနည်းအလိုလိုက် လိုက်တာနဲ့ တစ်ခါထဲ ထင်သလိုယူစား
ပစ်တာပဲ’ဟု မသိန်းမေက ကိုထွန်းအောင်အား လှည့်ပြောလိုက်သည်နှင့်

‘သူ ကလေးပဲဗျ၊ ဘာသိမှာလဲ၊ ကလေးဆိုတာ စားလို့ လွတ်ပေးလိုက်ရင်
အဝစားမှာပဲ၊ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားက သီးသန့်ပြီး ပေးချင်သလောက် ပေးခဲ့ပါလား’

‘ပြောပြန်ပြီ ကာဆီးကာဆီးနဲ့’

‘ကောင်လေးဘက်က ကျုပ် ကာကွယ်တာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ လမ်းအတိုင်း
ပြောတာ’

‘လမ်းအတိုင်းမကလို့ ဘာဖြစ်ဖြစ် ဒီကောင်လေးကို အကျင့်မကောင်း
ဘူး၊ အလကားရမယ်ဆိုရင် ရေတောင် အသေသောက်မဲ့အကောင်’

မသိန်းမေ ပြောလိုက်သောစကားများ အဘယ်မျှလောက် အဓိပ္ပာယ်မဲ့၍
ကမောက်ကမနိုင်နေသည်ကိုမူ အတာ မဲတွေးတတ်။ သူ့နားလည်လိုက်သည်ကား
မိဘဝယ်လာသော စားစရာပင်ဖြစ်စေ ပိုက်ဆံမပေးရတိုင်း များများစားခြင်းသည်
အပြစ်ရှိသည်ဟူ၍ပင် ဖြစ်၏။ အထူးသဖြင့် သူ့နားထဲစွဲသွားသည်မှာ (အလကား
ရမယ်ဆိုရင် ရေတောင် အသေသောက်မဲ့ အကောင်)ဟူသော စကားပင်ဖြစ်၏။

အတာမှာ လူမမယ်မျှသာရှိသေးသောကြောင့် ဤသို့သော စကားပုံ
များ၏ အဓိပ္ပာယ် သဘောသွားကို သူ့ဉာဏ်မမိနိုင်။ သူ့အရွယ်နှင့် လျော်ညီစွာ
သာ သဘောပေါက်၏။ ရေသည် အလကားရသော အဟာရပင် ဖြစ်သော်လည်း
အားရပါးရ တဝကြီးသောက်က အပြစ်ရှိလေသလောဟု အတာသည် သံသယ
ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။ သို့ကြောင့်လည်း ထမင်းစား၍ ရေသောက်စဉ် သူ့မေမေစကားကို
သတိရသောအခါများ၌ ရေကိုပင် အဝ မသောက်ဝံ့ဘဲ ရွံ့နေခဲ့ရ၏။

မကောင်းသော အပြုအမူ အပြောအဆိုတစ်ခုခုကို ကျူးလွန်လျှင်
အပြစ်ဖြစ်၏။ အပြစ်ဆိုသည်မှာ ငရဲကြီးခြင်းကို ခေါ်၍ ထိုငရဲကြီးခြင်းဆိုသည်မှာ

လည်း ဆီပူထဲတွင် ကြော်လှော်ခြင်း ခံရသည်ကို ခေါ်ကြောင်း၊ ကျောင်းတွင် သင်ကြားရ၏။ မခင်သက်တို့ကလည်း ဘုရားခေါ်သွားတိုင်း ပြောပြရုံ မဟုတ်၊ ဆွဲချိတ်ထားသော ငရဲခန်း ပုံကားများကိုပါ ပြတတ်သောကြောင့် အတာ အလွန်ကြောက်၏။

မသိန်းမေ ပြောဖူးသည့် ထိုမည်သော ‘အလကားရရင် ရေတောင် အသေသောက်မဲ့အကောင်’ ဟူသည့် စကားကို အဓိပ္ပာယ်ကောက် မှားခဲ့သော အတာသည် ကျောင်းရှိ ဈေးသည်များက ၎င်း၏ ရိုးသားမှုကို ဂုဏ်ပြု ချစ်ခင်သောအားဖြင့် မုန့်ပဲ သရေစာများ အခမဲ့ ခေါ်ကျွေးကြသည်ကိုပင် အတာသည် ရဲရဲ မစားဝံ့သလို ရှိခဲ့၏။

‘ရှော ဒီခေါက်ဆွဲတစ်ထုပ်ကိုတော့ မင်း စားရမယ်၊ မစားရင် ကြီးကြီး စိတ်ဆိုးမှာပဲ’

တစ်ခါက ခေါက်ဆွဲသည် အဒေါ်ကြီးသည် အတာပေးသော ပိုက်ဆံ နှစ်ပြားကို အိတ်ထဲပြန်ထည့်ပေးပြီး အတုလက်ကို ဆွဲထားရင် အတင်းအကျပ် ပြောသောကြောင့် အတာလည်း မငြင်းသာတော့ဘဲ ဆိုင်အနီးမှာပင် ထိုင်၍ စားလိုက်ရတော့၏။

ထိုနေ့က အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း အတာသည် ခေါက်ဆွဲသည်ကြီးက ပိုက်ဆံ ပိုအမ်းသည်ကို သူပြန်ပေးသည်မှအစ ဇာတ်ကြောင်းလှန်၍ ကိုထွန်းအောင် အား ပြောပြ၏။

‘အဲသလို အဒေါ်ကြီးက ခေါက်ဆွဲအတင်းကျွေးလို့ ကျွန်တော် စားမိတာ အပြစ်ရှိသလား ဟင်’ ဟု စိုးရိမ်သံကလေးဖြင့် ကိုထွန်းအောင်အား အတာက မေး၏။

‘မရှိပါဘူးကွာ၊ သူက မင့်ကို ချစ်လို့ ကျွေးတာပဲဥစ္စာ၊ မခင်သက်တို့က ကျွေးသလိုပေါ့’

‘ဒါပေမဲ့ မမသက်တို့ ကျွေးတာကိုတော့ မေမေက မုန့်ဟင်းခါးတို့ ဘာတို့ဆိုရင် စားတဲ့၊ ထမင်းကျွေးရင်တော့ မစားရဘူးတဲ့’

‘အေးလေ မင်းကို ခေါက်ဆွဲသည်ကြီးက ထမင်းကျွေးတာမှ မဟုတ်တာ၊ ခေါက်ဆွဲကျွေးတာ ချစ်လို့ပဲ၊ စားပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ဧကဇက ကျွေးတိုင်း မစားနဲ့ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် မစားပါဘူး၊ တစ်ခါတလေ ပိုက်ဆံ မယူဘူးဆိုပြီး အတင်းကျွေးပေမဲ့ ကျွန်တော်လေ ပိုက်ဆံနှစ်ပြားကို ဗန်းထဲထည့်ခဲ့ပြီး အတင်း ထွက်ပြေးတာပဲ’

ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ကိုထွန်းအောင်လည်း အတာ၏

ခေါင်းကလေးကို လှမ်းကိုင် ပွတ်သတ်နေပြီးမှ

‘အေး မင်း လိမ္မာသလောက် မင့်အမေ မိုက်လုံးကြီးနေတော့တာပဲ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိသလား’

အတာက ခေါင်းကလေးကို ညင်ညင်သာသာ ခါပြလိုက်သဖြင့်

‘မင့်အမေဟာ စာမတတ်ဘူးကွ၊ ဒါကြောင့် ဒီလောက်ဆိုးနေတာ’

အတာလည်း အတန်ကြာ တွေနေပြီးမှ

‘မေမေ ငယ်ငယ်က ဘာလို့ ကျောင်းမနေတာတဲ့လဲ ဟင်’

‘မိုက်လို့ပေါ့ကွ၊ မင်းတို့ မော်လမြိုင်က ဘွားဘွားက ပြောဖူးတယ်၊ ကျောင်းထားပေမဲ့ မင့်အမေဟာ ကျောင်းမတက်ဘဲ ကျောင်းရှေ့မှာထိုင်ပြီး ငိုနေတာပဲတဲ့၊ ဘယ်လိုရိုက်ရိုက် အနာခံတယ်၊ ကျောင်းမတက်ဘူးတဲ့၊ ဒါနဲ့ သူ့ကို ကျောင်းကထုတ်လိုက်ရသတဲ့’

အတာလည်း စိတ်ဝင်တစားနားထောင်နေရင်းကပင် တစ်စုံတစ်ရာကို မေးသင့် မမေးသင့် စဉ်းစားသလို တွေနေပြီးမှ

‘မေမေဟာ စာမတတ်လို့ ဆိုးတာမိုက်တာဆိုတော့ ဒေါသကြီးတာလဲ စာမတတ်လို့ပေါ့နော်’

‘အေးပေါ့ကွာ’ ဟု ကိုထွန်းအောင်က ပြီးမှ ပြီးစေတော့ဟု ဖြေလိုက်သည်ကို

‘ဒါဖြင့် မေမေက ကျွန်တော့်ကို မချစ်တာကော စာမတတ်လို့ပဲလား ဟင်’

ထိုမေးခွန်းကို အဖြေရကြပ်သွားသည်ထက် ကိုထွန်းအောင်တွင် ရင်ထုမနာ နှင့် အတာကလေးအား သနားစိတ်က ပို၍ ဖြာသွားတော့၏။

‘မင့်အမေက မင့်ကို ချစ်သားပဲကွ’

မေးခွန်းကို တိုက်ရိုက်မဖြေဘဲ သို့လျှင် သာမန်အားဖြင့် ပြောလိုက်သည်ကို အတာ ကျေနပ်ပုံမရ။

‘မေမေ ကျွန်တော့်ကို မချစ်ပါဘူး၊ ကျောင်းက လက်သုပ်သည် အဒေါ်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို ဒီကလေးသာ ကျွန်မသားဆို သိပ်ကောင်းမှာပဲတဲ့၊ မေမေကတော့ ကျွန်တော့်ကို သေစေချင်နေတာပဲ၊ ဒီ မအေ လေး မြန်မြန်သေမှ အေးမယ်တဲ့၊ ခဏခဏပြောတယ်၊ ဒါ ကျွန်တော့်ကို မချစ်လို့ပေါ့’

ယခုမူ ကိုထွန်းအောင်၌ ရင်ထုမနာသာ မဟုတ်တော့ဘဲ အသည်းတွေပင် ကြွေမတတ် ရင်ထဲတွင် အောင့်သွားတော့၏။

‘ဒါ အလကားပြောတာပါကွာ၊ စိတ်ဆိုးရင် ဒီလိုပဲ ပြောတာပေါ့၊ မင့်ကို ဘယ်သေစေချင်ပါ့မလဲ’

‘စိတ်ဆိုးလို့ပြောတာ ဟုတ်လား ဟင်’

အတာလည်း သူ့မေမေ သူ့အား ချစ်သည်ဆိုသည့် မျှော်လင့်ချက် ကလေး ဝင်လာသည့်အသွင် ရုတ်တရက် ရွှင်လာရာမှ မျက်နှာကလေး ညှိုးသွားပြန်ကာ

‘မေမေဟာ စိတ်ဆိုးလို့ ကျွန်တော့်ကို ကျိန်ဆဲတယ်၊ ဆူတယ်၊ ရိုက် တယ်၊ ဒါပေမဲ့ စိတ်မဆိုးတဲ့အခါလဲ ကျွန်တော့်ကို တစ်ခါမှ ရယ်ပြီးတော့ စကားမပြောဘူး၊ မေမေ ရယ်တာကို ကျွန်တော် သိပ်ကြည့်ချင်တာပဲ’

ကိုထွန်းအောင်လည်း အတာ ဘာဆိုလိုသည် မသိသလို ရုတ်တရက် တွေ့သွားရာမှ

‘ရယ်သားပဲကွ၊ မင်း ဘာကိုပြောနေတာလဲ ဟေ’

‘သူများတွေနဲ့တော့ ရယ်ပြီး စကားပြောတယ်လေ၊ ကျွန်တော် မြင်သားပဲ၊ ကျွန်တော် ပြောတာက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်တဲ့အခါ ဘယ်တော့မှ မရယ်ဘူး၊ မျက်နှာကြီးက အမြဲစိတ်ဆိုးထားတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို မချစ်သလိုပဲ ကျွန်တော် ကတော့ မေမေကို သိပ်ချစ်တာပဲ၊ ဘုရားစူး မေမေ မြင်းနိုင်လာရင် ကျွန်တော် သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ၊ ၃၆ ကောင်တိုက်ရင်လဲ ပျော်တာပဲ၊ မေမေ ရယ်ပြီးတော့ စကားပြောနေရင် ကျွန်တော် သဘောကျတယ် မိုးကြိုးပစ်’

‘ကွာ ကျိန်မနေစမ်းပါနဲ့ ငါယုံပါတယ်၊ ကဲ သွားကစားချေဦး’

မူထားမမှန် နဂိုသံမဟုတ်၊ ကိုထွန်းအောင်၏စကားသည် တုန်တုန် လှုပ်လှုပ် ထွက်လာ၏။ စိတ်ထဲတွင်လည်း မနည်းကြီး ထိခိုက်သွား၍လားမသိ။ စကားပြတ်သွားစေရန် အတာအား အကစားဆင်းခိုင်းလိုက်ရတော့၏။

ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ကျောင်းရောက်လျှင် ဆရာမကပေး၊ ဈေးသည်တွေက ကျွေး၍ အိမ်တွင်လည်း ရံဖန်ရံခါဆိုသလို မခင်သက်တို့က အစားအသောက် ကလေးများဖြင့် ယုယတတ်ပြန်သောကြောင့် အတာတွင် တစ်နေ့ နှစ်ပြားသုံးပြား မှသည် တစ်ပဲခြောက်ပြားအထိ စုနိုင်ခဲ့၏။

‘ရလေလိုလေ အိုတစ္ဆေဆိုပြီး မင့်အမေကို ငါ ခဏခဏ ပြောတာ ကြားတယ်မဟုတ်လား၊ အတာ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘အဲဒါ အဓိပ္ပာယ်ကော သိသလား’

‘ဟင့်အင်း’

‘ငါ ပြောပြမယ်၊ သေသေချာချာ နားထောင် ဟုတ်လား၊ မင့်အမေဟာ သူ့ဆီ ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ရှိရှိ နောက်ထပ်လိုချင်တာပဲ၊ ဘယ်လိုများများပေးလဲ မလောက်ဘူး၊ ရရင် လိုချင်တာပဲ၊ ဒါကြောင့် ရလေလိုလေ အိုတစ္ဆေလို့ပြောတာ၊

လူတွေဟာ အဲသလို ရတိုင်းလိုချင်တဲ့လူ ပေးတိုင်း ကျွေးတိုင်း စားတဲ့လူကို တစ္ဆေလိုပဲ မုန်းတယ်’

‘တစ္ဆေတွေဟာလဲ ဘယ်လောက်ရရ နောက်ထပ် လိုချင်တာပဲလား၊ ဟင်’

‘အေး တစ္ဆေသရဲဆိုတာ သူတို့ကို သနားလို့ တစ်ခါကျွေးမိရင် ခဏခဏ ကျွေးရတယ်၊ မကျွေးရင် ခြောက်တာပဲ၊ ကျွေးလို့လဲ ဘယ်တော့မှ မဝဘူး၊ ပြီးတော့ တစ္ဆေဆိုတာ လူတွေကို ဘာမှ အကူအညီပေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် တစ္ဆေသရဲကို လူတွေက မုန်းတာပေါ့၊ အဲဒါ မင်းမှတ်ထား၊ မင်းတို့ ကျောင်းက ဈေးသည်တွေက မင်းကိုချစ်လို့ အလကားကျွေးပေးမဲ့ ခဏခဏ ကျွေးတိုင်း မစားရဘူး၊ ကျွေးတိုင်း ပေးတိုင်းစားရင် ကြာတော့ မင့်ကို တစ္ဆေလိုပဲ မုန်းသွားလိမ့်မယ်’

လွယ်လွယ်နားလည်နိုင်သောနည်းဖြင့် ကိုထွန်းအောင်က သွန်သင်ဆုံးမဖူး သည်ကို အတာ မည်သည့်အခါမျှမမေ့။ စွဲမှတ်ထား နာယူထားသည့်အတိုင်း အတာသည် ယခင်ကထက် ပို၍ ဆင်ခြင်လာ၏။ ဆရာမကျွေးသည်ကိုပင် ယခင်က စိတ်ဆိုးမည်ကြောက်၍ မငြင်းခဲသော်လည်း ယခုမူ ‘ကျွန်တော် မဆာဘူး မမ’ ဟူသော အကြောင်းပြချက်ဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံသာ စား၏။ ကျောင်းရှိ ဈေးသည်များက ပေးကမ်းကြလျှင်လည်း တစ်ခါတစ်ရံသာ လက်ခံ၍ များသောအားဖြင့် ပိုက်ဆံ အတင်းပေးပြီး ထွက်ပြေးလေ့ရှိ၏။

‘ဒီကလေးဟာ တစ်မျိုးပဲနော်၊ ဒီလို ထူးခြားတဲ့ကလေးမျိုး ကျွန်မဖြင့် တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး’

‘အတာလား၊ ဒီကောင်လေးလိုဟာမျိုးတော့ ရှားပါတယ်၊ အရွယ်နဲ့ မလိုက်ဘူး၊ သိတတ်လိုက်တာ လွန်နေတာပဲ’

‘အေးလေ တချို့ကလေးတွေများ ပါတာနီ နှိုက်ပြေးတာနဲ့၊ မုန့်ဟင်းခါး စားပြီး ပိုက်ဆံမပေးဘဲ မယောင်မလည်လစ်ပြေးတာနဲ့ သိပ်ဆိုးတယ်၊ အတာ ကတော့လဲ ပေးတိုင်းမယူ ကျွေးတိုင်းလဲ မစားဘူး၊ သိပ်လိမ္မာတဲ့ ကလေး’

‘ဒါကြောင့် ကျွန်မသားလေးပဲ ဖြစ်လိုက်ပါတော့လို့ ပြောတာပေါ့၊ တစ်နေ့ကလဲ ကျွန်မ စေတနာနဲ့ အတင်းကျွေးပြီး ပိုက်ဆံကို အတင်းပြန်ပေးတာ မရဘူး၊ နောက်ကနေပြီး အလစ်မှာ ပစ်ပေးပြီး ပြေးတာပဲ’

‘ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ကျွန်တော်လဲ အိမ်ပြန်ရောက်တိုင်း ကျွန်တော့်မိန်းမကို အတော့အကြောင်း ပြောပြရတာ အမောပဲ၊ မနက်က ကျွန်တော့်မိန်းမ လိုက်လာတာ အဲဒါပေါ့၊ ကျွန်တော် ပြောအားကြီးလို့ အတာကို ကြည့်ချင်တယ်ဆိုပြီး လိုက်လာ တာတဲ့’

‘အင်း အတာလို ကလေးမျိုးသာ ရမယ်ဆိုရင် ကျွန်မဖြင့် အိမ်မှာရှိတဲ့ ကလေးသုံးကောင်နဲ့တောင် လဲလိုက်ချင်တယ် အဟုတ်ပဲ၊ သူ ရိုးသားလို့ အရင်က နှစ်ပြားဖိုးလောက်ကျွေးချင်တာ ခုလို သိတတ်တယ်ဆိုတော့ သူ စားချင်သလောက် စားပစေ၊ ကျွန်မတော့ ကျွေးမှာပဲ’

အတာကလေး၏ ကောင်းသတင်းမှာ ယခုလို ရွန်းရွန်းဝေအောင် ပဲ့တင်သံ ထပ်နေတော့၏။ ကျောင်းတွင် အတာကလေး အခွင့်အရေးသာ သလောက် အိမ်ရောက်သည်နှင့် ပိုက်ဆံမပေးရသော ရေချိုးမှုကိစ္စတွင်ပင် ‘မချိုးနဲ့ဦး’ ‘မြန်မြန်ချိုး’ နှင့် အမျိုးမျိုးသော ချုပ်ချယ်မှုတွေ ပတ်လည်ဝိုင်းနေတော့၏။

ဤသို့နှင့်ပင် အတာကလေး၏ ခြောက်လပတ် ဒုတိယတန်း စာမေးပွဲသည် တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာခဲ့၏။ စာမေးပွဲ ဖြေရတော့မည်ကို အတာ ပျော်နေသလောက် စာမေးပွဲဖြေဆိုရာ၌ ကုန်ကျရမည့် အဖြေစက္ကူနှင့် ခဲတံဖိုးအတွက် စိတ်ထဲတွင် ထင်နေ၏။

သုံးလပတ် အစမ်းစာမေးပွဲစစ်စဉ်က မြန်မာစာရေးဖြေနေစဉ် ရတ်တရက် ခဲတံကျိုးသွားသောကြောင့် အတာတွင် မျက်ရည်ယိုတော့မလောက် ဦးနှောက် ခြောက်သွားဖူးလျက် ဆရာမက သူ့ခဲတံကို ချွန်ပေးသောကြောင့်သာ သက်သာရာ ရသွား၏။ သို့သော် နှစ်ကြိမ်တိတိ ခဲတံချွန်နေရသည်နှင့်ပင် အချိန်လျော့သွားသည်ဖြစ်ရာ အတာလည်း မေးခွန်းတစ်ခုကို မဖြေလိုက်ရဘဲ အချိန်စေ့သွားခဲ့၏။

‘နောက်တစ်ခါ စာမေးပွဲစစ်ရင်တော့ ခဲတံကို သုံးချောင်းလောက်ဝယ်ပြီး ချွန်ထားမယ်’

အတာသည် ကိုယ်တွေ့ကြုံလိုက်ရသော အခက်အခဲတစ်ရပ်ကို အသည်းစွဲအောင် မှတ်ရင်း သို့လျှင်ပင် ရေရွတ်လိုက်ချေသေး၏။

သို့ စိတ်ကူးရသည့်အတိုင်းပင် အတာသည် ယခုစစ်လတ္တံ့သော ခြောက်လပတ်စာမေးပွဲ၌ ခဲတံသုံးချောင်းလောက် ဝယ်ချင်၏။ ဂျပန်လုပ်ခဲတံမှာ ဈေးပေါ်၍ နှစ်ပြားသာပေးရသော်လည်း မကြာခဏ ကျိုးတတ်၏။ ရေး၍လည်း မကောင်းလှ။ အခြားသော အချိန်တွင်မူ ထိုခဲတံမျိုးကိုသုံး၍ အရေးမကြီးလှသော်လည်း စာမေးပွဲအချိန်၌ တထောက်ထောက်ကျိုးနေမည်ကို စိုးရိမ်သည့်အတိုင်း ဂျာမဏီလုပ် ငန်းတံဆိပ် အကောင်းစားခဲတံကို အတာ ဝယ်ချင်၏။ အနည်းဆုံး သုံးချောင်းလောက် အသင့်ဝယ်၍ ချွန်ထားချင်၏။ တစ်ချောင်းတစ်ပဲပေးရမည်ဖြစ်၍ ဈေးမသက်သာလှ။ သူ့အဖို့ ခဲတံဖိုး သုံးပဲအပြင် အဖြေစာရွက်ဖိုးကလည်း ကုန်စရာရှိနေသေးသည်ဖြစ်ရာ စုစုပေါင်း သုံးမူးလောက်

ကုန်မည်ဟု အတာ ခန့်မှန်းထား၏။

ခါတိုင်းအချိန်ဆိုလျှင် ထိုသုံးမှူးကို သူ မနှမြောဘဲ ရက်ရက်ရောရောပင် သုံးမည် ဖြစ်၏။ ယခုသော် စာမေးပွဲပြီး၍ ကျောင်းပိတ်လျှင် သီတင်းကျွတ် ပွဲတော်ဖြစ်မည်။ ထိုပွဲတော်ရောက်လျှင် သူ့မမသက်တို့က ဘုရားသို့ခေါ်သွား ပြီး တိရစ္ဆာန်ရုံဝင်၍ ပျော်ပွဲစားကြမည်ဟု အတာအား ပြောထားသဖြင့် သူ အလွန်ဝမ်းသာနေ၏။ တိရစ္ဆာန်ရုံကို သူတစ်ခေါက်တလေမျှ မရောက်ဖူးသော ကြောင့်လည်း အလွန်အလွန် ပျော်နေ၏။

ဤလို တပျော်တပါး သွားကြရသောအချိန်၌ အိမ်ရှင် ပွဲကတော်ကြီး၏ သားနှင့် သမီးများလည်း ပါတတ်လျက် လှလှပပ ဝတ်စားထားသော ပွဲကတော် ကြီး၏ သားက

‘ဟေ့ အတာ၊ မင့်ဆီမှာ ငါ့လို ပိုးလုံချည်မျိုးရှိသလား’ ဟု လှောင် သရော်သလို မေးလေ့ရှိသောကြောင့် အတာ ရင်အောင့်ခဲ့ရသည်မှာ သုံးလေး ကြိမ်ထက်မနည်း ရှိခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ကုန်လွန်ခဲ့ပြီဖြစ်သော ဝါဆိုလပြည့်နေ့ကလည်း

‘ဟေ့ ကောင်လေးတစ်ယောက် ရှက်ပါတယ်၊ ပိုးလုံချည်လဲမရှိဘူး’ ဟု ယခင်နည်းတူ အနောက်အပြောင် ခံခဲ့ရသဖြင့်

‘သီတင်းကျွတ်ပွဲတော်ကျရင်တော့ ငါ ပိုးလုံချည်တစ်ထည် ဝယ်ဝတ် ပြလိုက်မယ်၊ ကြည့်’ ဟု စိတ်ထဲမှ ကြိတ်၍ ကြုံးဝါးခဲ့၏။ လုံချည်ဈေးကိုလည်း မေးထားပြီးဖြစ်၏။ သူ့ကြိုက်သော အဆင်နှင့် အသားမှာ မန္တလေးပိုးဖြစ်လျက် အရပ်အမောင်းကောင်းသော အတာအတွက် ၃၆ လက်မ အနံ့မှသာ လုံလုံ လောက်လောက် ရှိမည်ဖြစ်၍ အဖိုးမှာ သုံးကျပ်မတ်တင်းဟု ဆို၏။

ယခု အတာကလေးသည် ငါးလအတွင်း ငါးကျပ်နှင့်တစ်မတ် စုမိပြီ ဖြစ်၍ လုံချည်ဝယ်ရန် လုံလောက်သည်ထက် ပို၍ပင်နေသော်လည်း ပွဲကတော် ကြီးသားကဲ့သို့ ပေါ်ပလင် တိုက်ပုံလေးလည်း ချုပ်ချင်၏။

သူ့တစ်သက်တာ၌ ကိုထွန်းအောင်ဝယ်ပေးသော ကင်းဘတ်ဖိနပ်နှင့် သူ့စုငွေဖြင့် သူဝယ်ဝတ်သော ဘုံဘိုင်ရေဖိနပ်သာ စီးဖူး၏။ ထိုခေတ်ကဆိုလျှင် ယခုကဲ့သို့ လေယာဉ်ပျံ ငြိမ်းချမ်းရေး စသော ဖိနပ်များ မပေါ်သေး။ ကျိုက်ထို ဖိနပ်ခေါ် ယခုခေတ် လေယာဉ်ပျံဖိနပ်ပုံစံနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူသော သစ်သား အောက်ခံခွံတွင် ကတ္တီပါ သဲကြိုးတပ်ထားသော ဖိနပ်မျိုးဖြစ်၏။ ဘုံဘိုင်ရေ ဖိနပ်မှာမူ ဘုန်းတော်ကြီးစီး ဖိနပ်မျိုးပင်ဖြစ်လျက် ကတ္တီပါသဲကြိုးတပ်ထား သည်သာ ခြားနား၏။ ကျိုက်ထိုဖိနပ်ကိုလည်း တစ်ရန်သုံးပဲနှင့် သူ့ဘာသာသူ ဝယ်စီးဖူး၏။

ယခု သီတင်းကျွတ် ပွဲတော်တွင်မူ သူတစ်ကြိမ်မျှ မစီးဖူးသေးသော

သားရေကွင်းထိုးဖိနပ်ကို သူ စီးချင်၏။ ထိုခေတ်က သားရေကွင်းထိုးဖိနပ်သည် ယခုခေတ် လေယာဉ်ပျံဖိနပ်ကဲ့သို့ပင် ပွဲတိုးသည်ဖြစ်သောကြောင့် ၎င်းဖိနပ်မျိုး တစ်ရန် ဝယ်ဝတ်ရန်လည်း အတာ ရည်ရွယ်ထားသည်ဖြစ်ရာ သူ့တွင်ရှိသော ပိုက်ဆံနှင့်ဆိုလျှင် သူဝယ်ချင်သောပစ္စည်းနှင့် လောက်ရုံသာ ရှိမည်ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့်လည်း စာမေးပွဲစစ်ရာတွင် ကုန်ကျရမည့် ငါးမူးမျှသော ပိုက်ဆံအတွက် သူစိတ်ပျက်နေရှာ၏။ စိတ်ပင်ပျက်သော်လည်း နောက်ဆုံး၌ မတတ်နိုင်။ သူ့ပိုက်ဆံနှင့်ပင် စာမေးပွဲစရိတ်ကို သုံးတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ရင်း မည်သို့မည်ပုံ ချွေတာက ပိုက်ဆံအကုန်သက်သာမည်ကိုလည်း တစ်ဖက်က နည်းလမ်းရှာနေသေး၏။

လိုလျှင်ကြံဆ နည်းလမ်းရ ဟူသော စကားအတိုင်းပင် ပိုက်ဆံအကုန် သက်သာမှုကို ကြံဆစဉ်းစားခဲ့သော အတာသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာပင် နည်းလမ်းရလာတော့၏။

မူလက သူသည် ခဲတံကို အနည်းဆုံး သုံးချောင်းလောက် ဝယ်မည်ဟု ရည်ရွယ်ထားခဲ့ရာမှ ယခုမူ တစ်ချောင်းတည်းသာ ဝယ်၏။ ထို့ကြောင့်သူ့တွင် ပိုက်ဆံတစ်မူး သက်သာသွား၏။ နောက် အတာသည် ထိုခဲတံကို အလယ် တည့်တည့်မှ တစ်ဝက်ဖြတ်လိုက်သဖြင့် တစ်ချောင်းသည် နှစ်ချောင်းဖြစ်သွား၏။ ဤသို့လျှင် သူ့ဉာဏ်ကလေးကို လိမ္မာပါးနပ်စွာသုံး၍ စာမေးပွဲဖြေခဲ့ရာ၌ ထက်ပိုင်းဖြတ်ထားသော ထိုခဲတံကလေးနှစ်ချောင်းထဲနှင့်ပင် ချောချောမောမော ကိစ္စပြီးခဲ့၏။

+ + +

စာမေးပွဲလည်း ပြီးဆုံးခဲ့လေပြီ။ ကျောင်းကိုလည်း သီတင်းကျွတ်ပွဲတော်အတွက် ဆယ့်တစ်ရက်တိတိ ပိတ်လိုက်လေပြီ။ ကျောင်းပိတ်လိုက်သည့် တတိယမြောက် နေ့မှာပင် အတာသည် သူ့ရည်မှန်း မျက်စိကျခဲ့သည့် ပိုးလုံချည်ကို သုံးကျပ် တစ်မတ်တင်းနှင့်ပင် ဝယ်တော့မည်ဟု သိမ်ကြီးဈေးရှိ ပိုးထည်တန်းသို့သွားကာ ထိုခေတ်က နာမည်ကျော်ဖြစ်သော ဟုမ္မရူး ဦးကြင် ပိုးထည်ဆိုင်သို့ ဝင်လျက် အတိအကျ တွက်ယူလာသော မူးစေ့ မတ်စေ့ကလေး သုံးကျပ်မတ်တင်းကို ဆိုင်ရှင်အား တရိုတသေ လှမ်းပေးလိုက်ရင်း

‘ဟိုတစ်ခါက ကျွန်တော်မေးတဲ့ လုံချည်လေး ရှိသေးတယ်မဟုတ်လား ဘကြီး ဟင်၊ အဲဒီလုံချည်လေး ကျွန်တော့်ကို ပေးပါ’ ဟု ပြောလိုက်သောကြောင့် ‘အေး အေး၊ မင်းလာမေးကတည်းက ဘယ်သူ့မှ မရောင်းဘူး၊ ဘကြီး

သိမ်းထားပါတယ်ကွာ' ဟု ဆိုင်ရှင်က ပြောရင်း အတာအား သဘောကျသလို ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်နေပြီးမှ ပိုက်ဆံအကြွေများကို ရေတွက်ကြည့်ရှုနေ၏။

မသိန်းမေမှာ ဆိုင်ပိုင်နှင့် စတိုင်ကျကျ ရောင်းနိုင်သူမဟုတ်ဘဲ ထီး၊ ဘော်လီ၊ ကေကေလုံချည် စသောပစ္စည်းများကို နံနက်တွင် အကြွေးယူ၍ ရောင်း၊ ညနေတွင် အရင်းရော ပစ္စည်းပါ ပြန်အပ်ရပြီး အမြတ်အစွန်းကလေးမျှသာ စားရသော လမ်းဘေးဈေးသည်မျှသာ ဖြစ်၏။ မသိန်းမေဆိုလျှင် တစ်ဈေးလုံးက မသိသူမရှိ။ အဆိုပါ ဟုမ္မရူး ဦးကြင် ဒေါ်ငွေမှင်နှင့် အခြားဆိုင်နီးချင်း ပိုးကုန်သည်ကြီး ဒေါ်ရင်ဆိုသူတို့မှာ မသိန်းမေအဖို့ အရင်းနှီးဆုံးသော အားကိုးရာ သဖွယ် ဖြစ်ခဲ့သည့်အတိုင်း အတာကိုလည်း ရင်းရင်းချာချာ သိနေကြ၏။

'ဟေ့ အတာ၊ ဒီပိုက်ဆံတွေက ဘာလဲ၊ မင်းစုထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေလား?'

'ဟုတ်ကဲ့ ဘကြီး၊ ကျွန်တော်ရတဲ့ ကျောင်းမုန့်ဖိုးထဲက'

'အမယ်၊ မင်းက တယ်လီမ္ဘာပါလားကွ ဟေ၊ သိန်းမေလာမှ ပြောပြ ရဦးမယ်'

ထိုစကားကြောင့် အတာကလေး မျက်လုံးဝိုင်းသွားတော့၏။

'ဟင့်အင်း မပြောပါနဲ့ဘကြီး၊ မေမေ့ကို ကျွန်တော်လုံချည်လာဝယ်တာ မပြောပါနဲ့' ဟု ပျာပျာသလဲ တောင်းပန်နေသည်နှင့်

'ဘာပြုလို့တုန်းကွ'

'မေမေက သူမသိဘဲ ဝယ်ရမလားဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို ရိုက်လိမ့်မယ်'

ဆိုရှင်လည်း အတာကလေး တုန်တုန်လှုပ်လှုပ် ဖြစ်နေသည်ကို သနားစဖွယ်နှင့် ရယ်စရာအသွင်သဘောလို နှစ်မျိုးရောနေသည့် အမူအရာဖြင့် ကြည့်နေပြီးမှ

'ဒါဖြင့် သိန်းမေကို ဝယ်ခိုင်းပါလားကွ၊ မင်းဟာ မင်း ဘာလို့လာဝယ် ရသလဲ၊ အရိုက်ခံရမှာ ကြောက်ရင်'

'ဒီလိုဆိုတော့လဲ မေမေက ပိုက်ဆံယူထားပြီး ဝယ်ပေးချင်မှ ပေးမှာ ဘကြီးရဲ့၊ ဟိုတစ်ခါလဲ စပို့ရှပ်ဝယ်ပေးပါဆိုပြီး ကျွန်တော် စုထားတဲ့ ပိုက်ဆံ ငါးမူးပေးလိုက်တာ ခုထက်ထိ ဝယ်မပေးသေးဘူးခင်ဗျ'

မသိန်းမေအကြောင်းကို သိတန်သလောက် သိနေဟန်တူသော ဆိုင်ရှင် နှင့် သူ့ဇနီးကပါ အတာအား သနား ကြင်နာသလို အတန်ကြာ ကြည့်နေမိ ရာမှ

'ဒါဖြင့် ဒီလုံချည်ဝယ်သွားလို့ မင့်အမေကမေးရင် ဘယ်လိုပြောမလဲ အတာ' ဟု ဆိုင်ရှင်အဒေါ်ကြီးက လှမ်းမေးလိုက်သည်ကို

'ဟို ဟိုဘက်ရုံထဲက လိပ်ခွဲဘီးတို့ ကြယ်သီးတို့ရောင်းတဲ့ မမခင်သက်'

တို့ သိတယ်မဟုတ်လား၊ သူတို့ ဝယ်ပေးတာလို့ ပြောမှာပေါ့’

သို့ ပြောလိုက်သည်နှင့် အဒေါ်ကြီးလည်း အတော့ ပါးကလေးကို အသာအယာ ဆွဲလိမ်တဲ့ပြီးမှ

‘ကဲ ကိုကြင်၊ ကောင်လေးကို တစ်မတ် ပြန်ပေးလိုက်ပါ’

အတာအား မြင်ရတွေ့ရ စကားပြောရလျှင် မချစ်သူဟူ၍မရှိ။ တစ်မတ် တိတိ ပြန်ပေးလိုက်သောကြောင့် အတာလည်း အူမြူးဝမ်းမြောက်နှင့် မခင်သက် တို့ဆိုင်ရှိရာ ကဆုန်ပေါက်ပြေးသွားပြီး ဆွယ်တာကလေး ဝယ်စဉ်ကကဲ့သို့ပင် ပိုးလုံချည်အိတ်ကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် အပ်ထားခဲ့၏။

‘ဟို ဟို ဗီရိုထဲထည့်ထားပါ မမသက်နော်၊ ပြန်လာရင်လဲ ဆက်ဆက်ယူ’

‘အေးပါ အတာရယ်၊ နင့်လုံချည် မပျောက်စေရပါဘူး၊ မမ တစ်ခါထဲ ချုပ်ယူလာခဲ့ပါ့မယ်’

မခင်သက်က လုံချည်ထုပ်ကို ဗီရိုဘေးတွင် ခေတ္တချထားသောကြောင့် စိတ်မချနိုင်သလို အတာက တတွတ်တွတ် မှာခဲ့သေး၏။

ထိုနေ့မှာ သီတင်းကျွတ်လပြည့် ဘုရားပွဲတော်နေ့ ဖြစ်သော်လည်း မသိန်းမေတွင် ဘုရားဖူးသွားရန်သော်လည်းကောင်း၊ ဥပုသ်သီလ ဆောက်တည်ရန်သော်လည်းကောင်း လုံးဝသတိမရ။ ဈေးသည်ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဤလို ဘုရားပွဲတော်ရက်များတွင် တောနယ်မှ ဘုရားဖူးလာကြမည်၊ လာလျှင်လည်း ဘုရားဖူးပြီး အပြန်အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းကလေးများ ဝယ်သွားတတ်ကြသည်ဖြစ်ရာ ထိုလိုနေ့သည် ဈေးသည်များအဖို့ ရောင်းကောင်းသည့်နေ့ ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ မသိန်းမေသည် မိုးလင်းသည်နှင့် ဈေးရောင်းရန် ထွက်သွား၏။

အတာလည်း မသိန်းမေဆင်းသွားသည်နှင့် အသင့်ပြင်ထားသော ပိုးလုံချည်နှင့် နံ့သာရောင် ပေါ်ပလင် တိုက်ပုံအင်္ကျီလေးကို ပျာယိးပျာယာကောက် ဝတ်ရင်း တပြုံးပြုံးရွှင်နေ၏။ ကိုထွန်းအောင်တွင်လည်း အတာ၏ လှုပ်ရှားမှုကို ကြည့်ရင်း သဘောကျနေရာမှ

‘အတာ၊ လာဦး ဒီနားကို’ ဟု ခေါ်လိုက်သဖြင့် ပိုးလုံချည်ကို ဝတ်နေမကျသေးသော အတာသည် ကိုးတိုးကွတနှင့် လျှောက်လာပြီး ကိုထွန်းအောင်၏ ပက်လက်ကုလားထိုင်အနီးတွင် ထိုင်လိုက်သည်နှင့်

‘ထပါဦးကွ၊ မင့် အပေါ်အင်္ကျီ ဘယ်လောက်ပေးရသလဲ’ ဟု ကိုထွန်းအောင်က အတော့ အပေါ်အင်္ကျီလေးကို ကိုင်ကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်နှင့်

‘အားလုံး ချုပ်ခရော ဘာရော တစ်ကျပ်ခွဲနဲ့ တစ်ပဲ၊ လှတယ်နော်’

‘အေး လှပါတယ်ကွာ၊ နို့ ဒီအင်္ကျီဝယ်တာ မင့်အမေ သိပြီးပလား’

‘ဟင့်အင်း ရိုက်မှာကြောက်လို့ ကျွန်တော် မပြောသေးဘူး၊ ဒီနေ့ ဘုရားသွားပြီး ပြန်လာမှ မေမေက မြင်လို့မေးရင်လဲ မှန်တဲ့အတိုင်း ပြောလိုက်မယ်၊ ဒီနေ့ ကျွန်တော်ဝတ်ရရင် တော်ပြီ၊ ရိုက်ချင်လဲ ရိုက်ပစေတော့’

အတာ့အဖို့၌ ယနေ့ ဘုရားသွားရာတွင် ပွဲကတော်ကြီး၏ သားနှင့် တန်းတူ မဟုတ်သည့်တိုင်အောင် ‘ငါ့မှာ ပိုးလုံချည်လဲရှိတယ်၊ အပေါ်အင်္ကျီလဲ ရှိတယ်ကွ’ ဟု ဝတ်ပြုရလျှင် ကျေနပ်ပြီဖြစ်၏။ နောက်နေ့များတွင် အရိုက်ခံ ရသော်မှ ခံရစေ။ ယနေ့သည်သာ သူ့အဖို့ အရေးအကြီးဆုံး ဖြစ်နေ၏။

‘အင်း အတာ အတာ၊ မင့်အမေ သားသမီးအုပ်ထိန်းပုံ မဟုတ်လို့ မင်းလဲ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်လေးနဲ့ လိမ်တတ်ညာတတ် ဉာဏ်များတတ်နေပြီ’ ထိုစကားကြောင့် အတာ့ရင်နုနုကလေးမှာ ဒုခနဲ တုန်သွားရှာ၏။

‘ကျွန်တော် လိမ်တတ်တယ် ညာတတ်တယ် ဟုတ်လား၊ ဘယ်တုန်းက ကျွန်တော် ညာလို့လဲ ဟင်’

အတာလည်း မျက်ဆန်ပြူးကြည့်ရင်း မေးလိုက်မိ၏။

‘မခင်သက်တို့က ငါ့ကို ပြောပြီးပြီကွ၊ အဲဒီ ပိုးလုံချည်လဲ မင်းဝယ်တာပဲ မဟုတ်လား၊ အဲဒါကို မခင်သက်က ဝယ်ပေးတဲ့အနေနဲ့ မင်း ဉာဏ်များတာကို ငါသိပြီးပါပြီ၊ ဆွယ်တာတုန်းကလဲ ဒီလိုပဲလုပ်တယ်မဟုတ်လား၊ ဒါ လိမ်တတ် ညာတတ်တယ် ခေါ်တာပေါ့ကွ’

အတာတွင် ဘာတစ်ခွန်းမျှ မပြောနိုင်တော့ဘဲ မျက်ရည်ကလေးသာလျှင် တဝေဝေ ဝဲနေ၏။

‘ဒါပေမဲ့ ငါ မင်းအမေကို မပြောပါဘူး၊ ငါကလဲ မင်းကို မဆူပါဘူးကွ၊ အေး ဟိုတုန်းက မင်း မလိမ်တတ်ဘူး၊ ခုတော့ မင့်အမေ မကောင်းလို့ လိမ်တတ် ညာတတ်နေပြီ’

‘အဲဒါ အပြစ်ရှိသလား ဟင်၊ ကျွန်တော် ငရဲကြီးမလား’

အတာသည် ထိုကိစ္စကို အရေးတကြီး သဘောထားကာ ပျာပျာသလဲ မေးလိုက်၏။

‘လိမ်တတ် ညာတတ်တယ်ဆိုတာကတော့ မကောင်းဘူးပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ခုလို မင့်အမေ ဆိုးပုံမျိုးနဲ့ ဆိုရင်တော့ ဒီလိုပဲ လိမ်ရညာရမှာပေါ့၊ အပြစ်မရှိပါဘူး၊ မင်းကလိမ်တာမှမဟုတ်ဘဲ၊ မခင်သက်တို့ကလိမ်တာမဟုတ်လား၊ မင်းငရဲမကြီးပါဘူး’

‘ဒါဖြင့် မမသက်တို့ ငရဲကြီးမှာပေါ့နော်’

အတာသည် သူ့အတွက်နှင့် တစ်ဖက်သား ငရဲကြီးမည်ကိုလည်း တွေး၍ ပူလိုက်သေး၏။

‘မခင်သက်တို့လဲ ငရဲမကြီးနိုင်ဘူးပေါ့ကွာ၊ ဥပမာ လူဆိုးတစ်ယောက်က ငါ့ကိုသတ်ချင်လို့ လာရှာတယ် ဆိုပါတော့၊ ငါကလဲ ကြောက်တာနဲ့ ဖျာလိပ်ထဲ ပုန်းနေတယ်၊ ဒီအခါမှာ လူဆိုးက မင်းအဖေ ဘယ်သွားသလဲလို့ မင်းကိုမေးရင် မင်းဘယ်လိုပြောမလဲ၊ ဖျာလိပ်ထဲမှာ ပုန်းနေတယ်လို့ ပြောမလား အတာ၊ ဟင်’

‘ဟာ ဘယ်ပြောမလဲ၊ ပြောရင် လူဆိုးက သတ်သွားမှာပေါ့’

‘နို့ အဲဒါ လိမ်ပြောပြတာပဲ မဟုတ်လား’

ထိုအမေးကြောင့် အတာကလေး ငေးသွား၏။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ သတ်မှာစိုးလို့ လိမ်ပြောရတာပေါ့’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ လိမ်တာဟာ လိမ်တာပဲ မဟုတ်လား’

အတာက ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီးမှ

‘အဲဒါကော အပြစ်ရှိတာပဲလား ဟင်’

‘ရှိတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အဲသလို လိမ်ပြောလိုက်တဲ့အတွက် ငါအသတ်မခံ ရဘူး မဟုတ်လား၊ ဒါဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့အသက်ကို ကယ်ဆယ်ရာရောက်လို့ အများကြီး ကုသိုလ်ရတယ်၊ အဲသလို ကုသိုလ်ကများတော့ လိမ်တဲ့အပြစ်ဟာ ပျောက်သွားတာပေါ့ကွာ၊ ငရဲမကြီးဘူးပေါ့’

ဥပမာ လွယ်လွယ်ပေးကာ အတာ နားလည်နိုင်မည့်နည်းဖြင့် ပြောပြ လိုက်မှ အတာကလေး သဘောကျသွားတော့၏။

‘မမသက်ကို ကျွန်တော် မှာထားတယ်၊ မေမေတို့ကို မပြောပါနဲ့ဆိုတာ အလကားသွားပြောတယ်’

ကိုထွန်းအောင်အား မခင်သက်တို့က လုံချည်ကိစ္စ ပြောရကောင်းလားဟု အတာက သဘောမကျသံကလေးဖြင့် ပြောလိုက်သဖြင့်

‘မင့်အမေ မသိပါဘူးကွ၊ ငါ့ကိုသာ ပြောတာပါ၊ အဲဒါ မင်းဘယ်လောက် လိမ္မာတယ်ဆိုတာကို ငါသိအောင်လို့ သူတို့က ပြောပြတာလေ၊ ငါသိတော့ ဝမ်းသာရတာပေါ့’

ကိုထွန်းအောင်လည်း စကားကို ဤတွင် ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်ပြီးမှ ခေါင်းတယမ်းယမ်းခါတဲ့ကာ

‘မင်း စာမေးပွဲအောင်ရင် ပါရှင်းလုံချည် ဝယ်ပေးမယ်လို့ ငါ ကတိပေးထား ဖူးတယ်နော်၊ ဒါပေမဲ့ ငါဝယ်မပေးရသေးဘူး၊ အဲဒါဘာကြောင့်လဲ မင်းသိသလား’

‘ကျွန်တော် ဘယ်သိမလဲ’

‘မင့်အမေပေါ့ကွ၊ ရသမျှပိုက်ဆံ အကုန်သူယူတာပဲ၊ သူ့ကို အသိမပေးဘဲ ဝယ်ပြန်ရင်လဲ ရန်ဖြစ်ဦးမယ်၊ ငါ နားပူမခံနိုင်ဘူး အတာ၊ ငါပြောထားတဲ့အတိုင်းပဲ မင်း စာမေးပွဲအောင်တယ်ဆိုတော့ လုံချည်ဝယ်ဖို့ မင့်အမေကို ပိုက်ဆံအပို

လိုက်တယ်။ အဲဒါလဲ သူသုံးပစ်တာပဲကွ။ အေး မင်းကမှ ဉာဏ်ကောင်းသေးတယ်။ မခင်သက်တို့ ဝယ်ပေးတဲ့အနေမျိုး လုပ်လိုက်လို့ အဆူမခံရဘူး။ ဝတ်ချင်တာလဲ ဝတ်ရတယ်’

သို့ပြောရင်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် အတာအား စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ ‘ဒါနဲ့ လုံချည်တော့ မခင်သက်တို့ ဝယ်ပေးတာလို့ ပြောခိုင်းပြီး အဲဒီ အပေါ်အင်္ကျီကျတော့ မင့်ဟာမင်းဝယ်တာလို့ မင်းအမေကို ပြောမလား အတာ၊ တော်ကြာ ရိုက်နေရင်’

‘မဟုတ်ဘူး။ အစတော့ မမသက်တို့ဝယ်ပေးတာလို့ ပြောပါဆိုပြီး ကျွန်တော် မမသက်ကိုပြောတော့ သူက ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဒါလောက်တော့ နင့်ဟာ နင် ဝယ်တာလို့ပဲပြောတဲ့။ ဒီလို ကိုယ့်ဟာကိုယ် မုန့်ဖိုးစုပြီးဝယ်တာနဲ့မှ ရိုက်မယ် ဆိုရင် တို့မခံနိုင်ဘူး။ ဝိုင်းပြောမယ်တဲ့’

အတာလည်း သို့လျှင် ရေရေလည်လည် ရှင်းပြလိုက်ပြီးမှ တဖန် ဆက်လက်၍

‘နောက်ပြီး မမသက်က ပြောတယ်။ မင်း ပိုက်ဆံတွေ ဘာတွေ စုတတ် တာကို မင့်အမေသိတယ်တဲ့။ အဲဒီတော့ တစ်နေ့ကျလို့ စုထားတဲ့ပိုက်ဆံတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်သလဲလို့ မေးရင် မင်းဘယ်လို ဖြေမလဲတဲ့။ အဲဒီတော့ ဒီအင်္ကျီ ချုပ်လိုက်တယ်လို့ ပြောတဲ့။ မမသက်က သင်ပေးတယ်’

အတာနှင့် မမသက်တို့ အကွက်စေ့စေ့ကလေး စီမံလိုက်ပုံ ပီရိသလောက် ကြားရသူ ကိုထွန်းအောင်လည်း အတော်ကြီးဝမ်းမြောက်သွားတော့၏။

‘အတာရေ လာဟော့ သွားကြစို့’

ရုတ်တရက် ခေါ်လိုက်သော မခင်သက်၏အသံကို ကြားလိုက်ရမှပင် အတာတို့သားအဖ စကားစ ပြတ်သွားတော့၏။

‘ကျွန်တော် သွားတော့မယ်နော်’

‘အေး သွား သွား’

မခင်သက်တို့ ညီအစ်မတစ်သိုက်နှင့်အတူ အတာသည် ရွှေတိဂုံ၊ ငါးထပ်ကြီးနှင့် တိရစ္ဆာန်ရုံအန့် တစ်နေ့ကုန် လည်ပတ်ခဲ့ရသည်ဖြစ်၍ ပျော်လိုက်သည်မှာ ပြောစရာပင်မရှိ။ ယခုတစ်ခေါက်တွင် ပေါ်ပလင်တိုက်ပုံအင်္ကျီနှင့် မန္တလေးပိုးစစ်ကို အသစ်စက်စက်ကလေး ဝတ်သွားရသဖြင့် အတာမှာ ပို၍ မြူးခဲ့၏။

မိမိရင်သွေးဖြစ်သော သားကလေး လူမမယ်သည် အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် လိမ္မာလှပါတကား။ မိဘကို အပူမတတ် ကိုယ့်မုန့်ဖိုးကိုယ်စု၍ ကိုယ့်အဝတ်အစား

ကိုယ်ဝယ်ဝတ်ရှာသည့် သားလိမ္မာကလေးပါတကား။ အင်္ကျီလုံချည် သစ်သစ် လွင်လွင်ကလေးနှင့် ချစ်ချစ်စရာ အသွင်ဆောင်နေသော အဖိုးတန်ရတနာကလေး ပါတကား။

ယင်းကဲ့သို့ သဘောထား၍ မသိန်းမေသည် အတာကလေးအား

‘လာစမ်းပါဦးသားရယ်၊ သားလေး သွားနေလိုက်တာ မေမေဖြင့် တစ်နေ့လုံး အောက်မေ့နေတာပဲ၊ ပိုးလုံချည်ကလေးနဲ့ တိုက်ပုံအင်္ကျီနဲ့ဆိုတာ သားက လူပျိုကြီးကျနေတာပဲ၊ အင်း မေမေသား အလိမ္မာတုံးလေး၊ ကိုယ့် ပိုက်ဆံ ကိုယ်စုပြီး အဝတ်အစားဝယ်ဝတ်တတ်တဲ့ မေမေအသည်းကလေး၊ ဒီလို လိမ်မာတာကလေးတွေကြောင့် ဒီပြင်လူတွေက သားကို ချီးမွမ်းတော့ မေမေဖြင့် ဘယ်လိုဝမ်းသာမှန်း မသိဘူး’

ဤသို့သောစကားဖြင့် မျက်နှာထားချို့ချို့ မသိန်းမေက အတာအားဆီးကြို ခဲ့သော် အတာကလေး မည်မျှလောက် ဝမ်းမြောက်ရှာလေမည်နည်း။ ယခုသော် ဘုရားအနံ့လည်၍ တိရစ္ဆာန်ရုံတွင် ပျော်မြူးခဲ့သလောက် အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် ရှစ်ခေါက်ချိုး မျက်နှာထားကို အတာကလေး ရင်ဆိုင်လိုက်ရတော့၏။

ယနေ့သည် ဘုရားပွဲတော်နေ့တော့ဘုရားဖူးများရန်ကုန်တွင်အပြည့်အကျပ် ရောက်နေသည့်နေ့ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ရန်ကုန် အရောင်းအဝယ်လောကသည် အတော်ကလေး ငွေလှိုင်နေသောနေ့ ဖြစ်၏။ မသိန်းမေသည်လည်း ယနေ့အဖို့၌ ငွေ လေးငါးခြောက်ကျပ် ခေါက်မိခဲ့၏။ ယခင်ရက်များက တစ်နေ့တစ်ကျပ် မြတ် လျှင်ပင်အသက်ရှူချောင်သောနေ့ဟုယူဆခဲ့သော မသိန်းမေအဖို့၌ ယနေ့ ခြောက် ကျပ်လောက် ဝင်ငွေဖြောင့်ခဲ့သည်နှင့်အမျှ တဝကြီးရွှင်နေဖို့ပင်မဟုတ်ပါလော။

သို့သော် သူ့အမူအရာတွင် လုံးဝ ကြည်လင်သည့် အရိပ်အရောင်မျိုး မတွေ့ရဘဲ သူ့မျက်နှာထားသည် ‘ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ရင် မေမေဟာ အမြဲ စိတ် ဆိုးနေတာပဲ’ ဟူသော အတာပြောဖူးသည့် အသွင်မျိုးဖြင့်သာ အတာကလေး ရင်ဆိုင်လိုက်ရ၏။ သူ့တွက်ကိန်းအတိုင်းပင် မသိန်းမေသည် အတာအား ကြိမ်း မောင်း ဆူပူကာ သူမသိဘဲ အင်္ကျီဝယ်ရကောင်းလားဟု တဖျစ်တောက်တောက် ပြောရင်း ထိပ်တစ်ချက်ခေါက်သွားသေး၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက် မသိန်းမေ ဈေးထွက်သွားသည်နှင့် အတာတို့ သားအဖလည်း ရွှင်သောပြုံးခြင်းဖြင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိကြကာ

‘မင့်စိတ်သဘောထားနဲ့ မင့်အမေနဲ့ကတော့ တခြားစီပါပဲလား အတာ ဟင်’

ကိုထွန်းအောင် စလိုက်သော စကားမှာ အတာအဖို့ ယောင်ချာချာဖြစ်စေ လျက် အဓိပ္ပာယ်အကျယ်အနက်ကိုလည်း ရုတ်တရက် သဘောမပေါက်သလို

စဉ်းစားနေမိစဉ်

‘မင်းက လိမ္မာတယ်၊ စိတ်ကောင်းရှိတယ်၊ ရိုးသားတယ်၊ လူတစ်ဖက်သားကို သနားတတ်တယ်၊ အပြစ်ဖြစ်မဲ့အလုပ်ကို မင်းကြောက်တယ်၊ အေး မင့်အမေကတော့ မင်းနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ချည်းပဲ’

အတာသည် ယခုမှ ကိုထွန်းအောင် ဘာဆိုလိုသည်ကို သဘောပေါက်လာ၏။ သို့သော် နောက်ဆုံးဝါကျကို သူ နားမရှင်းသလို ရှိနေသည်နှင့်

‘ဆန့်ကျင်ဘက်ဆိုတာက ဘာလဲဟင်’

‘မင်းလိမ္မာသလောက် မင့်အမေ မိုက်တယ်၊ မင့်စိတ်ကောင်းရှိသလောက် မင့်အမေ စိတ်ကောင်းမရှိဘူး၊ အဲဒါတွေကို ဆန့်ကျင်ဘက်လို့ ခေါ်တာပေါ့’

သူ့မေမေက သူ့အပေါ်ဆိုးသည် မှန်သော်လည်း သို့ ကိုထွန်းအောင်က မသိန်းမေတွင် စိတ်ကောင်းမရှိဟု နှိမ့်ချပြောသည်ကိုမူ အတာ မကျေနပ်နိုင်သလို ဖြစ်သွား၏။ သူ့မေမေကို သူချစ်သည် မဟုတ်ပါလော။

‘မေမေဟာ စိတ်ကောင်းမရှိဘူးလား ဟင်’

‘အေး မင့်အမေဟာ ပိုက်ဆံသာရမယ်ဆိုရင် ဘာမဆိုလုပ်တာပဲ၊ အပြစ်ရှိတာရော ဘာရော သူ ဘာမှ မကြောက်ဘူး၊ အဲဒါ စိတ်ကောင်းမရှိလို့ပေါ့ကွ’ ထိုစကားကို အတာ လုံးဝ လက်မခံနိုင်။

မသိန်းမေသည် မြင်းနိုင်လာလျှင်ဖြစ်စေ၊ ၃၆ ကောင်ပေါက်လျှင်ဖြစ်စေ ရံဖန်ရံခါဆိုသလို အမဲဈေးသို့ ကိုယ်တိုင်ပြေးကာ ဆိတ်ကလီစာ အမဲအူစုံ စသည်များကို တတောင်းတမောက် ဝယ်လာပြီး ကိုယ်တိုင်ပင် ချက်၏။ ပြီးလျှင် ကိုယ်တိုင်ပင် ထွက်သွားကာ သုံးပြားတန် အထူးစပယ်ရှယ် နံပြားများ တပွေ့ တပိုက် ဝယ်လာပြီး ပွဲကတော်ကြီး မိသားစုကအစ မခင်သက်တို့တစ်စုတစ်ပြုံလုံးကိုပါ စားကြသောက်ကြနှင့် ဝ အိသွားသည်အထိ စေတနာအတိဖြစ် ကျွေးတတ်သည်ကို အတာ ကိုယ်တွေ့သိ၏။

ဤသည်မှာစိတ်ကောင်းရှိ၍ကျွေးမွေးခြင်း မမည်လေသလော။ အတာသည် သို့လျှင် ခပ်သုတ်သုတ်တွေး၍ ထိုအဖြစ်ကို ကိုထွန်းအောင်အား ရှင်းပြလိုက်ပြီးမှ

‘ကဲ အဲဒါကတော့ မေမေ စိတ်ကောင်းရှိလို့ မဟုတ်လား၊ အားလုံးကို မေမေ ကျွေးတာပဲ’ ဟု အတာက စောဒကတက်လိုက်ရင်း

‘နောက်ပြီး တစ်ခါတလေ မေမေ ဈေးကပြန်လာတဲ့အခါ ပြောင်းဖူးပြုတ်တွေ ဝယ်လာတယ်၊ ပဲမြစ်တွေ ဝယ်လာတယ်၊ အားလုံးကို ကျွေးတာပဲ၊ တစ်ခါတစ်ခါလဲ အုန်းထမင်းနဲ့ အမဲနှပ်ဟင်းချက်ပြီး တစ်အိမ်လုံးကို ကျွေးတယ်၊ ဒါ စိတ်ကောင်းရှိလို့ မဟုတ်လား၊ ကဲ’

ကိုထွန်းအောင်တွင် ရုတ်တရက် အဖြေရခက်သွား၏။ သို့ အဖြေရ

ကြပ်သွားသည်မှာ သူ့ဆိုလိုရင်းအဓိပ္ပာယ်နှင့် အတာ တွေးသည့် သဘောပေါက်မှု မှာ တစ်ခုနှင့် တစ်ခု လမ်းလွဲနေသောကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

‘အေး မင်းပြောလဲ မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင့်အမေရဲ့ စိတ်သဘောထားဟာ ဘယ်လိုရယ်လို့ ငါတောင် အကဲမခတ်တတ်အောင် ဖြစ်နေပြီ’ ဟု စကား စလိုက်ပြီးမှ ထိုစကားသည်လည်း အတာ၏ ဦးနှောက်နှင့် ဉာဏ်မမိနိုင်လောက် အောင် လေးနက်နေပြန်သောကြောင့်

‘ကဲကွာ၊ မင်းပြောသလို မင့်အမေဟာ ပိုက်ဆံကလေး ဖောဖောသီသီ ရှိလာတာနဲ့ ခေါက်ဆွဲတွေကြော်ပြီး တစ်အိမ်လုံးကို အဝကျွေး၊ မိုးကျလက်ဖက် တွေသုပ်ပြီး ပျော်ပွဲစားလိုစား၊ ပလာတာနဲ့ ဟင်းနဲ့ လေးငါးကျပ်ဖိုး အကုန်ခံ ဝယ်ပြီး မခင်သက်တို့ရော ဒေါ်သီတို့ရော တစ်အိမ်လုံးကို မင့်အမေက ကျွေးလားမွေးလားလုပ်တာဟာ စိတ်ကောင်းရှိလို့ဆိုတာတော့ မှန်တယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ အဲသလို ဒီပြင်လူတွေ ဖောဖောသီသီ စားရသလောက် မင့်ကိုကော မင့်မေမေက ဝဝလင်လင် ကျွေးရဲ့လားအတာ ဟင်’

ဤတွင်မှ အတာကလေး ဝိုင်းကျသွားတော့၏။

‘မသိန်းမေသည် ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း သူစိမ်းတစ်ရံဆံများအပေါ်တွင် စေတနာဗလဝနှင့် ကျကျနန ကျွေးတတ်သလောက် အတာကလေးဆိုလျှင် သူတို့စားနေရာသို့ အနားပင် မသိရ။ အောက်ထပ်တွင် စားနေကြသည်ဖြစ်က အတာသည် အပေါ်ထပ်ခိုးတွင် ကုပ်၍ မလှုပ်ဝံ့အောင်ငြိမ်နေရ၏။

‘အတာရေ လာဟေ့’

စား၍ မျိုမကျနိုင်သော မခင်သက်တို့က လှမ်းခေါ်လိုက်သည်ကိုပင် ‘မခေါ်နဲ့ သူ့ဖို့ အပေါ်မှာ ခွဲပေးခဲ့ပြီးပြီ’

မသိန်းမေက ထိုစကားမျိုးဖြင့် ဟန့်တားတတ်၏။ သို့သော် ခွဲပေးခဲ့ပြီးပြီ ဆိုသော စကားမှာ မုသာဝါဒမျှသာ ဖြစ်၏။ သူတို့တစ်တွေ ပျော်တပြုံးပြီးနှင့် မြိုးမြိုးမြက်မြက် စားနေကြခိုက် အတာမှာ လျှာတပြင်ပြင်နှင့် အပေါ်ထပ်တွင် ကုပ်နေရ၏။ သူတို့ မစားနိုင်၍ ပိုလျှံမှ အတာစားရ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ မနပ်၍ ဖယ်ထားသော ပလာတာအလယ်သားနှင့် အရိုးအရင်း ဟင်းကပ်ကလေးသာ စားရလျက် များသောအားဖြင့်မူ ဝယ်လာသမျှ တက်တက်စင် ပြောင်သွားတတ် သောကြောင့် အတာတွင် အာခေါင်အခြောက်သားနှင့်ပင် စားကြွင်းစားကျန် ပန်းကန်ခွက်ယောက်များဆေးရင်း

‘ငါ့ကိုတော့ ဘာလို့မကျွေးပါလိမ့်’ ဟူသော အတွေးဖြင့်သာ နိဂုံးချုပ်ခဲ့ ရ၏။ ဤသည်ကို အတာ တွေးမိလာ၏။

‘ဟုတ်တယ်နော်၊ သူများတွေတော့ စားချင်သလောက်စားရပြီး၊ ကျွန်တော့

ကိုတော့ ဝအောင်မကျွေးဘူး၊ တစ်ခါတလေကျ လုံးလုံးမစားရဘူး၊ အဲဒါ သူများတွေကို စိတ်ကောင်းရှိပြီး မေမေဟာ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာတော့ စိတ်ကောင်း မရှိဘူး၊ နော်’

ကိုထွန်းအောင်လည်း ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီးမှ ‘ဒါကြောင့် ငါပြောတာပေါ့ကွ၊ မင့်အမေကို ငါ ဘယ်လိုနားလည်ရမှန်းကို မသိဘူးလို့၊ သူများအပေါ်မှာ ရက်ရောသလောက် မင့်အမေဟာ မင့်အပေါ်ကျတော့ စိတ်ကောင်းမရှိဘူး’

အတာကလေး တွေသွား၏။ ကိုထွန်းအောင်လည်း အတာစိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်ကို ချက်ချင်း သတိထားလိုက်မိကာ

‘အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ မင်းသိသလား အတာ၊ မင့်အမေဟာ ဒီပြင်လူတွေ အပေါ် သဘောကောင်းပြီး မင့်အပေါ်မှာတော့ ဘာလို့ စိတ်ကောင်းမရှိသလဲ ဆိုတာ ဘာကြောင့်လို့ ထင်သလဲ’

‘ကျွန်တော်က ကံဆိုးလို့ပေါ့’

ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် နောက်ကိုမှီ၍ထိုင်နေသော ကိုထွန်းအောင် လည်း အတုအဖြေကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ထူထူထောင်ထောင် ကိုယ်မတ်၍ ထိုင်မိသည်အထိ အံ့အားသင့်သွားရာမှ

‘ဘာပြောတယ်ကွ၊ မင်းကံဆိုးလို့ ဟုတ်လား’

‘မမသက်တို့က ပြောတာပဲ၊ နင့်အမေအရင်းခေါက်ခေါက်က နင့်အပေါ် ဒီလောက် ရက်စက်တယ်ဆိုတာဟာ နင့်ကံဆိုးလို့ပဲ အတာတဲ့၊ နင့်ကံဆိုးလို့ ဒီမိန်းမကြီးသား လာဖြစ်ရတာတဲ့’

မခင်သက်တို့က ပြောလိုက်သည်မှာ အတုစကားအရ အပေါ်ယံမျှဖြစ် သည်ကို ကိုထွန်းအောင် သတိထားမိလိုက်၏။

‘နေဦး၊ မင်း သေသေချာချာ နားလည်အောင် ငါပြောပြမယ်၊ မခင်သက် တို့ ပြောသလို မင်းကုသိုလ်ဆိုးလို့ မင့်အမေက မင့်အပေါ်မှာ ရက်စက်နေတာ အမှန်ပဲကွ၊ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မင်း ဟိုဘဝက တစ်ဦးတစ်ယောက် အပေါ်မှာ ဒီလိုပဲ ရက်စက်ခဲ့၊ ဆိုးခဲ့ဖူးလို့ ဒီဘဝမှာ မင်း ခုလိုခံရတာပဲ၊ ငါ ပြောတာ နားလည်ရဲ့လား အတာ’

အတာလည်း မရှင်းသေးသလို တွေနေပြန်သောကြောင့်

‘ဒီမှာအတာ၊ မင်း ဟိုတစ်လောက ငါ့ကို ပြောပြတယ် မဟုတ်လား၊ လမ်းထိပ်က ဘခွေးအကြောင်းလေ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘အေး အဲဒီဘခွေးကို မင်းပေတံနဲ့ ဘာပြုလို့ရိုက်သလဲ၊ သူက မင်းကို ဘာမှမလုပ်ရင် မင်းရိုက်မလား’

အတာလည်း ခေါင်းကလေးကို အသာခါပြုရင်း

‘သူက ကျွန်တော့်ကို အနိုင်ကျင့်လို့ ရိုက်တာပေါ့’

‘အဲဒီလိုပေါ့ကွ၊ လူတစ်ယောက်ဟာ ဒီပြင်လူတစ်ယောက်ကို မတရား နှိပ်စက်ရင် တစ်နေ့ကျတော့ သူလဲ ပြန်ပြီး အနှိပ်စက်ခံရတတ်တယ်၊ ကဲ မင်း ဟိုတုန်းက ဘခွေးကို သိပ်ကြောက်ရတာပဲဆို၊ ခုတော့ သူက မင်းကိုပြန်ပြီး ကြောက်နေရတယ်လို့ မင်းပြောဖူးတယ်၊ ဟုတ်ရဲ့လား’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျောင်းက ကောင်တွေလဲ အရင်ကလို အနိုင်မကျင့်ရဲတော့ဘူး’

‘အေး ဒီသဘောမျိုးပေါ့ကွာ’

ကိုထွန်းအောင်က စကားမဆုံးသေးမီပင်

‘ဘခွေးက ကျွန်တော်အနိုင်ကျင့်တာလဲ ဒီဘဝ၊ သူ ကျွန်တော့်ကို ပြန် ကြောက်ရတာလဲ ဒီဘဝပဲ၊ မေမေနဲ့ ကျွန်တော်ကျတော့ ဘာပြုလို့ ဟိုဘဝ ဒီဘဝ ဖြစ်နေတာလဲ ဟင်’

ကိုထွန်းအောင်လည်း အတာ မေးလိုက်သော ကတ်သီးကတ်သတ်အတွေး ကြောင့် ရုတ်တရက် မဖြေတတ်အောင် ယောင်တွေတွေ ဖြစ်သွားတော့၏။ အတော်ကလေး အချိန်ယူစဉ်းစားနေမိပြီးမှ

‘ဒါက ဒီလိုလေကွာ၊ မင်းနဲ့ ဘခွေးတို့က ရွယ်တူ ကလေးချင်း အနေနဲ့ အနိုင်ကျင့်တာ ရန်စတာမျိုးမဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ဒီဘဝမှာတင် ဝင့်လည်တာပေါ့ ကွ၊ မင်းနဲ့ မင့်အမေက သားအမိအနေမျိုးနဲ့ဆိုတော့ ဥပမာ ဟိုဘဝတုန်းက မင့်အမေဟာ မင့်သမီး ဒါမှမဟုတ် သား တစ်ခုခုပေါ့ကွာ၊ မင်းက သူ့အမေ ဒါမှမဟုတ် အဖေ၊ ဒါမှမဟုတ်လဲ မိထွေး၊ ပထွေး တစ်ခုခုဖြစ်လိမ့်မယ်၊ အဲ ဟိုဘဝတုန်းက သူ့ကို မင်း အမျိုးမျိုးနှိပ်စက်ခဲ့လို့ ဒီဘဝကျတော့ မင်းက သူ့သားလာဖြစ်ပြီး သူက မင်းကိုနှိပ်စက်သလို လုပ်နေတာ ဖြစ်မှာပဲ’

ယခုမူ အတာသည် အတော်အတန် သဘောပေါက်နေပြီကဲ့သို့ ခပ်တွေ တွေကလေး နားစွင့်နေ၏။

‘ဒီလိုဆိုရင် နောက်တစ်ခါဘဝကျတော့ မေမေက ကျွန်တော့်ကလေး လာဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်က ပြန်ပြီး နှိပ်စက်ရဦးမလား ဟင်’

ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ အတာလည်း သို့လျှင် ကောက်ကာငင်ကာ မေးလိုက် သောကြောင့် ကိုထွန်းအောင်က တစ်စုံတစ်ခုကို ရုတ်တရက် သတိရသလိုဖြင့်

‘ကဲ အတာ၊ ငါ မေးမယ်၊ ခု မင်းအမေဟာ မင်းအပေါ်မှာ အတော့်ကို ဆိုးတယ်နော်၊ အဲဒါ မင်း သူ့ကို စိတ်မဆိုးဘူးလား၊ မမုန်းဘူးလား’

‘ဟင့်အင်း၊ ကျွန်တော် စိတ်မဆိုးဘူး၊ ချစ်တယ် မေမေ့ကို ကျွန်တော် သိပ်ချစ်တယ်၊ နောက်ဘဝ ကျွန်တော့်ကလေးဖြစ်လာရင်လဲ ကျွန်တော် ချစ်မှာပဲ၊ မနှိပ်စက်ဘူး၊ ရိုက်လဲ မရိုက်ဘူး၊ အော်လဲ မအော်ဘူး၊ မုန့်တွေဘာတွေအများကြီး ဝယ်ကျွေးမယ်၊ အင်္ကျီလှလှလေးတွေ ဝယ်ပေးမယ်၊ ပြီးတော့’...

‘တော်ပါတော့ အတာရယ်၊ မင်း မင်း’

ကိုထွန်းအောင်မှာ ဆက်၍ ပြောရန်ပင် စကားစ ရှာမရနိုင်တော့ဘဲ အတာ့ ပါးကလေးနှစ်ဖက်ကို လက်ဝါးနှစ်ခုဖြင့် စုအုပ်ဆွဲခါလျက် ကြင်နာ အရိပ်အယောင်ကိုပြရင်း ပြုံးလိုက်မိ၏။ ကိုထွန်းအောင်တွင် အဘယ်မျှလောက် ကြည်နူးဝမ်းမြောက်သွားသည် မသိ။ မျက်လုံးများထဲတွင် ရေကြည်ကလေး သန်းလာသည်အထိ အတာအား တွေ့ကြည့်နေမိပြီးမှ

‘မင်းဟာ လူဆန်းကလေးပါလား အတာရယ် ဟင်၊ မင်း သိပ်ထူးခြားတဲ့ ကလေးပဲ’

ကိုထွန်းအောင်လည်း မချင့်မရဲကြီးကြည့်ရင်း အာလုတ်သံဖြင့် ပြော လိုက်ကာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် အမြိန်သား ဝမ်းမြောက်နေ၏။

‘အင်း ဒီကောင်လေး ပြောလိုက်တဲ့ စကားကဖြင့် ဒီဘဝ ဒီမျှနဲ့ကြေပါ စေဆိုတဲ့ သဘောမျိုးပဲ၊ အရွယ်နဲ့မတန်အောင် မြင့်မြတ်လိုက်တဲ့ စကားနယ်’ ဤသို့လည်း ဝမ်းထဲမှ ရေရွတ်နေမိ၏။

‘ဒီကလေးပြောတဲ့ စကားတွေသာ သူ့အမေကြားရရင် အို ကြားလဲ အပိုပါပဲ၊ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြောတယ်ဆိုပြီး ထရိုက်ချင် ရိုက်နေမှာ ခက် တယ်၊ လောကမှာ စာမတတ်တာလောက် လူဖြစ်ရှုံးတာ မရှိတော့ဘူး’ ဟူ၍လည်း မသိန်းမေအတွက် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညည်းညူနေမိ၏။

‘အေး ငါ့သားက လိမ္မာတယ်’

‘ငါ့သား’ ဟူသော အသုံးအနှုန်းဖြင့် ပြောလိုက်သည်မှာ ကိုထွန်းအောင်အဖို့ ဤတစ်ကြိမ်သည်ပထမဖြစ်၏။ ထို့အရင်ကမူ သူ့သုံးချင်၏။ သို့သော် သိတတ်နေပြီ ဖြစ်သော အတာကလေးအနေကြို ရမည်စိုးသောကြောင့်သာ ‘မင်းမင်း’ နှင့်ခေါ်ဝေါ် ပြောဆိုခဲ့ရာမှ ယခုမူ သူ့စိတ်ထဲ၌ မချုပ်တည်းနိုင်လောက်အောင်ပင် အတာ့အပေါ်၌ ကရုဏာအနှစ်ဖြင့် အချစ်ကြီး ချစ်မိသွားသည့်အတိုင်း သို့လျှင် ‘ငါ့သား’ ဟူ၍ သုံးလိုက်သည်ဖြစ်ရာ အတာကလည်း သာယာသွားသလို အပြုံးဖြင့်လက်ခံနေ၏။

‘မင်း နောင်ကိုလဲ ဒီလိုပဲ စိတ်ထဲမှာထားနော်၊ မင့်အမေဟာ ခုဆိုးနေ ပေမဲ့ မင်းက သူ့အပေါ်မှာ မုန်းတဲ့စိတ်မျိုးမထားဘဲ မင်း ခုနပြောသလို သူက ဘယ်လိုပဲဆူဆူ ရိုက်ရိုက် ချစ်တဲ့စိတ်သာ အမြဲထားရင် တစ်နေ့ကျ သူကောင်း လာမှာပဲ၊ သိလား’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်လေ ဘုရားရှိခိုးရင်လဲ မေမေ ကျွန်တော့်ကို ချစ်ပါစေလို့ အမြဲဆုတောင်းတယ်’

အတူစကားမှာ ကိုထွန်းအောင်၏ သြဝါဒထက်ပင် ပိုသွားသောကြောင့် အတုခေါင်းကလေး ဆွဲပွတ်ကာ အညွတ်အနူး သဘောကျနေမိတော့၏။

‘ဟို မနေ့တုန်းကလေ မေမေ ဈေးရောင်းတာ ပိုက်ဆံအများကြီးမြတ် တယ်တဲ့၊ မနက်က မမသက်တို့ အောက်မှာပြောနေကြတယ်၊ ဟုတ်လား ဟင်၊ ကျွန်တော် သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ’

အတာက ပြုံးပြုံးကလေး မော်ကြည့်ရင်း မေးလိုက်သောကြောင့်

‘အေး ဒါပေမဲ့ မင်း ဝမ်းမသာနဲ့ အတာ၊ အဲဒါ မတရားရတဲ့ပိုက်ဆံ တွေကွ’

‘ဟင်၊ ဈေးရောင်းလို့ မြတ်တာ မဟုတ်ဘူးလား’

‘ဈေးရောင်းလို့ မြတ်တာတော့ မှန်တယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ မသန့်ရှင်းဘူးကွ၊ ကဲ မင်းနားလည်အောင် ငါပြောပြမယ်၊ ဥပမာ ဆိုပါတော့ကွာ၊ ထီးတစ်လက်ကို တစ်ကျပ် အရင်းကျတယ်၊ အဲဒါ ငါးမတ်နဲ့ရောင်းတော့ ဘယ်လောက်မြတ် သလဲ’

‘တစ်မတ်မြတ်တာပေါ့’

‘အေး၊ အဲဒီတစ်မတ်ဟာ သန့်ရှင်းတဲ့ အမြတ်လို့ ခေါ်တယ်’

‘ကဲကွာ၊ မင်းက ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ပိုးလုံချည်တစ်ထည် သွားဝယ်တယ် ဆိုပါတော့၊ အဲဒါ ဆိုင်ရှင်က ပိုးအတုလုံချည် ငါးမတ်လောက် တန်တာကို ပိုး အစစ်ဆိုပြီး မင့်ကို နှစ်ကျပ်ခွဲနဲ့ လိမ်ရောင်းတယ် ဆိုပါတော့၊ အဲဒီတော့ ဆိုင်ရှင် ဘယ်လောက်မြတ်မလဲ’

‘ငါးမတ်တန်ကို နှစ်ကျပ်ခွဲနဲ့ရောင်းတော့ ငါးမတ်တောင် မြတ်မှာပေါ့’

‘အေး အဲဒါ မသန့်ရှင်းဘူး၊ ပိုးအစစ်မဟုတ်ဘဲနဲ့ မတရားလိမ်ရောင်းတာ မို့ အမြတ်များများရပေမဲ့ အပြစ်ဖြစ်တယ်၊ မသန့်ရှင်းတဲ့အမြတ်လို့လဲခေါ်တယ်’

ဤတွင် အတာလည်း ဘာကို သတိရလိုက်သည်မသိ။ တန်းပေါ်တွင် လွှားလျက်သားပင်ရှိနေသေးသော သူ့ပိုးလုံချည်ကလေးကို ပြေးယူလာပြီး

‘ကြည့်ပါဦး၊ ဒါကော ပိုးအစစ် ဟုတ်ရဲ့လား ဟင်’ ဟု စိုးရိမ်သွား သလို အမူအရာကလေးဖြင့် မေးနေသောကြောင့် ကိုထွန်းအောင်တွင် အားပါးတရ ရယ်နေမိရာမှ

‘မင့်လုံချည်က ပိုးစစ်ပါတယ်ကွ၊ ငါ ခုန ငါပြောတာ ဥပမာပြောတာပါ၊ ဒါနဲ့ ဒီလုံချည်ဝယ်တော့ မင့်ကို တစ်မတ်ပြန်ပေးလိုက်တယ်ဆို’

‘ဟုတ်တယ်၊ သုံးကျပ်မတ်တင်း ရောင်းတာကို ကျွန်တော်မို့ မုန့်ဖို့’

တစ်မတ် လျှော့ပေးတာတဲ့’

‘အေး ဒါဆို အရင်းအတိုင်းလောက်ပဲရှိမယ်၊ သုံးကျပ်မတ်တင်းရောင်းမှ သူတို့ တစ်မတ်လောက်ပဲ မြတ်မယ်၊ အဲသလို ပိုးစစ်ဆို အစစ်၊ အတုဆို အတု ပြောပြီး မှန်မှန်ကန်ကန်နဲ့ အသင့်အတင့် အမြတ်ယူတာကတော့ အပြစ်မရှိဘူး၊ ကဲ တကယ်လို့ မင်းဝယ်လာတဲ့ လုံချည်ဟာ အတုဖြစ်နေရင် မင့်ကို လိမ်ရောင်း လိုက်တာဆိုရင် မင်း ဘယ်လိုနေမလဲ၊ အတာ ပြောစမ်း’

‘ကျွန်တော် စိတ်ဆိုးမှာပေါ့’

‘အေး စိတ်လဲဆိုးမယ်၊ ဒီလုံချည်မြင်တိုင်းလဲ မင်းစိတ်ချမ်းသာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီတော့ လိမ်ပြီးရောင်းတာ ကောင်းသလား’

‘ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ ဒါ မတရားလုပ်တာပေါ့ နော်’

‘အေး၊ မင့်အမေ မနေ့က ပိုက်ဆံ အများကြီးမြတ်တယ် ဆိုတာအဲသလို ပဲကွ၊ ဘုရားဖူးလာတဲ့ တောသူတောင်သားတွေကို လိမ်ပြီးရောင်းလို့ အများကြီး မြတ်တာပေါ့’

‘ဘာရောင်းတာတဲ့လဲ ဟင်’

‘အိန္ဒိယနိုင်ငံကလာတဲ့ ဘာဘူ ဘန်ကောက်လုံချည်ကို ယိုးဒယား ဘန်ကောက်အစစ်ဆိုပြီး လိမ်ရောင်းတာပေါ့ကွ’

‘ဟင် သူတို့ကကော အစစ်နဲ့ အတုကို မသိဘူးလား’

‘နို့ မင်းကော၊ မင့်လုံချည် ပိုးစစ်လား အတုလားဆိုတာ သိလို့လား’

‘ကျွန်တော်က ကလေးပဲဟာ’

လူကြီးမှန်ရင် သိရမည်ဟူသည့် အတွေးဖြင့် အတာက မေးလိုက်သော ကြောင့် ကိုထွန်းအောင် ပြုံးမိသွား၏။

‘အေး ပေါ့ကွာ၊ တောသူတောင်သားဆိုတာ လူကြီးပေမဲ့ ရိုးတယ်၊ အတယ်၊ ဒါကြောင့် ဝယ်သွားတာပေါ့’

‘သနားပါတယ်နော်’

အတာလည်း ညည်းညည်းညူညူပင် ရေရွတ်လိုက်၏။

‘အဲဒါ သူတစ်ထူးကို လိမ်ရောင်းလို့ မတရားရတဲ့ပိုက်ဆံမဟုတ်လား’

သွက်သွက်ကလေး အတာက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘အေး အဲသလို မတရားရတဲ့ ပိုက်ဆံဟာ ဘယ်တော့မှ လက်ထဲမှာ ကြာကြာမနေဘူးကွ၊ ခဏလေးနဲ့ ကုန်တာပဲ’

‘ဘာပြုလို့လဲ ဘယ်လိုကုန်တာလဲ ဟင်’

‘မင့်အမေ ကြည့်ပါလား၊ မနေ့က ငွေခြောက်ကျပ် ခုနစ်ကျပ်လောက်မြတ် တယ်၊ အဲဒါ သူတစ်ထူးကို မတရားလိမ်ရောင်းလို့ ရတဲ့ပိုက်ဆံမို့ မြင်းလောင်း ၃၆

ကောင်ထိုးနဲ့ တစ်နေ့ထဲရှစ်ကျပ်ရှုံးလို့ သူ့အိတ်ထဲကတောင်တစ်ကျပ်ပါသွား
သေးတယ်'

အတာကလေး စဉ်းစားသလို တွေနေပြန်၏။ ကိုထွန်းအောင်ကလည်း
အတာကလေး တွေနေသည့် အမူအရာကိုကြည့်ရင်း 'ဘာတွေ ကတ်သီးကတ်သတ်
မေးဦးမှာပါလိမ့်' ဟူသော အတွေးဖြင့် အကဲခတ်နေခိုက်မှာပင်

'တကယ်လို့ မေမေ ၃၆ ကောင် မထိုးရင်တော့ ဒီပိုက်ဆံကို မေမေ
သုံးရမှာပဲ မဟုတ်လား'

ကိုထွန်းအောင် ထင်သည့်အတိုင်းပင် အတာ၏ ရှာရှာဖွေဖွေ မေးသံ
ပေါ်လာတော့၏။

'၃၆ ကောင် မထိုးလဲ ဒီလို မတရားရတဲ့ပိုက်ဆံဟာ တခြားနည်းနဲ့
ကုန်မှာပဲကွ'

သို့ပြောလိုက်ပြီးမှ ကိုထွန်းအောင်က ဆက်လက်၍

'ဒီမှာ အတာ၊ မင်းမှတ်ထား သူ့ခိုးတို့ ခါးပိုက်နှိုက်တို့ဆိုတာ ကစ်ခါ
တစ်ခါခိုးရင် အများကြီးရတယ်ကွ၊ တချို့များ အိမ်တစ်အိမ်ဝင်ပြီး ဓားပြတိုက်ရင်
ငါးရာ တစ်ထောင်ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ဟာ ဘယ်တော့မှ မချမ်းသာဘူး၊
ကြာကြာလဲ မစားရဘူးကွ၊ အဲဒါ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ သူ့ခိုး ဓားပြမှန်ရင်
အရက်သောက်တယ်၊ ဖဲရိုက်တယ်၊ ဒီတော့ သူတို့ခိုးလို့ တိုက်လို့ရတဲ့ ပိုက်ဆံ
ဟာလဲ အရက်သောက် ဖဲရိုက်တာနဲ့ ကုန်တာပဲ၊ ကုန်တော့ ထပ်ပြီး ခိုး၊ ခိုးလို့
ရတော့ တစ်ခါ အရက်သောက် ဖဲရိုက်နဲ့ ကုန်ပြန်ရော'

အတာလည်း စဉ်းစဉ်းစားစား နားစွင့်နေ၏။

'အဲဒါပဲကွ၊ မတရားရတဲ့ ပိုက်ဆံဟာ မကောင်းတဲ့ အလုပ်နဲ့ပဲ ကုန်
တတ်တယ်၊ ခုန ပြောသလိုပေါ့ကွ၊ သူ့ခိုး ဓားပြမှန်ရင် အရက်သောက် ဖဲရိုက်
တတ်တဲ့ လူချည်းပဲ၊ အဲဒါ ဘာပြုလို့လဲ သိလား၊ သူတို့ခိုးလို့ တိုက်လို့ရတဲ့
မတရားပိုက်ဆံတွေ မြန်မြန်ကုန်ဖို့ အလိုလိုဖြစ်တာပဲ၊ မင်း ဟိုတစ်ခါပြောဖူး
တယ် မဟုတ်လား အတာ၊ ခေါက်ဆွဲသည် အဒေါ်ကြီးရဲ့ ပိုက်ဆံတစ်ပဲကြောင့်
မင်း သိပ်စိတ်ညစ်နေပြီး ပြန်ပေးလိုက်တော့မှ စိတ်အေးသွားတယ်ဆိုတာလေ၊
အဲဒီလိုပဲပေါ့ကွ၊ သူများကို မကောင်းကြံရင် ကိုယ်လဲ မကောင်းဖြစ်မှာပဲ၊ မင်း
ခေါက်ဆွဲသည်ကို ပိုက်ဆံပြန်ပေးလိုက်တော့ မင်းကို ချစ်သွားကြတယ် မဟုတ်
လား၊ အေး ကောင်းတာလုပ်ရင် ကောင်းတာဖြစ်မယ်၊ အဲဒါ မြဲမြဲမှတ်ထား'

'ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် မှတ်ထားပါ့မယ်'

'ကဲ ကဲ မင်းအကျိုးတွေဖွပ်မယ်ဆို သွားဖွပ်ချေတော့၊ ငါလဲ တစ်ရေး
လောက် အိပ်လိုက်ဦးမယ်'

ဤတွင် အတာလည်း အထပ်ခိုးဝရန်တာမှ အောက်ထပ်ရှိ နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ လက်တံတိုက ၁၁ ကို ပြ၍ လက်တံရှည်ကမူ ၂ နှင့် ၃ အကြားတွင် ရှိနေသောကြောင့်

‘ဟင်၊ ဟိုမှာ ၁၁ နာရီတောင် ထိုးပြီးနေပြီ၊ ရုံးမသွားတော့ဘူး လား’

အတာက အမှတ်မဲ့ နေတတ်သူ မဟုတ်သည့်အတိုင်း သို့ မေးလိုက် သောကြောင့် ကိုထွန်းအောင်တွင် ရုတ်တရက် မျက်နှာညှိုးသွား၏။ အတန်ကြာ တွေနေပြီးမှ ခေါင်းကို ခပ်လေးလေးခါရင်း

‘ဒီနေ့ ရုံးပိတ်လို့ပေါ့ကွာ’

‘ဟင် တနင်္ဂနွေနေ့လဲ မဟုတ်ဘဲနဲ့’

‘အိုကွာ ဘုရားပွဲတော်အတွက် ပိတ်တာပေါ့၊ သွား သွား အဝတ်သွား လျှော်ချေတော့’

အတာလည်း ကျေနပ်ပုံ မရလှသေး။ သို့သော်လည်း ကိုထွန်းအောင်က မျက်စိကို စုံမှိတ်၍ မှိန်းချလိုက်သောကြောင့် ဘာမျှ မမေးသာတော့ဘဲ အတာ အောက်သို့ ဆင်းခဲ့ရတော့၏။

လူမှန်းမသိတသိအရွယ်ကစ၍ ကိုယ့်အဝတ်အစား ကိုယ်လျှော်ဖွပ်၍ ဝတ်ခဲ့ရသော အတာသည် ယခုအချိန်၌ အလျှော်အဖွပ် ကောင်းသော မိန်းကလေး ခပ်ကြီးကြီးတစ်ယောက်လောက်ပင် ကျင်ကျင်လည်လည် လျှော်တတ်နေပြီ ဖြစ်၏။

ယနေ့ သူလျှော်ရသည်မှာ သူ့အဝတ်အစားသာ မဟုတ်။ မသိန်းမေ၏ ရှုံသားအင်္ကျီနှစ်ထည်အပြင် ဘော်လီသုံးထည်လည်း ပါသေး၏။ ကိုထွန်းအောင် မှာမူ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း မဖွပ်အား၊ အတာကိုလည်း မခိုင်းရက်သည်နှင့် အောက်ထပ်ရှိ ကုလားပင်းမင်းဆိုင်သို့သာ တွင်တွင်ပို့၍ ဝတ်ခဲ့၏။ အဝတ်အစား ရှိသေသူဖြစ်သည့်အတိုင်းလည်း ရှုပ်တစ်ထည်ကို အနည်းဆုံး သုံးရက်လောက် ဝတ်သောကြောင့် ဒိုဘီခမှာ တစ်နေ့တစ်ပြားလောက်သာ ကျ၏။

အတာမှာကား အလိုက်သိတတ်သူကလေး ဖြစ်သည့်အတိုင်း ခိုင်းနေ စရာပင် မလို။ တန်းပေါ်တွေ့သော အဝတ်ဟောင်းဟူသမျှ ဆွဲယူလျှော်ဖွပ်ထား လေ့ရှိ၏။ ဤလို သိတတ်မှုကြောင့်လည်း ကိုထွန်းအောင်က အသည်းစွဲနေ၏။ သို့သော် တစ်ခါတစ်ခါ ဆပ်ပြာဖိုးအတွက် သူ့စုငွေကလေးထဲမှ ထွက်ရသော ကြောင့် စိတ်ပျက်သလိုလို ရှိလာတတ်သေး၏။ သို့တိုင်အောင်လည်း စိတ်ကောင်း ရှိသူကလေးပီပီ ‘အို ဒါလဲ ကုသိုလ်ရတာပဲ’ ဟူသော ဖြေပျောက်မှုကလေးဖြင့် ကျေကျေနပ်နပ်ပင် သူ့ဆပ်ပြာသူဝယ်၍ မိဘများ အထည်အဝတ်ကိုပါ ဖြူဖြူ

စင်စင် လျှော်ဖွပ်ထားတတ်၏။

ယနေ့လည်း သူ ခါတိုင်းနည်းတူ လျှော်ဖွပ်နေ၏။ သို့သော် ယခင်ယခင် နေ့များ အကြိမ်များကဲ့သို့ သီချင်းတအေးအေးဖြင့် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ကလေး မဟုတ်တော့ဘဲ တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားသလို တွေ့တွေ့ကလေး ငုံ့ရင်း တလှုပ်လှုပ် ဖွပ်နေ၏။ ကြည့်ရသည်မှာ စိတ်ပါလက်ပါ မရှိလှ။

မှန်၏။ သူ စိတ်ပါလက်ပါ မရှိနိုင်။ ‘အိုကွာ ဘုရားပွဲတော်အတွက် ရုံးပိတ်တာပေါ့’

သို့ ပြောလိုက်သော ကိုထွန်းအောင်၏ စကားနှင့် မျက်နှာထားအမူအရာ ကို သူ သတိထားမိခဲ့၏။ ဤလိုပြောလိုက်စဉ်က ကိုထွန်းအောင် မျက်နှာပျက် သွားသည်ကိုလည်းကောင်း၊ စိတ်ညစ်သွားသည့် လက္ခဏာမျိုး ပေါ်လာသည်ကို လည်းကောင်း သိသိသာသာ တွေ့ခဲ့ရသောကြောင့် အတုစိတ်တွင် မကောင်း နိုင်သလို ဖြစ်သွား၏။

‘ကျုပ် အလုပ်က အမြဲတမ်းမဖြစ်သေးဘူး မဟုတ်လား၊ တစ်နေ့နေ့လူလျှော့ မယ်ဆိုရင် အမှန်မှချ ကျုပ်ပြုတ်မှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်မကြောက်ပါဘူး မသိန်းမေ’

‘ဒီအလုပ်ပြုတ်တော့ ဒီပြင်အလုပ် ရှာပေါ့ရှင်’

‘ခုခေတ်မှာ ဘယ်လွယ်မလဲဗျ၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို ကျုပ်ပြောနေ တာပေါ့၊ ဒီပြင်အရောင်းအဝယ်တစ်ခုကို စဉ်းစားပါလို့၊ ကျုပ်ပါ ဝင်ပြီးကူလုပ်နိုင် ဝိုင်းရောင်းနိုင်တဲ့ အလုပ်မျိုးပေါ့’

‘အင်း၊ ရှင်က ပြောတော့ လွယ်လိုက်တာ၊ ဘယ်မလဲ အရင်းအနှီး ပိုက်ဆံ’

‘အေးလေ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်က ကြိုကြိုတင်တင် ပြောနေတာပေါ့ဗျ၊ တကယ်လို့သာ ခင်ဗျား ခုလို အလောင်းအစားတွေ ဘာတွေ မလုပ်ဘဲထားမယ် ဆိုရင်’

‘ပိုက်ဆံစုတဲ့စကား ကျွန်မကို မပြောနဲ့၊ ဒီနေ့ရရင် ဒီနေ့ သုံးမှာပဲ၊ နက်ဖြန်အတွက် နက်ဖြန်မှရှာမယ်၊ ကျွန်မတို့အမျိုးဟာ ဂေါ်ရင်ဂျီကုလားလို့ ပိုက်ဆံကို ခါးကြားလိမ်ပြီး မစားရက် မသောက်ရက် စုတဲ့အမျိုး မဟုတ်ဘူး’

မသိန်းမေသည် သူတစ်ယောက်တည်းအနေဖြင့် အသုံးအဖြုန်းကြီး၍ မိုက်တွင်းနက်သည်ကို မပြောဘဲ ဆွေမျိုးပါ ထည့်၍ အဖော်ညှိလိုက်ချေသေး၏။

ဤလို ကိုထွန်းအောင်တို့ မကြာခဏပြောတတ်ကြသည်ကို အတာ ကြားရ ပူး၏။ သို့အလျောက်ပင် အသိအမြင်ထက်မြက်လှသော အတာလည်း ထိုစကား များနှင့် ယခု ကိုထွန်းအောင်ရုံးမသွားဘဲ အမူအရာပျက်နေသည့်အဖြစ်ကိုဆက်စပ်၍ တွေးနေမိ၏။ သူ သေသေချာချာ နားလည်သည်ကား ကိုထွန်းအောင်တို့ရုံးသည်

စနေ နေ့တစ်ဝက်၊ တနင်္ဂနွေ တစ်နေ့လုံးနှင့် ဘုရားပွဲ လပြည့်နေ့များနှင့် သင်္ကြန် ရက်များတွင်သာ နှစ်ရက်သုံးရက် ဆက်ပိတ်သည်ကို အတာမှတ်မိ၏။

သိမထား၍လည်း မဖြစ်ပေ။ သူ့အား အရှေးလုပ် လက်ခံစကားပြောမည့် သူဆို၍ ကိုထွန်းအောင်နှင့် မခင်သက်တို့ ညီအစ်မသာရှိရာ ကိုထွန်းအောင် ရုံးပိတ်လျှင် အတာ အလွန်ပျော်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ကိုထွန်းအောင် ရုံးပိတ် ရက်ကို အတာတွက်၍ မှတ်ထားခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ယနေ့ ရုံးပိတ်သည်ဆိုရာ အတာ စဉ်းစား၍မရ။ အခါကြီးရက်ကြီးဖြစ်သော လပြည့်နေ့သာ ရုံးပိတ်လျက် လပြည့်ကျော်တစ်ရက်တွင် ပိတ်လေ့မရှိသည်ကို အတာ သိ၏။

သို့နှင့် ထိုအကြောင်း ဤအကြောင်းများ ပေါင်းစပ်တွေးတောရင်း တလှုပ်လှုပ် အဝတ်လျှော်နေရာမှ

‘လူကြီးကို ရုံးက အလုပ်ဖြုတ်လိုက်ပြီထင်ပါရဲ့’ ဟူ၍ပင် စိတ်ထဲမှ ကြိတ်၍ ရေရွတ်နေမိရှာ၏။

အတာမှာ တစ်စုံတစ်ရာကို သိလိုစိတ် ပြင်းထန်လာလျှင် မသိန်းမေက လွဲ၍ မည်သူ့ကိုမဆို ရဲရဲတင်းတင်း မေးတတ်၏။ ယခုလည်း ကိုထွန်းအောင်က အဘယ်ကြောင့် ရုံးမသွားသည်ကို သူသိချင်၏။ သာမန် ရုံးမသွားခြင်းလောက် ကိုသာ သိချင်သည်မဟုတ်ဘဲ အလုပ် ပြုတ် မပြုတ်ကို ပို၍ သိချင်လာ၏။ သို့နှင့် အဝတ်များကို ခပ်သုတ်သုတ်လျှော်၍ ရေအမြန်ဆုံးချိုးကာ အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်လာခဲ့၏။ သို့သော် ထိုအချိန်၌ ကိုထွန်းအောင်မှာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေသည်ဖြစ်၍ သူ့ဆန္ဒကို စိတ်ကလေးမောသွားခြင်းဖြင့်ပင် အဆုံးသတ် လိုက်ရရှာတော့၏။

အတာက မမေးရဘဲနှင့်ပင် နောက်တစ်နေ့နံနက် လက်ဖက်ရည်ဝယ်၍အပြန်တွင် မခင်သက်တို့ ပြောပြချက်အရ ကိုထွန်းအောင် အလုပ်ပြုတ်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း အတာကလေး ဝမ်းနည်းစွာသိလိုက်ရ၏။ တစ်သက်နှစ်တစ်ကိုယ် ဤလိုစိတ်မချမ်းသာ ဖြစ်ရသည့်အကြိမ်သည် အတာ့အဖို့ ဤတစ်ကြိမ်သည် ပထမဖြစ်၏။

အမှတ် ၁ အနေဖြင့် အတာ တွေးပူလိုက်သည်မှာ သူ့အတွက် ကျောင်းလခ ဖြစ်၏။ ယခု ကိုထွန်းအောင် အလုပ်ပြုတ်သွားလေပြီ။ ကိုထွန်းအောင် မပေးနိုင်လျှင် သူ့မေမေက ပေးရတော့မည်ကို အတာသည် လွယ်လွယ်ပင် သဘောပေါက်ခဲ့၏။ မုန့်ဖိုးကလေး ခြောက်ပြားကိုပင် ဆောင့်၍ အောင့်၍ ဒေါနှင့် မာန်နှင့် မျက်နှာကြီး ရှစ်ခေါက်ချိုးထားပြီးမှ ပေးတတ်သော မသိန်းမေ သည် ငွေနှစ်ကျပ်တည်းဟူသော အတော်များသည့် ကျောင်းလခကို ကြည်ကြည်